COLECȚIA LOTUS

O MĂRTURIE A REÎNCARNĂRII

Brian L. Weiss
Doctor în științe medicale

Internet: www.teora.ro

100.000

O MĂRTURIE A REÎNCARNĂRII

Cl

În colecția **Lotus** au apărut până în prezent următoarele lucrări:

Karma-Yoga de Swami Vivekananda
Viața de dincolo de moarte de Yog Ramacharaka
O mărturie a reîncarnării de Brian L. Weiss, doctor în științe medicale
Yoga, meditația și Japa Sadhana de Swami Krishnananda
În zarea nemuririi de Prentice Mulford
Hatha-Yoga de Yog Ramacharaka
Kriya-Yoga de Swami Ramaianda
Bhakti-Yoga de Swami Vivekananda
Medic de trei corpuri de dr. Janine Fontaine
Libertate în exil – Autobiografia lui Dalai Lama
Medicina Corpului Energetic de dr. Janine Fontaine
Cele trei corpuri și cele trei lumi de dr. Janine Fontaine
Înțelepciunea Supraeului de Paul Brunton
Tratamentul ocult de Yog Ramacharaka
Lecții practice de Yoga de Swami Sivananda
A patra noastră lume de dr. Janine Fontaine
Raja Yoga de Yog Ramacharaka
Energia psihică de Aleksandr Klizovski

Vor apărea

Convorbiri inspirate de Swami Vivekananda
Știința respirației de Yog Ramacharaka
Medicina chakrelor de dr.Janine Fontaine

Brian L. Weiss
doctor în științe medicale

O mărturie a reîncarnării

Traducere de
Aurora Rusu

EDITURA LOTUS
BUCUREȘTI

Titlul original: **MANY LIVES, MANY MASTERS**

Retipărită: martie 1999

Distribuție
București: B-dul Al. I. Cuza nr. 39; tel./fax: 222.45.33
Sibiu: Șos. Alba Iulia nr. 40; tel.: 069/21.04.72; fax: 069/23.51.27

Cartea prin poștă
CP 79-30, cod 72450 București, România
Tel./fax: 252.14.31
e-mail: cpp@teora.kappa.ro

Redactare: Dorina Armie
Coperta: Valentin Tănase
Tehnoredactare: Techno Media
NOT 113 LOT O MARTURIE A REINCARNARII
ISBN 973-9095-02-X
Printed in Romania

Lui Carole, soția mea, a cărei dragoste m-a hrănit
și m-a sprijinit mai demult decât îmi pot aminti.

Vom fi împreună, până la sfârșitul timpului.

Îmi îndrept mulțumirile și dragostea mea spre copiii mei, Jordan și Amy, cărora le-am acordat atât de puțin timp, pentru a reuși să scriu această carte.

Îi mulțumesc de asemenea lui Nicole Paskow pentru transcrierea casetelor înregistrate în timpul ședințelor de terapie.

De foarte mare valoare au fost sugestiile editoriale ale lui Julie Rubin după lecturarea proiectului inițial al acestei cărți.

Aduc mulțumirile mele din suflet și Barbarei Gess, editorul meu de la Simon & Schuster, pentru expertiză și încurajare.

Adânca mea recunoștință pentru toți cei care, de oriunde, au făcut posibilă apariția acestei cărți.

PREFAȚĂ

Știu că există un motiv pentru toate. Dar este posibil ca în momentul în care survine un eveniment să nu avem putere de introspecție sau de previziune pentru a înțelege motivul care l-a determinat, dar, în timp și cu răbdare, el va ieși la lumină.

Așa s-a întâmplat cu Catherine. Am întâlnit-o pentru prima oară în 1980, când avea 27 de ani. Venise la cabinetul meu cu speranța de a găsi un ajutor împotriva anxietății, a stărilor de panică și a fobiilor ei. Deși în cazul ei aceste simptome se manifestaseră încă din copilărie, ele se înrăutățiseră mult în ultimul timp. Descoperea pe zi ce trecea că era tot mai paralizată afectiv și mai puțin capabilă să acționeze. Era speriată și, în mod firesc, deprimată.

În contrast cu haosul din viața ei la acea vreme, viața mea decurgea lin. Eu mă bucuram de o căsnicie stabilă, doi copii și o carieră înfloritoare.

Încă de la început, viața mea părea să se fi desfășurat mereu pe o direcție continuă. Crescusem într-un cămin plin de afecțiune. Succesul universitar veni cu ușurință, iar prin anul doi de colegiu, luasem deja hotărârea de a deveni psihiatru.

În 1966, am absolvit cu Phi, Beta Kappa, Magna cum laudae, Universitatea Columbia din New York. Apoi am urmat cursurile Școlii de medicină din cadrul Universității Yale, obținând în 1970 titlul de Doctor în medicină. După ce am activat o perioadă ca medic internist la Centrul medical Bellevue, din cadrul Universității New York, m-am reîntors la Yale pentru a-mi definitiva stagiul în psihiatrie. La terminarea acestuia, am acceptat un post în corpul medical din cadrul Universității Pittsburg. Doi ani mai târziu, am devenit membru al corpului medical din Universitatea Miami, conducând secția de psihofarmacologie. Aici am obținut o recunoaștere pe plan național în domeniul psihiatriei biologice și al abuzului de substanțe. După patru ani petrecuți în cadrul universitar, am fost promovat în gradul de profesor universitar cu angajare specială temporară în psihiatrie, la școala medicală, și am fost numit șeful Departamentului de psihiatrie de la un mare spital afiliat Universității din Miami. La acea vreme publicasem deja treizeci și șapte de lucrări științifice și diverse capitole în cărți din domeniul meu de specialitate.

Anii de studiu disciplinat mi-au antrenat mintea spre o gândire științifică și medicală, îndrumându-mă pe cărările înguste ale tradiționalismului profesiei

mele. Puneam la îndoială tot ceea ce nu putea fi dovedit prin metode științifice tradiționale. Aflasem de unele studii din domeniul parapsihologiei care se efectuau la marile universități din țară, dar acestea nu îmi reținuseră atenția. Totul îmi părea prea artificial.

Atunci am întâlnit-o pe Catherine. Timp de optsprezece luni am folosit metodele terapeutice tradiționale pentru a o ajuta să-și învingă simptomele. Neobținând nici un rezultat, am recurs la hipnoză. În decursul unor stări de transă, Catherine a readus în prezent memorii ale vieților ei anterioare care s-au dovedit a fi factorii care îi cauzaseră simptomele. În același timp, ea s-a dovedit capabilă să acționeze ca un canal de informații, de la „entitățile spirituale" superioare, dezvăluind prin acestea multe din secretele vieții și ale morții. În numai câteva luni, simptomele i-au dispărut iar ea și-a reluat viața, mai fericită și mai liniștită decât fusese vreodată.

Nimic din formația mea nu mă pregătise pentru așa ceva. Am fost de-a dreptul uluit când au început să se deruleze acele evenimente.

Eu unul nu pot da o explicație științifică la ceea ce s-a întâmplat. Există mult prea multe lucruri referitoare la mintea umană care depășesc puterea noastră de înțelegere. Poate, în stare de hipnoză, Catherine a reușit să se concentreze asupra acelei zone din subconștientul ei care stocase amintirile efective ale vieților ei anterioare, sau poate ea a pătruns în ceea ce psihanalistul Carl Jung a numit inconștientul colectiv, sursa energetică ce ne înconjoară și care conține memoria întregii rase umane.

Oamenii de știință abia încep să caute răspunsurile. Noi, ca societate, avem mult de câștigat de pe urma cercetării misterelor minții, sufletului, a vieții de dincolo de moarte și a influenței experiențelor din viețile anterioare asupra comportamentului nostru prezent. Evident, ramificațiile sunt infinite, în special în domeniul medicinei, psihiatriei, teologiei și filosofiei.

Totuși, o cercetare științifică riguroasă în acest domeniu se află doar în fază embrionară. Se fac pași mari în scopul descifrării acestor informații, dar procesul este lent și întâmpină rezistență atât din partea oamenilor de știință, cât și a profanilor.

De-a lungul istoriei, omenirea s-a opus schimbării și acceptării noilor idei. Istoria abundă în astfel de exemple. Când Galilei a descoperit sateliții lui Jupiter, astronomii din acea vreme au refuzat să accepte chiar și să privească acești sateliți deoarece existența lor le contrazicea credințele ferme. Astfel se întâmplă acum cu psihiatrii sau alți terapeuți care refuză să examineze și să evalueze considerabilele dovezi care s-au strâns cu privire la continuarea vieții după moartea fizică și la memoriile din viețile noastre anterioare. Ochii lor rămân bine închiși.

Această carte reprezintă mica mea contribuție la cercetările care se desfășoară în domeniul parapsihologiei, în special în ramura care se ocupă cu experiențele noastre înainte de naștere și după moarte. Fiecare cuvânt pe care îl veți citi este adevărat. Nu am adăugat nimic, renunțând numai la acele părți care se repetau. Am efectuat doar câteva ușoare modificări asupra identității lui Catherine, pentru asigurarea confidențialității.

Mi-au fost necesari patru ani pentru a scrie despre ceea ce s-a întâmplat, patru ani pentru a căpăta curajul de a-mi asuma riscul profesional spre a dezvălui aceste informații neortodoxe.

Deodată, într-o seară, în timp ce făceam un duș, am simțit că mă îndeamnă ceva să pun pe hârtie această experiență. Aveam un sentiment puternic că sosise timpul, că trebuia să scot la iveală aceste informații. Cunoștințele pe care le dobândisem trebuiau împărtășite altora și nu ținute în secret. Ele ajunseseră la mine prin Catherine, iar acum eu eram cel care aveam să le transmit mai departe. Eram convins că nici o consecință ce ar fi decurs din aceasta nu ar fi putut fi atât de distrugătoare precum cea de a nu împărtăși cunoștințele pe care le câștigasem despre nemurire și adevăratul sens al vieții.

Am ieșit în grabă de sub duș și m-am așezat la biroul meu, luând teancul de casete audio pe care le înregistrasem în timpul ședințelor cu Catherine. La orele mici ale dimineții, mă gândeam la bunicul meu ungur care murise când eu eram doar un adolescent. Ori de câte ori îi spuneam că mi-e teamă să-mi asum vreun risc, el obișnuia să mă încurajeze cu afecțiune, repetând preferata lui expresie englezească: „What the hell", obișnuia el să spună, „What the hell."*

* What the hell – ce naiba (n. trad.)

CAPITOLUL I

Când am văzut-o pentru prima oară, Catherine purta o rochie de un purpuriu viu și răsfoia nervos o revistă în camera de așteptare a cabinetului meu. Respirația îi era vizibil tăiată. Cu douăzeci de minute în urmă străbătuse cu pași mărunți dintr-un capăt în altul coridorul din afara birourilor unde se afla Departamentul de psihiatrie, încercând să se autoconvingă să respecte programarea făcută la mine și să nu fugă.

Am ieșit în camera de așteptare să o întâmpin și ne-am dat mâna. Am observat că mâinile îi erau reci și umede, fapt care confirma nervozitatea ei. De fapt, îi trebuiseră două luni pentru a-și aduna curajul necesar să fixeze o întâlnire cu mine, deși fusese sfătuită cu multă convingere să recurgă la ajutorul meu de doi medici din personal, cărora ea le acorda deplină încredere. În cele din urmă, se prezentase.

Catherine era o femeie deosebit de atrăgătoare, cu un păr blond, nu prea lung, și ochi căprui. La acea vreme lucra ca tehnician la un laborator din spitalul unde eram șeful Secției de psihiatrie și mai câștiga niște bani în plus lucrând ca model pentru prezentarea costumelor de baie.

Am poftit-o în cabinetul meu și, trecând pe lângă canapea, am invitat-o să ia loc într-un scaun confortabil din piele. Ne-am așezat față-n față, separați de biroul semicircular. Catherine se rezemă, tăcută, neștiind de unde să înceapă. Am așteptat, preferând să deschidă ea subiectul, dar după câteva minute am început să-i pun întrebări despre trecutul ei. Acea primă vizită a demarat prin a lămuri cine era ea și de ce venise să mă vadă.

Ca răspuns la întrebarea mea, Catherine a depănat povestea vieții ei. Era copilul mijlociu, crescut într-o familie de catolici, conservatori, dintr-un mic orășel din Massachussetts. Fratele ei, mai mare cu trei ani ca ea, era un tip atletic și se bucura de o libertate ce ei nu îi fusese niciodată îngăduită. Sora ei mai mică era favorita ambilor părinți. Când am început să discutăm despre simptomele ei, deveni în mod vizibil mai nervoasă și mai încordată. Se exprima cu nervozitate, se apleca înainte, rezemându-și coatele de birou. Viața ei fusese mereu împovărată de spaimă. Îi era teamă de apă, teamă de a nu se sufoca până într-atât încât nu-și putea înghiți pastilele, teamă de avioane, de întuneric și îngrozită de apropierea morții. În ultima vreme aceste temeri ale ei se înrăutățiseră. Pentru a se simți în siguranță, se culca adeseori

în holul de la intrarea în apartamentul ei. Petrecea două sau trei ore de insomnie până să poată adormi. O dată adormită, somnul era ușor și cu întreruperi, trezindu-se frecvent. Coșmarurile și episoadele de somnambulism care-i torturaseră copilăria reveneau. Pe măsură ce temerile și simptomele o paralizau din ce în ce mai tare, ea devenea tot mai depresivă.

În timp ce Catherine vorbea, am simțit cât de profundă era suferința. De-a lungul anilor, reușisem să scot mulți pacienți de felul lui Catherine din agonia temerilor lor și aveam convingerea că o voi putea ajuta și pe ea. Am hotărât că vom începe prin a ne cufunda în copilăria ei, căutând adevăratele surse ale problemelor. Acest tip de introspecție ajută în mod frecvent la înlăturarea stării de anxietate. La nevoie, și dacă putea să înghită pastile, urma să-i administrez o medicație ușoară împotriva anxietății pentru a o liniști. Acesta era tratamentul standard prevăzut în cărțile de specialitate pentru simptomele lui Catherine, iar în ceea ce mă privea, nu ezitasem niciodată să folosesc tranchilizante sau medicamente antidepresive pentru a trata stările cronice sau acute de frică și anxietate. În prezent nu mai aplic această medicație decât foarte rar și numai temporar, sau chiar deloc. Nici un medicament nu poate ajunge la rădăcinile reale ale acestor simptome. Iar acest adevăr mi-a fost dovedit de experiența pe care am avut-o cu Catherine și cu alți pacienți asemeni ei. Acum știu că există vindecări și nu doar suprimarea învelișului simptomelor.

În timpul primei ședințe am tot încercat s-o aduc ușor spre anii copilăriei. Întrucât Catherine își amintea surprinzător de puține evenimente din primii ani de viață, mi-am propus să folosesc hipnoterapia ca pe o metodă care să învingă înăbușirea acestora. Nu își putea aminti cu precizie nici un moment traumatic din copilărie care să explice epidemia de spaime din viața ei.

Pe măsură ce-și forța și încorda mintea, fragmente izolate din memorie îi ieșeau la iveală. Când avusese aproape cinci ani, trăise un moment de panică, fiind împinsă de pe o trambulină într-o piscină. Ea spunea că nici înaintea acelui eveniment nu se simțise niciodată prea în voie în apă. Când Catherine avea unsprezece ani, mama ei ajunsese extrem de deprimată. Ciudata retragere a mamei din viața de familie a necesitat consultarea unui psihiatru care i-a recomandat un tratament cu șocuri electrice. În urma acestor tratamente, mama lui Catherine începuse să uite foarte ușor. Această experiență cu mama ei a înspăimântat-o pe Catherine, dar, pe măsură ce mama ei se restabilise și redevenise „ea însăși", spunea Catherine, și spaimele ei dispăruseră. Tatăl ei avea un trecut îndelungat în privința abuzului de alcool și nu de puține ori îl adusese acasă fratele ei, de la barul din apropiere. Consumul tot mai mare de alcool îl făcea să provoace confruntări aprinse cu mama ei, care devenise absentă și retrasă. Totuși, Catherine considera acest fapt drept un model acceptat în viața lor de familie.

Lucrurile păreau a fi mai bune în afara casei. Avea prieteni în liceu și se integra cu ușurință în anturajul lor, pe majoritatea cunoscându-i de mulți ani. Totuși, acorda încredere oamenilor cu foarte mare greutate, în special celor din afara cercului ei restrâns de prieteni.

Religia ei era simplă și lipsită de controverse. Fusese crescută să creadă în practica și ideologia catolică tradițională, iar în ceea ce o privea, nu se îndoise niciodată de veridicitatea și validitatea credinței ei. Ea credea că dacă ești un bun catolic și trăiești cuviincios, respectând religia și ritualurile acesteia, îți vei primi răsplata ajungând în rai; în caz contrar, îți erau rezervate purgatoriul sau iadul. Iar aceste decizii finale aparțineau unui Dumnezeu patriarhal și Fiului Lui. Mai târziu aveam să aflu că de fapt Catherine nu credea în reîncarnare; chiar avea cunoștințe vagi în privința acestui concept, deși citise câte ceva despre hinduși. Reîncarnarea era o idee complet contrară educației și înțelegerii ei. Nu citise niciodată literatură metafizică sau ocultă, nemanifestând nici un interes față de acestea. Siguranța era conferită doar de credințele ei.

După terminarea liceului, Catherine a urmat un curs de doi ani, devenind tehnician de laborator. Înarmată cu o profesie și încurajată de faptul că fratele ei se mutase la Tampa, Catherine și-a găsit o slujbă la Miami, la un mare spital clinic, afiliat Școlii de medicină a Universității din Miami. S-a mutat la Miami în primăvara anului 1974, la douăzeci și unu de ani.

Viața pe care o dusese Catherine în orașul ei natal fusese mult mai ușoară decât se dovedea a fi cea din Miami, dar cu toate acestea era bucuroasă că evitase problemele din familia ei.

În primul an petrecut în Miami, Catherine îl întâlni pe Stuart. Căsătorit, evreu, și cu doi copii, el era complet diferit de toți ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse. Medic bun, el era un tip puternic și agresiv. Exista între ei o chimie irezistibilă, dar, cu toate acestea, legătura lor era violentă și zbuciumată. Era ceva în el care elibera pasiunile și o trezea, ca și când ar fi fost vrăjită de el. Când Catherine începu tratamentul, legătura ei cu Stuart dura deja de șase ani și era încă foarte vie. Catherine nu-i putea rezista lui Stuart deși el se purta foarte urât cu ea, mințind-o, călcându-și promisiunile și manevrând-o.

Cu câteva luni înainte de întrevederea noastră, Catherine făcuse o operație la coardele vocale, îndepărtându-se un nodul benign. Fusese foarte nerăbdătoare înainte de această operație, dar de-a dreptul înspăimântată când și-a revenit în salonul de reanimare. Au fost necesare câteva ore ca personalul sanitar să o poată calma. După ce și-a revenit în spital, l-a căutat pe doctorul Edward Poole. Ed era un pediatru foarte amabil, pe care Catherine îl întâlnise pe când lucra la spital. Se stabilise pe loc între ei o legătură care deveni apoi o strânsă prietenie. Catherine era foarte deschisă cu Ed, relatându-i spaimele ei, relația ei cu Stuart și faptul că simțea că-și pierde controlul asupra vieții. El insistă ca ea să fixeze neapărat o întâlnire cu mine, și nu cu vreunul dintre asociații mei. Când Ed mă sună să mă informeze despre aceasta, îmi explică faptul că, din anumite motive, el considera că eu aș fi singurul capabil s-o înțeleg cu adevărat pe Catherine, cu toate că și ceilalți psihiatri se bucurau de succes și erau buni terapeuți. Și totuși, Catherine m-a sunat.

Au trecut opt săptămâni. În vâltoarea activității mele ca șef al Departamentului de psihiatrie, uitasem de telefonul lui Ed. Spaimele și fobiile lui Catherine se înrăutățiseră. Dr. Frank Acker, șeful Secției de chirurgie, întâmplător, o cunoștea pe Catherine de câțiva ani, și ori de câte ori trecea pe la laboratorul unde lucra ea, obișnuiau să facă haz împreună de orice. El observă starea ei de nefericire și sesiză tensiunea din ultima vreme. Intenționase de multe ori să-i spună ceva, dar a ezitat. Într-o după-amiază, Frank se afla în mașina sa în drum spre un mic spital unde urma să țină o conferință. Pe drum, el o văzu pe Catherine conducând spre casa ei, aflată în apropierea spitalului și, instinctiv, îi făcu semn să oprească. „Vreau să-l vezi pe Dr. Weiss **acum**", strigă el prin geamul mașinii. „Fără amânări." Și deși chirurgii acționează adeseori impulsiv, până și Frank fusese surprins cât de categoric vorbise.

Crizele de panică și anxietate se intensificaseră ca frecvență și durată. Începuse să aibă periodic două coșmaruri. În primul, un pod se prăbușește în timp ce ea îl străbate. Mașina plonjează în apă iar ea, prinsă ca-ntr-o cursă, se îneacă. În cel de-al doilea vis este închisă într-o cameră neagră ca smoala, se împiedică și cade peste lucruri, fără a putea găsi vreo cale de ieșire. În cele din urmă, veni să mă vadă.

La prima ședință cu Catherine, nu aveam nici cea mai mică idee că viața mea avea să sufere o schimbare fundamentală, că femeia speriată și zăpăcită din fața mea urma să fie catalizatorul, iar eu nu mai aveam să fiu niciodată același.

CAPITOLUL II

Trecuseră optsprezece luni de psihoterapie intensivă, Catherine venind să mă vadă o dată sau de două ori pe săptămână. Era un pacient bun, comunicativ, intuitiv și foarte nerăbdător să se vindece.

Pe parcursul acelei perioade i-am explorat sentimentele, gândurile și visele. Faptul că recunoștea modelele unui comportament recurent dovedea înzestrarea ei cu intuiție și înțelegere. Își mai amintea încă multe detalii semnificative din trecutul ei, cum ar fi absențele tatălui ei de acasă, tot atât de lungi ca ale unui negustor plecat pe mare, și izbucnirile lui violente după ce bea foarte mult. Înțelese ceva mai multe despre turbulenta ei relație cu Stuart și își exprima mânia mai potolit. Simțeam că situația ei trebuia să se fi îmbunătățit deja cu mult. Situația pacienților se îmbunătățește aproape întotdeauna când își reamintesc evenimente neplăcute din trecutul lor, când învață să recunoască și să corecteze modelele de inadaptare comportamentală, când puterea lor de introspecție se dezvoltă și își privesc propriile probleme dintr-o perspectivă mult mai largă și mai detașată. Dar situația lui Catherine nu se îmbunătățise definitiv.

Anxietatea și crizele de panică o mai chinuiau încă. Îi reveneau coșmarurile și continua să-i fie frică de apă, întuneric și spații închise. Somnul era încă fragmentat și nu o refăcea. Acuza și palpitații la inimă. Continua să refuze orice medicament de teama de a nu se îneca cu tabletele. Aveam senzația că ajunsesem în fața unui zid și că, orice aș fi făcut, zidul continua să rămână atât de înalt, încât nici unul dintre noi nu avea să reușească să-l escaladeze. Dar, sentimentului meu de frustrare i se adăugă un altul, de hotărâre. O voi ajuta pe Catherine cu orice chip.

Și atunci se întâmplă un lucru ciudat. Deși îi era cumplit de frică de avion, iar pe parcursul unei călătorii trebuia să se fortifice cu câteva băuturi, Catherine l-a însoțit pe Stuart la o conferință pe teme medicale la Chicago, în primăvara anului 1982. În timpul șederii lor, ea a insistat să viziteze expoziția egipteană de la muzeul de artă, unde s-au alăturat unui grup condus de un ghid.

Catherine manifestase dintotdeauna un interes deosebit pentru obiecte de artă egipteană antică și pentru reproducerile de relicve din acea perioadă. Era

departe de a fi o erudită și nu se ocupase niciodată cu studierea acelei perioade din istorie, dar, cu toate acestea, obiectele îi păreau familiare.

Când ghidul începu să descrie câteva dintre obiectele de artă aflate în expoziție, ea începu ca din senin să-l corecteze... și, culmea, avea dreptate! Ghidul rămase surprins, iar Catherine de-a dreptul năucită. Cum de știa aceste lucruri? De unde era atât de convinsă că ea avea dreptate, atât de sigură pe ea, încât corectase ghidul în public? Poate că acestea erau amintiri uitate, din copilărie.

La următoarea noastră întâlnire, mi-a povestit ce se întâmplase. Cu câteva luni în urmă îi propusesem lui Catherine niște ședințe de hipnoză, însă îi fusese teamă și a refuzat. Dar în urma celor petrecute la expoziția egipteană, acceptă, fără prea multă tragere de inimă însă.

Hipnoza este un instrument excelent pentru a-i ajuta pe pacienți să-și amintească evenimente demult uitate. Nu ascunde nici un mister în ea. Nu este decât o stare de concentrare focalizată. La comanda unui hipnotizator instruit, corpul pacientului trece într-o stare de relaxare, făcând memoria mai ascuțită. Hipnotizasem deja sute de pacienți și descoperisem că este eficientă în reducerea anxietății, eliminarea fobiilor, modificarea deprinderilor urâte, precum și în readucerea în memorie a materialului reprimat. În unele cazuri, am reușit cu succes să readuc pacienții până la vârsta fragedă a copilăriei, chiar până la vârsta de doi sau trei ani, scoțând la iveală amintirea unor traume demult uitate, care le afectau viața. Eram convins că hipnoza o va ajuta pe Catherine.

I-am spus lui Catherine să se întindă pe canapea cu ochii închiși și capul sprijinit pe o pernă mică. La început ne-am concentrat asupra respirației ei. Cu fiecare expirație, ea elibera tensiunea și anxietatea stocată; cu fiecare inspirație devenea tot mai relaxată. După câteva minute de exersare, i-am spus să-și imagineze relaxarea progresivă a mușchilor, începând cu mușchii faciali și ai bărbiei, apoi gâtul și umerii, brațele, spatele și stomacul, și în final picioarele. Își simțea întregul corp scufundându-se din ce în ce mai adânc în canapea.

Apoi am îndemnat-o să-și imagineze o lumină albă, strălucitoare, în partea de sus a capului, în interiorul trupului. Mai târziu, pe când răspândeam lumina de-a lungul corpului, aceasta a relaxat complet fiecare mușchi, nerv sau organ – întregul ei corp – aducând-o într-o stare tot mai profundă de relaxare și pace. Se simțea din ce în ce mai somnoroasă, mai liniștită, mai calmă. În cele din urmă, la îndemnul meu, lumina îi inundă și îi înconjură întregul corp.

Am făcut numărătoarea inversă, numărând de la zece la unu. Cu fiecare număr, ea intra într-o fază de relaxare mai profundă. Starea ei de transă se adânci. Acum putea să se concentreze asupra vocii mele și să excludă toate zgomotele din fundal. Când am ajuns la cifra unu, ea se afla deja în stare de

hipnoză destul de adâncă. Întregul proces durase aproximativ douăzeci de minute.

După aceea am început regresiunea în timp, cerându-i să-și amintească evenimentele petrecute la vârste cât mai timpurii. Putea să vorbească și să răspundă întrebărilor mele, menținând în același timp un nivel adânc de hipnoză. Își aminti o experiență traumatică de la dentist, petrecută pe când avea șase ani. Își amintea foarte clar experiența înspăimântătoare de la cinci ani când fusese împinsă într-o piscină de pe o trambulină. Atunci era să se sufoce, să se asfixieze înghițind apă și, în timp ce vorbea despre acest lucru, începu să se înece în cabinetul meu. I-am spus că experiența se terminase, că se afla afară din apă. Încetă să se mai sufoce și își reluă ritmul normal de respirație. Era încă în stare de transă adâncă. La trei ani, se întâmplase cel mai rău eveniment. Își aminti cum se trezise în dormitorul ei întunecos, dându-și seama că tatăl său se afla în cameră. Atunci el duhnise a alcool, iar acum, în transă, ea putea simți acel miros. A atins-o și a început s-o mângâie, chiar și „acolo jos". Era înspăimântată și începuse să plângă, așa că el îi astupă gura cu mâna lui aspră. Nu mai putea respira. În cabinetul meu, pe canapea, după douăzeci și cinci de ani, Catherine începu să suspine. Simțeam că dețineam acum secretul, cheia de la lacăt. Eram ferm convins că simptomele vor dispărea repede și surprinzător. I-am sugerat ușor că experiența se sfârșise, că nu se mai afla în dormitorul ei, ci se odihnea liniștită, încă în transă. Se opri din plâns. Am readus-o în timp, la vârsta ei. Am trezit-o, după ce îi dădusem instrucțiuni prin sugestie posthipnotică, să-și amintească tot ce-mi spusese. Restul timpului dedicat ședinței l-am petrecut discutând despre rapiditatea cu care și-a amintit trauma suferită datorită tatălui său. Am încercat s-o ajut să accepte și să-și integreze această „nouă" informație. Înțelesese acum relația cu tatăl ei, reacțiile lui față de ea, distanța lui și teama pe care o resimțea ea față de el. Când a plecat din cabinetul meu tremura încă, dar știam că ceea ce înțelesese cu acest prilej merita neliniștea din acel moment.

În momentul dramatic al dezvăluirii amintirilor ei dureroase și adânc reprimate, uitasem complet să caut posibilitatea unei legături din copilărie cu cunoștințele ei despre obiectele de artă egipteană. Dar, cel puțin înțelesese mai multe despre trecutul ei. Își amintise o serie de evenimente înspăimântătoare și mă așteptam la o simțitoare îmbunătățire a simptomelor ei.

Dar, în ciuda faptului că acum înțelegea niște lucruri noi, săptămâna următoare mă informă că simptomele rămăseseră neschimbate, la fel de acute ca și până atunci. Eram surprins. Nu puteam înțelege ce era în neregulă. Era posibil să se fi întâmplat altceva, mai devreme de vârsta de trei ani? Descoperisem motive mai mult decât suficiente, care să explice teama ei de a nu se sufoca, teama de apă, de întuneric, de a rămâne blocată în spații fără ieșire, și

totuși, frica și simptomele ei ascuțite, anxietatea scăpată de sub control continuau să-i devasteze momentele de luciditate. Coșmarurile erau la fel de înspăimântătoare ca mai-nainte. M-am hotărât să continuu regresiunea în timp.

În stare de hipnoză, Catherine vorbea în mod intenționat rar, în șoaptă. Din această cauză, am putut să scriu cuvânt cu cuvânt și s-o citez pe Catherine direct. Punctele reprezintă pauzele din vorbirea ei și nu omiterea unor cuvinte sau vreo intenție a mea. Totuși, o parte din materialul redundant nu este inclus aici.

Am purtat-o pe Catherine încet înapoi, până la vârsta de doi ani, dar nu își aminti nimic semnificativ. I-am dat instrucțiuni ferme și clare: „Întoarce-te până la perioada când au început să apară simptomele tale." Eram total nepregătit pentru ceea ce avea să urmeze.

„Văd trepte albe care duc spre o clădire, o clădire mare, albă, cu coloane, deschisă în față. Nu există intrări. Port o rochie lungă... un sac făcut din material aspru. Părul îmi este împletit, păr lung și blond."

Eram derutat. Nu știam ce se întâmplă. Am întrebat-o ce an era și care era numele ei. „Aronda... Am optsprezece ani. Văd o piață în fața clădirii. Sunt coșuri... Voi purtați coșurile pe umeri. Noi locuim într-o vale... Nu există apă. Anul este 1863 înainte de Christos. Pământul este sterp, fierbinte și nisipos. Există doar un puț, nici un râu. Apa vine în vale din munți."

După ce a mai relatat câteva detalii topografice, i-am spus să avanseze în timp peste mai mulți ani și să-mi spună ce vede.

„Copaci și un drum de piatră. Văd un foc pe care se gătește ceva. Părul meu este blond. Port o rochie lungă, aspră, de culoare maro, și sandale. Am douăzeci și cinci de ani. Am o fetiță pe nume Cleastra... Ea este Rachel. (În prezent Rachel este nepoate ei; a existat dintotdeauna o relație foarte strânsă între ele.) Este foarte cald."

Eram înfiorat. Stomacul mi se făcuse ghem, iar camera părea foarte rece. Imaginile și evocările erau atât de clare. Nu era deloc o bâjbâială. Nume, date, haine, copaci – toate văzute pe viu! Oare ce se petrecea aici? Cum putea copilul pe care-l avea atunci să-i fie acum nepoată? Eram și mai derutat. Examinasem mii de pacienți psihopați, pe mulți în stare de hipnoză, dar nu dădusem niciodată peste astfel de fantezii – nici măcar în vise. I-am dat ordin să avanseze în timp la momentul morții ei. Nu prea eram sigur cum să interoghez pe cineva aflat în mijlocul unei fantezii (sau amintiri?) atât de explicite, dar eu căutam evenimentele traumatice care puteau sta la baza spaimei și simptomelor curente. Evenimentele din jurul momentului morții puteau fi deosebit de traumatice. Din câte se părea, o inundație sau un val de maree devasta satul.

„Sunt valuri mari care dărâmă copacii. Nu este nici un loc unde să poţi fugi. Este frig; apa este rece. Trebuie să-mi salvez copilul, dar nu pot... tot ce pot face este s-o ţin strâns. Mă înec. Apa mă îneacă. Nu pot să respir, să înghit... apă sărată. Copilul îmi este smuls din braţe." Catherine gâfâia şi respira cu greutate. Brusc, corpul i se relaxă complet, iar respiraţia deveni adâncă şi uniformă.

„Văd nori... Copilul este cu mine. Şi alţii din sat. Îl văd pe fratele meu."

Se odihnea. Această viaţă se sfârşise. Se afla încă în transă adâncă. Eram uluit! Vieţi anterioare? Reîncarnare? Raţiunea mea de medic îmi spunea că aceste date nu erau câtuşi de puţin fantasmagorii, că nu inventa aceste lucruri. Gândurile ei, expresiile, atenţia acordată anumitor detalii, toate erau diferite faţă de starea ei conştientă. Îmi trecu prin minte toată gama posibilelor diagnostice din psihiatrie, dar starea ei psihică şi structura ei de caracter nu explicau aceste dezvăluiri. Schizofrenie? Nu, ea nu făcuse niciodată dovada unui dezechilibru cognitiv sau mintal. Nu avusese niciodată halucinaţii auditive, manifestate prin perceperea unor voci, sau halucinaţii vizuale cu imagini în stare de veghe şi nici un alt tip de eveniment psihotic. Nu era o încercare de inducere în eroare, dar nici o rupere de realitate. Nu avea personalităţi multiple şi disociate. Exista o singură Catherine, iar gândirea ei conştientă ştia foarte bine acest lucru. Nu manifesta tendinţe sociopate sau antisociale. Nu juca teatru. Nu se droga şi nu folosea substanţe halucinogene. Consuma alcool în cantităţi foarte mici. Nu suferea de nici o boală neuro-psihică ce putea explica această experienţă atât de vie şi imediată din starea de hipnoză.

Toate acestea nu puteau fi decât un anumit gen de amintiri, dar de unde? Senzaţia mea era că am dat peste ceva despre care ştiam foarte puţin – reîncarnare şi memorii ale vieţilor anterioare. E imposibil, mi-am spus: mintea mea, instruită pentru o interpretare ştiinţifică se opunea. Şi totuşi, se petrecea chiar sub ochii mei. Nu îmi puteam explica, dar nici nu puteam nega realitatea acestora.

„Continuă", i-am spus eu, mai puţin încordat, dar fascinat de ceea ce se întâmpla. „Îţi mai aminteşti altceva?" Îşi mai aminti fragmente din alte două vieţi anterioare.

„Port o rochie de dantelă neagră, iar pe cap, dantelă neagră. Am păr negru cu fire cărunte. Este 1756 după Christos. Sunt spaniolă. Mă cheamă Louisa şi am cincizeci şi şase de ani. Dansez; ceilalţi dansează şi ei (pauză lungă). Îmi este rău; am febră şi o transpiraţie rece... Mulţi oameni sunt bolnavi; oamenii mor... Doctorii nu ştiu că e din cauza apei." Am avansat-o în timp. „Îmi revin, dar capul mă mai doare încă; ochii şi capul mă dor încă de la febră, de la apă... Mulţi mor."

Mai târziu îmi spuse că în acea viaţă fusese prostituată, dar nu mi-a transmis această informaţie, deoarece o stingherea.

Aparent, Catherine putea cenzura în stare de hipnoză unele dintre amintirile pe care mi le transmitea.

Întrucât Catherine o recunoscuse pe nepoata ei într-o viaţă străveche, am simţit impulsul de a o întreba dacă eram şi eu prezent într-una din vieţile ei anterioare. Eram curios de rolul pe care-l avusesem, dacă fusese vreunul, în amintirile ei. Răspunse foarte repede, spre deosebire de cazurile anterioare când răspunsese încet şi prudent.

„Tu eşti învăţătorul meu, şezi pe o cornişă. Tu ne înveţi din cărţi. Eşti bătrân şi ai părul cărunt. Porţi o îmbrăcăminte albă (o togă) cu marginea aurită... Numele tău este Diogene. Ne înveţi simboluri, triunghiuri. Eşti foarte înţelept, dar eu nu înţeleg. Este anul 1568 înaintea lui Christos." (Ceea ce era cu aproximativ 1200 de ani înaintea vestitului filosof grec Diogene. Nu era un nume rar la acea vreme.)

Prima şedinţă se sfârşise. Aveau să urmeze altele, cu mult mai surprinzătoare.

După plecarea lui Catherine, precum şi în următoarele câteva zile, am meditat asupra detaliilor regresiunii hipnotice. Pentru mine era un lucru firesc să reflectez. Foarte puţine detalii care ieşeau la suprafaţă chiar şi în cea mai „normală" oră de terapie reuşeau să scape obsesivei mele analize mentale, iar această şedinţă cu greu putea fi considerată drept una „normală". În plus, eram foarte sceptic în privinţa vieţii de după moarte, a reîncarnării, a experienţelor în afara trupului, şi a altor experienţe asemănătoare. Şi, la urma urmelor, partea logică din mine mă făcea să cred că totul nu este decât în imaginaţia ei. De fapt, n-aş putea dovedi nici una dintre afirmaţiile sau vizualizările ei. Dar eram în acelaşi timp conştient, deşi mult mai vag, de existenţa unui alt gând, mai profund şi mai puţin emoţional. Fii receptiv, îmi dicta acest gând; adevărata ştiinţă începe cu observaţia. „Memoriile" ei s-ar putea să nu fie fantezie şi imaginaţie. S-ar putea să existe ceva mai mult decât percepe ochiul – sau oricare din celelalte simţuri. Fii receptiv. Obţine mai multe date.

Mă mai sâcâia un gând. Oare Catherine, dispusă la stări de anxietate şi teamă, ca să amintesc numai câteva dintre ele, ar putea să fie prea înfricoşată ca să se mai supună hipnozei din nou? M-am hotărât să n-o sun. Să o las să digere şi ea această experienţă. Voi aştepta până săptămâna viitoare.

CAPITOLUL III

O săptămână mai târziu, Catherine năvăli în cabinetul meu pentru următoarea ședință de hipnoză. Era frumoasă, dar mai luminoasă ca oricând. Mă anunță fericită că teama ei de-o viață de a se îneca dispăruse. Frica de sufocare se diminuase oarecum. Somnul nu îi mai era întrerupt de coșmarul cu podul în prăbușire. Deși își amintise detaliile din viețile anterioare, nu reușise să asimileze pe deplin materialul.

Conceptele de vieți anterioare și reîncarnare erau complet străine cosmologiei ei, și totuși amintirile erau atât de vii, imaginile, sunetele și mirosurile atât de clare, certitudinea că se afla acolo, atât de puternică și nemijlocită, încât ea simțea că **trebuie** să fi fost acolo cu adevărat. Nu punea la îndoială acest lucru; experiența era de-a dreptul copleșitoare. Totuși, ceea ce o preocupa era modul cum acest lucru putea corespunde educației și credințelor ei.

În cursul săptămânii, am revăzut manualul de la un curs de religie comparată pe care-l urmasem în primul an de studii la Columbia. Existau, într-adevăr, referiri la reîncarnare în Vechiul și Noul Testament. În 325 după Christos, împăratul roman Constantin cel Mare și mama sa, Elena, au scos referirile la reîncarnare din Noul Testament. La întrunirea din 553 după Christos, al doilea Consiliu din Constantinopole a confirmat această acțiune și a declarat conceptul de reîncarnare drept Erezie. Se pare că ei considerau că acest concept ar putea slăbi puterea tot mai mare a Bisericii, întrucât oferea oamenilor un timp mult prea îndelungat în care să-și poată găsi salvarea. Totuși, referirile inițiale se aflaseră acolo; primii părinți ai Bisericii **acceptaseră** conceptul de reîncarnare. Primii gnostici – Clement din Alexandria, Origen, Sfântul Ieremia și mulți alții – erau convinși că au mai trăit și vor mai trăi din nou. Eu, totuși, nu crezusem niciodată în reîncarnare. De fapt, nu acordasem niciodată timp de gândire acestui subiect. Deși educația religioasă pe care o primisem de timpuriu cuprindea ceva, în mod vag, despre un fel de existență a „sufletului" după moarte, eu nu eram convins de acest concept.

Eram cel mai mare dintre cei patru frați, între noi existând o distanță de trei ani. Aparțineam de o sinagogă evreiască conservatoare din Red Bank, un orășel aflat în apropierea țărmului New Jersey. Eu eram pacifistul și politicianul familiei. Tata era cel mai legat de religie dintre noi toți. Luase acest lucru în serios, ca de altfel întreaga sa viață. Cele mai mari bucurii din existența lui au fost realizările academice ale fiilor săi. Îl supărau foarte tare neînțelegerile din casă, motiv pentru care se retrăgea, lăsându-mă pe mine să mediez. Acum, privind în urmă, pot spune că deși acest fapt s-a dovedit a fi un antrenament pregătitor foarte bun pentru o viitoare carieră în psihiatrie, copilăria mea a fost cu mult mai grea și mai plină de responsabilități decât aș fi preferat. Am ieșit din ea un tânăr foarte serios, care se obișnuise să-și asume prea multe responsabilități.

Mama își exprima întotdeauna dragostea. Nici o barieră nu-i stătea în cale. Persoană mai simplă ca tata, ea folosea vina, martiriul, stinghereala dusă la extrem ca pe niște instrumente de manevrare a copiilor ei, totul, fără a gândi în profunzime. Totuși, era rareori posomorâtă, iar noi ne puteam bizui întotdeauna pe dragostea și sprijinul ei.

Tata avea o slujbă bună ca fotograf industrial, și cu toate că nu duseserăm niciodată lipsă de mâncare, banii erau cam puțini. Peter, fratele meu cel mic, se născuse pe când eu aveam nouă ani. A trebuit să împărțim pe din șase micul nostru apartament cu două dormitoare și o grădină.

Viața în acest mic apartament era agitată și zgomotoasă, iar eu îmi căutam refugiul în cărți. Când nu jucam baseball sau baschet, două pasiuni ale copilăriei mele, citeam încontinuu. Știam că educația era singura cale de ieșire din micul orășel, așa liniștit cum era el, așa că am fost mereu primul sau al doilea în clasă.

Pe vremea când primeam o bursă întreagă la Universitatea din Columbia, eram un tânăr studios și serios. Succesul academic a continuat să vină ușor. Mă specializasem în chimie și am absolvit cu notă maximă. Am hotărât să devin psihiatru, întrucât acest domeniu combina interesul meu față de știință cu fascinația pe care o simțeam față de activitatea minții umane. În plus, o carieră medicală îmi dădea posibilitatea să-mi exprim grija și compasiunea față de alți oameni. Între timp o întâlnisem pe Carole în timpul unei vacanțe de vară la un hotel din Catskill Mountain, unde lucram ca picolo iar ea era oaspete. Am simțit amândoi o atracție instantanee unul față de celălalt, un adânc sentiment de familiaritate și liniște. Am corespondat, ne-am întâlnit, ne-am îndrăgostit unul de altul și ne-am logodit pe când eram student în anul trei la facultatea din Columbia. Era inteligentă și frumoasă. Toate păreau să fie în ordine. Puțini sunt tinerii care-și fac griji în privința vieții sau morții, a vieții de după moarte, mai ales când lucrurile decurg de la sine, iar eu nu făceam excepție în acest sens. Urma să devin un om de știință și învățam să gândesc într-un mod logic, imparțial, de tipul „demonstrează".

Școala medicală și stagiul de la Universitatea Yale aveau să sedimenteze mai mult această metodă științifică. Teza de cercetare a fost în domeniul chimiei creierului și rolului neurotransmițătorilor, care sunt mesagerii chimici ai țesutului cerebral.

M-am alăturat noului val de psihiatri biologi care îmbină teoriile și tehnicile din psihiatria tradițională cu noua știință a chimiei creierului. Am scris multe lucrări științifice pe care le-am prezentat la conferințele locale și naționale și devenisem chiar o somitate în domeniul meu. Eram un tip puțin cam stăruitor, profund și încăpățânat, dar acestea erau trăsături folositoare unui medic. Mă simțeam pe deplin pregătit să vindec orice persoană ar fi intrat în cabinetul meu pentru terapie.

Atunci Catherine deveni Aronda, o tânără fată care trăise în 1863 înainte de Christos. Sau invers? Și iat-o aici din nou, mai fericită ca niciodată.

„Arunc ghirlande de flori în apă. Aceasta este o ceremonie. Am păr blond, strâns în cozi. Port o rochie maro cu modele din aur și sandale. Cineva a murit, cineva din Casa Regală... mama... Sunt slujnică în Casa Regală și ajut la prepararea mâncărurilor. Noi ținem trupurile în apă sărată timp de treizeci de zile. Ele se usucă iar părțile rămase sunt scoase. Simt mirosul, miros de trupuri."

Se întoarse cu totul spontan la viața Arondei, dar la o altă perioadă, atunci când datoria ei fusese să pregătească trupurile după moarte.

„Într-o altă clădire", continuă Catherine, „văd trupuri. Noi înfășurăm trupuri. Sufletul își continuă drumul. Tu îți iei toate bunurile cu tine, ca să fii pregătit pentru o următoare viață, mai măreață." Ea dădea expresie unui concept asemănător conceptului egiptean de moarte și de viață după moarte, cu totul diferit de credințele noastre. Conform acelei religii, **puteai** lua bunurile cu tine.

Reveni apoi în prezent, odihnindu-se un timp. Urmară câteva minute de pauză înainte de a intra, se pare, într-o perioadă străveche.

„Văd gheața care atârnă într-o peșteră... stânci..." Apoi urmă o descriere vagă a unui loc întunecos și mizer, iar starea ei era vizibil neliniștită. După un timp descrise imaginea. „Eram urâtă, murdară și aveam un miros neplăcut." Trecea în altă perioadă.

„Sunt niște clădiri și o căruță cu roți de piatră. Am părul castaniu, acoperit cu o broboadă. Căruța are paie. Sunt fericită. Tatăl meu se află acolo... Mă strânge în brațe. Este... este Edward (pediatrul care insistase ca ea să mă vadă). El este **tatăl** meu. Locuim într-o vale cu pomi. În curte sunt măslini și smochini. Oamenii scriu pe coli de hârtie. Sunt semne ciudate, asemănătoare literelor. Oamenii scriu toată ziua, întocmesc o bibliotecă, Este anul 1536 înainte de Christos. Pământul este sterp. Numele tatălui meu este Perseus."

Anul nu corespundea întocmai, dar eu eram sigur că ea se afla în aceeași viață despre care îmi relatase în ședința din săptămâna trecută. Am deplasat-o în timp, menținând-o în aceeași viață.

„Tatăl meu te cunoaște (adică pe mine). Tu și cu el discutați despre recolte, legi și cârmuire. El a spus că ești foarte înțelept și eu ar trebui să te ascult." Am dus-o mai departe în timp. „El (tatăl) zace întins într-o cameră întunecată. E bătrân și bolnav. Este frig... Mă simt atât de golită." Am avansat-o spre momentul morții.

„Acum sunt bătrână și lipsită de puteri. Fiica mea se află acolo, lângă patul meu. Soțul meu este mort. Soțul fiicei mele și nepoții mei sunt acolo. Este multă lume în jur."

De data aceasta a avut o moarte liniștită. Plutea. Plutea? Acest fapt îmi aminti de studiile dr. Raymond Moody asupra victimelor care experimentau apropierea morții. Subiecții lui aminteau și ei faptul că pluteau, pentru ca apoi să fie trași înapoi în corp. Citisem această carte cu mulți ani în urmă, iar acum îmi propusesem s-o recitesc. Mă întrebam dacă își putea aminti ceva în plus după moartea sa, dar tot ceea ce îmi spunea era doar: „Pur și simplu plutesc." Am trezit-o și am încheiat ședința.

Cuprins de o foame nestăpânită pentru orice lucrare științifică ce se publicase asupra reîncarnării, am început o adevărată vânătoare prin librăriile medicale. Am studiat operele lui Ian Stevenson, doctor în medicină, un foarte apreciat profesor în psihiatrie la Universitatea din Virginia, care publicase mult în domeniul psihiatriei. Dr. Stevenson înregistrase peste două mii de exemple de copii cu memorii și experiențe despre reîncarnare. Mulți manifestau o capacitate de xenoglosie, adică puteau vorbi o limbă străină pe care n-o cunoscuseră niciodată. Rapoartele sale asupra acestor cazuri sunt foarte complete, bine studiate și cu adevărat remarcabile.

Am citit o prezentare științifică excelentă efectuată de Edgar Mitchell. Am cercetat cu mult interes datele despre ESP* oferite de Universitatea Duke, precum și lucrările profesorului C. J. Ducasse de la Universitatea Brown și am analizat cu multă profunzime studiile doctorilor Martin Ebon, Helen Wambach, Gertrude Schmeidler, Frederick Lenz și Edith Fiore. Cu cât citeam mai mult, cu atât aș fi dorit să citesc și mai mult. Am început să-mi dau seama că deși mă considerasem bine instruit în privința tuturor dimensiunilor minții, cunoștințele mele erau foarte limitate. Există biblioteci întregi cu literatură și studii de cercetare de acest fel, dar sunt puțini aceia care au cunoștință de ele. O mare parte din această activitate de cercetare a fost condusă, verificată și reprodusă de medici și oameni de știință de renume. Este oare posibil ca toți să fi greșit sau să se fi înșelat? Probele păreau a fi surprinzător de concludente, cu toate acestea eu încă mă îndoiam. Surprinzător sau nu, îmi venea foarte greu să cred.

Dar atât Catherine cât și eu, fuseserăm – fiecare în felul său – afectați de această experiență. Catherine începuse să se refacă pe plan afectiv, iar eu îmi

* ESP – Extrasensorial Perception (percepție extrasenzorială, prescurtare uzuală în limba engleză) (n. red.)

lărgeam orizontul gândirii. Catherine fusese ani de zile chinuită de spaimele ei și venise timpul să simtă o ușoară eliberare. Dacă găsisem, fie prin amintiri reale sau vii fantezii, o cale prin care să o ajut, nu aveam de gând să mă opresc acum.

Toate acestea mi-au trecut fulgerător prin minte, în timp ce Catherine intra în transă la începutul următoarei ședințe. Înainte de a începe ședința de hipnoză, îmi relatase un vis pe care îl avusese referitor la un joc ce se juca pe niște trepte vechi de piatră, pe o tablă de șah cu găuri. Visul i se păruse deosebit de viu. Acum i-am spus să se întoarcă dincolo de limitele normale de spațiu și timp și să caute rădăcinile acestui vis într-o reîncarnare anterioară.

„Văd trepte care duc spre un turn... de unde se pot vedea munții, dar și marea. Sunt băiat... Am părul blond... un păr ciudat. Hainele mele sunt scurte, maro cu alb, făcute din piei de animale. Niște bărbați se află în vârful turnului, supraveghind... garda. Sunt murdari. Ei joacă un joc asemănător jocului de șah, dar nu acesta. Tabla este rotundă, nu pătrată. Joacă cu niște piese ascuțite ca niște pumnale care se înfig în găuri. Piesele au capete de animale în vârf. Teritoriul Kirustan (scriere fonetică) din Țările de Jos, în jurul anului 1473."

Am întrebat-o numele locului în care a trăit și dacă putea să vadă sau să audă vreun an. „Acum sunt într-un port la mare; pământul coboară până la mare. O fortăreață... și apă. Văd o colibă... mama gătește într-un vas de lut. Mă cheamă Johan."

Am condus-o până la momentul morții. Când ajunsesem în acest punct al ședinței noastre, încă mai căutam un eveniment traumatic unic, ce ar putea constitui cu adevărat cauza sau ar putea explica simptomele ei actuale. Chiar dacă aceste vizualizări extrem de explicite erau doar fantezii, lucru de care eu nu eram sigur, ceea ce gândea sau credea ea putea reprezenta încă substratul simptomelor ei. În plus, văzusem oameni traumatizați de visele lor. Unii nu-și puteau aminti dacă avusese loc cu adevărat o traumă în copilărie sau apăruse doar în vis, deși acea traumă continua să-i bântuie până la vârstă matură.

Ceea ce nu înțelegeam încă pe deplin era permanentul asalt zilnic de influențe subminatorii, cum ar fi critica usturătoare a unui părinte, care putea produce o traumă psihologică mult mai mare decât un singur eveniment traumatic. Aceste influențe vătămătoare, pătrunzând în atmosfera zilnică a vieților noastre, sunt mult mai greu de reamintit și alungat. Un copil căruia i se aduc critici în permanență poate să-și piardă tot atât de mult încrederea în sine ca și unul care își reamintește de umilința pe care a suferit-o într-o anumită zi de groază. Un copil, a cărui familie împovărată de lipsuri nu-i poate asigura hrana decât de pe o zi pe alta, poate avea în final aceleași probleme psihologice ca și un copil care a trecut printr-un singur moment de înfometare, accidental, dar major. Aveam să-mi dau seama curând că asaltul zilnic de forțe

negative trebuie acceptat și rezolvat cu aceeași atenție ca și un unic eveniment, dar foarte traumatizant.

Catherine începu din nou să vorbească.

„Sunt bărci, asemănătoare cu niște canoe, vopsite în culori vii. Zona providenței. Avem arme, lăncii, praștii, arcuri cu săgeți, dar mai mari. Sunt vâsle mari, ciudate, la barcă... toată lumea trebuie să vâslească. Ne putem rătăci; este întuneric. Nu e nici o lumină. Mi-e teamă. Mai sunt și alte bărci cu noi. (După câte se pare, o invazie.) Mi-e teamă de animale. Dormim pe piei de animale murdare și rău mirositoare. Mergem în recunoaștere. Pantofii mei sunt caraghioși, ca niște saci... legați la glezne... din piele de animal. (Pauză lungă). Fața mi-e încinsă de foc. Oamenii mei îi ucid pe ceilalți, eu nu. Eu nu vreau să ucid. Am cuțitul în mână."

Dintr-o dată, începu să-și tragă cu greu respirația și să gâfâie. Relată că un luptător german o înșfăcase prin spate și îi tăiase gâtul cu cuțitul. Apucase să vadă fața ucigașului înainte de a muri. Era Stuart. Arăta altfel atunci, dar ea știe că era el. Johan murise la douăzeci și unu de ani.

Apoi se găsi plutind deasupra trupului ei, observând scena de jos. Se înălță la nori, șocată și confuză. Apoi se simți atrasă într-un spațiu „îngust și cald". Era pe punctul de a se naște.

„Cineva mă ține în brațe", șopti ea încet, ca prin vis, „cineva care a ajutat la naștere. Ea poartă o rochie verde și un șorț alb. Are o pălărie albă, răsucită la colțuri. Camera are ferestre ciudate... în multe secțiuni. Clădirea este de piatră. Mama mea are părul lung și negru. Ea vrea să mă țină. Mama mea poartă o cămașă de noapte aspră... caraghioasă. Zgârie când te atingi de ea. Este bine la soare, când îți este cald din nou... Este... este **aceeași** mamă pe care o am acum!"

În cursul ședinței anterioare o instruisem să observe cu atenție oamenii însemnați din acele vieți pentru a vedea dacă îi poate identifica în viața ei prezentă. Potrivit majorității specialiștilor în domeniu, grupuri de suflete tind să se reîncarneze împreună mereu, îndeplinindu-și **karma*** (obligații datorate altora și nouă, lecții de însușit) pe parcursul mai multor vieți.

În încercarea mea de a înțelege drama ciudată, spectaculoasă, care se derula, necunoscută restului lumii, în cabinetul meu liniștit și slab luminat, am vrut să verific această informație. Am simțit nevoia să aplic metoda științifică pe care o folosisem cu atâta rigurozitate în cercetările mele din ultimii cincisprezece ani, să evaluez acest material atât de neobișnuit, venit de pe buzele lui Catherine.

---

* Legea karmei sau cauzalității. Ceea ce ai cules este rodul a ceea ce ai semănat în viața precedentă. Faptele și dorințele, bune sau rele, săvârșite în viața actuală sunt sămânța care se transformă în rod în altă existență. Vezi „**Karma Yoga** de **Swami Vivekananda** și **Viața de dincolo de moarte** de **Yog Ramacharaka**. (n. trad.)

Între ședințe, Catherine însăși devenea un medium tot atât de bun. Avea intuiții asupra oamenilor și evenimentelor care s-au dovedit a fi adevărate. În timpul hipnozei, începuse să-mi anticipeze întrebările înainte de a avea prilejul să i le pun. Multe dintre visele ei aveau o tentă de premoniție și cunoaștere intuitivă.

Odată, când părinții ei au venit să-i facă o vizită, tatăl ei se arătă foarte sceptic în privința acestor evenimente. I-a dus la hipodrom. Acolo, chiar sub ochii lui, a ales câștigătorul fiecărei curse. Era uluit. Când a fost convinsă că-i dovedise, luă toți banii pe care-i câștigase și îi dădu primului sărac întâlnit la ieșirea din hipodrom. Simțise intuitiv că noile forțe spirituale pe care le dobândise nu trebuiau folosite pentru recompense materiale. Pentru ea, sensul lor era mult mai înalt. Îmi declară că această experiență o înspăimânta puțin, dar era atât de încântată de progresele pe care le făcuse, încât era întru totul dispusă să continue această călătorie în timp. Eu eram șocat și în același timp fascinat de capacitățile ei psihice, în special de episodul de la hipodrom. Acesta constituia o dovadă palpabilă. Ea avea biletul câștigător al fiecărei curse. Și nu era o simplă coincidență. Se petrecea ceva foarte ciudat în aceste ultime săptămâni, iar eu mă luptam să-mi mențin speranța. Nu puteam nega capacitățile ei psihice. Iar dacă acestea existau cu adevărat, ba ofereau chiar și dovezi palpabile, era oare posibil ca și relatările ei despre evenimente din viețile trecute să fie la rândul lor adevărate?

Acum se reîntorsese la o viață în care tocmai fusese născută. Această încarnare părea a fi mai recentă, dar nu putea identifica anul. Se numea Elisabeth.

„Sunt mai mare acum, am un frate și două surori. Văd masa pusă... Tatăl meu se află acolo... el este Edward (pediatrul, revenit pentru a repeta din nou rolul tatălui). Mama și tata se ceartă din nou. Mâncăm cartofi și fasole. E furios pentru că mâncarea este rece. Cearta continuă. El continuă să bea... O lovește pe mama. (Vocea lui Catherine era gâtuită, iar ea tremura în mod vizibil.) El îmbrâncește copiii. Nu mai este cum era înainte, nu mai este aceeași persoană. Îmi displace. Aș dori să plece." Vorbea întocmai ca un copil.

Modalitatea de interogare din timpul acestor ședințe era, desigur, cu totul diferită de cea folosită de mine în psihoterapia convențională. Jucam mai mult rolul de ghid al lui Catherine, care încerca să revadă o întreagă viață într-o oră sau două, căutând evenimente traumatice și modele vătămătoare ce ar putea explica simptomele ei actuale. Terapia convențională se efectuează într-un mod mai detaliat și mai pe îndelete. Fiecare cuvânt ales de pacient este analizat pentru descoperirea nuanțelor și sensurilor ascunse. Fiecare gest facial, fiecare mișcare a corpului, fiecare inflexiune a vocii este luată în considerare și evaluată. Fiecare reacție emoțională este examinată amănunțit. Modelele de comportament sunt puse cap la cap cu scrupulozitate. În cazul lui Catherine, însă, anii puteau zbura în câteva cuvinte. Ședințele cu Catherine erau ca și când ai conduce un Indy 500 fără frână... încercând în același timp să surprinzi și chipuri prin mulțime.

Mi-am reîndreptat atenția spre Catherine, cerându-i să avanseze în timp.

„Acum sunt căsătorită. Casa noastră are o cameră mare. Soțul meu are părul blond. Nu-l cunosc. (Adică nu apăruse în viața actuală a lui Catherine.) Nu aveam copii încă... El este foarte drăguț cu mine. Ne iubim și suntem fericiți." După câte s-ar părea, reușise să se îndepărteze de apăsarea din casa părintească. Am întrebat-o dacă ar putea identifica zona în care locuia.

„Brennington?" șopti Catherine evaziv. „Văd cărți cu coperte vechi și caraghioase. Cea mai mare se închide cu o curea. Este Biblia. Literele sunt mari și ciudate... Limba galică."

Rosti apoi niște cuvinte pe care nu le-am putut înțelege. Nu am idee dacă erau de origine galică sau nu.

„Locuim în interiorul țării, nu lângă mare. Comitatul... Brennington? Văd o femeie cu porci și miei. Aceasta este ferma noastră." Avansase în timp. „Avem doi fii... Cel mare se căsătorește. Văd turla bisericii... o clădire foarte veche, din piatră." Începu dintr-o dată s-o doară capul și își strânse cu putere tâmpla stângă. Îmi spuse că alunecase pe treptele de piatră, dar își revenise. A murit de bătrânețe, acasă, în patul ei, înconjurată de familie.

După moarte, își părăsi din nou trupul, plutind, dar de data aceasta nu mai era șocată sau derutată.

„Am conștiința unei lumini strălucitoare. Este minunat. De la această lumină iei energie." Se odihnea, după moarte, între vieți. Minutele se scurgeau în liniște. Dintr-o dată începu să vorbească, dar nu în șoaptă ca până acum, ci cu voce tare și răgușită, fără ezitări.

„Datoria noastră este de a învăța, de a deveni prin cunoaștere asemeni zeilor. Noi știm atât de puțin. Tu ești aici spre a-mi fi profesor. Am atât de multe de învățat. Prin cunoaștere ne apropiem de Dumnezeu și apoi ne putem odihni. Apoi revenim pentru a-i învăța și a-i ajuta pe alții."

Amuțisem. Aceasta era o lecție de după moartea ei, din starea intermediară. Care era sursa **acestui** material? Nu suna deloc asemănător cu ceea ce spusese Catherine până atunci. Cuvintele, frazeologia erau cu totul diferite de cele folosite până atunci. Chiar și tonul vocii era cu totul altul.

În acel moment mi-am dat seama că, deși Catherine fusese cea care rostise cuvintele, nu era ea creatoarea acestor gânduri. Ea doar transmitea ceea ce i se spusese. Mai târziu avea să-i recunoască drept sursă pe Învățători, suflete cu o evoluție superioară, care nu se află în trup. Ei îmi puteau vorbi prin intermediul ei. Catherine nu numai că era capabilă să regreseze în vieți anterioare, dar

acum devenise și un adevărat canal de transmitere a învățăturii din lumea de dincolo. Înălțătoare învățătură. M-am sforțat să-mi mențin obiectivitatea.

O nouă dimensiune fusese introdusă. Catherine nu citise niciodată studiile dr. Elisabeth Kübler-Ross sau ale dr. Raymond Moody, amândoi scriind despre experiențele premergătoare morții. Nu auzise niciodată de **Cartea tibetană a morților.** Și totuși relata experiențe similare celor descrise în aceste cărți. Era, prin urmare, o dovadă ce venea în susținerea acestora. Dacă ar fi existat mai multe fapte, detalii mai palpabile pe care să le pot verifica! Scepticismul meu oscila, dar totuși se menținea. Poate că citise totuși despre momentul premergător morții într-o revistă de specialitate sau urmărise vreun interviu televizat pe aceeași temă. Deși nega orice amintire despre vreun articol sau emisiune, se prea poate ca acestea să fi fost reținute în memoria subconștientului ei. Dar ea depășise conținutul acestor scrieri prin faptul că a putut transmite un mesaj din această stare intermediară. Păcat că nu aveam la dispoziție mai multe fapte.

După ce se trezi, Catherine își aminti, ca întotdeauna, detaliile din viețile trecute. Totuși, nu își aminti nimic din ceea ce se întâmplase după moartea ei ca Elisabeth. În viitor, nu avea să-și amintească niciodată vreun detaliu din stările intermediare. Își amintea doar viețile.

„Prin cunoaștere ne apropiem de Dumnezeu." Eram pe drumul cel bun.

CAPITOLUL IV

„Văd o casă albă, pătrată, cu un drum nisipos în față. Oameni călare merg de colo-colo." Catherine vorbea ca de obicei, în șoaptă, ca prin vis. „Sunt pomi... o plantație, o casă mare și un grup de case mai mici, ca niște case de sclavi. Este foarte cald. Este în sud... Virginia?" După câte credea, în anul 1873. Era copil.

„Sunt cai și o recoltă bogată... porumb, tutun." Ea și cu ceilalți servitori mâncau în bucătăria casei mari. Era negresă și se numea Abby. Avu un presentiment și trupul i se încordă. Casa principală luase foc, iar ea privea cum arde. Am avansat-o în timp cu cincisprezece ani, până în 1888.

„Port o rochie veche și șterg o oglindă într-o cameră de la etajul doi al unei case, o casă din cărămidă cu ferestre... o mulțime de geamuri. Oglinda este ondulată, nu dreaptă, și are mânere la capete. Proprietarul casei se numește James Manson. El poartă o haină caraghioasă cu trei nasturi și un guler mare, negru. Are barbă... Nu-l cunosc (ca fiind cineva din viața actuală a lui Catherine). Se poartă frumos cu mine. Eu locuiesc într-o casă pe domeniu. Fac curățenie în camere. Pe domeniu există și o școală, dar eu nu am voie să merg acolo. Fac și unt!"

Catherine vorbea rar, în șoaptă, folosind termeni foarte simpli și acordând în același timp o mare atenție detaliului. În următoarele cinci minute aveam să aflu cum se face untul. Și pentru Catherine erau noi cunoștințele lui Abby în privința preparării untului. Am deplasat-o în timp.

„Sunt cu cineva, dar nu cred că suntem căsătoriți. Dormim împreună... dar nu locuim întotdeauna împreună. Simt ceva pentru el, dar nu e ceva deosebit. Nu văd copii. Sunt meri și rațe. În depărtare sunt oameni. Eu culeg mere. Ochii mă ustură." Catherine făcu o grimasă cu ochii închiși. „Este fumul. Vântul suflă în această direcție... fumul de la lemnul care arde. Se ard butoaie de lemn." Acum tușea. „Se întâmplă adeseori. Ei înnegresc butoaiele pe dinăuntru... smoală... pentru a le face impermeabile."

După emoția pe care am simțit-o le ședința anterioară, eram din nou nerăbdător să ajung la starea intermediară. Exploram deja de nouăzeci de minute viața ei de slujnică. Învățasem cum se întind așternuturile, cum se prepară untul, precum și câte ceva despre butoaie; tânjeam după o lecție ceva mai spirituală. Răbdarea mă părăsise, așa că am avansat-o spre momentul morții.

„Nu pot să respir. Pieptul mă doare foarte tare." Catherine gâfâia, durerea fiind evidentă. „Inima mă doare; bate repede. Mi-e frig... corpul îmi tremură." Catherine începu să tremure. „În cameră sunt oameni, îmi dau să beau frunze (un ceai). Miroase ciudat. Îmi fac frecție la piept. Febră... dar îmi este foarte frig." Şi muri în tăcere. Plutind în sus spre tavan, își văzu trupul în pat, o bătrână de șaizeci de ani, mică și uscată... Plutea, așteptând ca cineva să vină să o ajute. Apăru o lumină spre care se simți atrasă. Lumina devenea tot mai strălucitoare și mai puternică. Am așteptat amândoi în tăcere, în timp ce minutele se scurgeau încet. Brusc, trecu într-o altă viață, cu mii de ani înaintea lui Abby.

Catherine șopti ușor: „Văd mult usturoi atârnând într-o cameră deschisă. Îi simt mirosul. Se crede că omoară răul din sânge și purifică trupul, dar trebuie mâncat în fiecare zi. Usturoiul se află și pe afară, la capătul unei grădini. Mai sunt și alte plante... smochine, curmale și alte ierburi. Cineva din casă este bolnav. Acestea sunt rădăcini ciudate. Uneori nu trebuie decât să le pui în gură, în urechi sau în alte orificii. Dar să le ții înăuntru.

Văd un bătrân cu barbă. Este unul din vracii satului. El îți spune ce trebuie să faci. Este un fel de epidemie... care omoară oamenii. Nu mai fac îmbălsămări pentru că le este teamă de boală. Oamenii sunt doar îngropați. Oamenii sunt nefericiți din această cauză. Ei simt că astfel sufletul nu va mai putea călători (contrar relatărilor post-mortem ale lui Catherine). Dar au murit atât de mulți. Vitele mor și ele. Apă... inundații... oamenii sunt bolnavi din cauza inundațiilor (s-ar părea că acum realizase acest început de epidemie). Şi eu sufăr de o boală de la apă. Te doare stomacul. Boala îți afectează intestinele și stomacul. Pierzi multă apă din corp. Mă aflu lângă apă ca să aduc mai multă apă, dar apa este cea care ne ucide. Aduc apă. O văd pe mama și pe frații mei. Tata a murit deja. Frații mei sunt foarte bolnavi."

Am făcut o pauză înainte de a o avansa în timp. Eram fascinat de modul în care concepțiile ei despre moarte și despre perioada de după viață se schimbau atât de mult de la o viață la alta. Şi totuși, **experiența** morții în sine era atât de uniformă și asemănătoare de fiecare dată. O parte conștientă a ei părăsea trupul în jurul momentului morții, plutea pe deasupra, urmând să fie atrasă spre o lumină minunată, energizantă. Apoi aștepta pe cineva care să vină să o ajute. Sufletul pleca în mod automat. Îmbălsămarea, ritualurile de înmormântare sau orice alt obicei practicat după moarte nu aveau nimic în comun cu acesta. Totul era automat, fără nici o pregătire anterioară, ci ca și cum ai intra pe o ușă tocmai deschisă.

„Pământul este sterp și uscat... Nu văd munți prin jur, numai pământ, foarte tasat și uscat. Unul din frații mei a murit. Mă simt mai bine, dar durerea continuă." Totuși, nu a trăit mult. „Zac întinsă pe un pat de scânduri, acoperită

cu ceva." Era foarte bolnavă și nici o cantitate de usturoi sau alte ierburi nu au mai putut-o salva de la moarte. Curând avea să plutească deasupra corpului său și apoi să fie atrasă spre o lumină familiară ei. Aștepta cu nerăbdare ca cineva să vină la ea.

Începu să-și miște capul dintr-o parte în alta, încet, ca și când ar cumpăni o scenă. Vocea ei deveni din nou răgușită și sonoră.

„Ei îmi spun că există mulți zei, pentru că Dumnezeu este în fiecare dintre noi."

Am recunoscut vocea din starea dintre vieți după asprimea ei, precum și după tonul hotărât spiritual al mesajului. Ceea ce a urmat mi-a tăiat complet respirația, luându-mi tot aerul din plămâni.

„Tatăl tău se află aici și fiul tău care este un copilaș. Tatăl tău spune că îl vei recunoaște pentru că numele lui este Avrom, iar fiica ta îi poartă numele. Moartea i s-a tras tot de la inimă. Inima a fost importantă și la fiul tău, pentru că ea era îndreptată spre spate, ca la puiul de găină. El a făcut un sacrificiu mare pentru tine, din dragoste. Sufletul lui este foarte evoluat... Prin moartea lui s-au achitat datoriile părinților lui. Ei au vrut, de asemenea, să-ți arate că medicina nu poate merge mai departe, că posibilitățile ei sunt foarte limitate."

Catherine se opri, iar eu am intrat într-o tăcere plină de venerație, în timp ce mintea mea paralizată încerca să pună lucrurile la punct. Camera era rece ca gheața.

Catherine știa foarte puține lucruri despre viața mea personală. Pe biroul meu se afla o fotografie a fiicei mele când era mică, arătându-și fericită cei doi dințișori, singurii din toată gura. Lângă ea se afla fotografia fiului meu. În fond, Catherine nu știa nimic despre familia mea sau trecutul meu personal. Fusesem bine școlit în tehnicile tradiționale de psihoterapie. Terapeutul trebuia să fie o tabula rassa, o tablă albă, pe care pacientul să-și poată proiecta propriile sale sentimente, gânduri și atitudini. Acestea puteau fi apoi analizate de terapeut, extinzând aria minții pacientului. Menținusem aceeași distanță terapeutică și față de Catherine. Ea mă cunoștea numai în calitate de psihiatru, în rest nimic despre trecutul sau viața mea particulară. Niciodată nu-mi expusesem diplomele în birou.

Cea mai mare tragedie din viața mea fusese moartea cu totul neașteptată a primului nostru fiu, Adam, care avusese numai 23 de zile când a murit, la începutul lui 1971. La aproximativ zece zile după ce îl aduseserăm acasă de la spital, au apărut niște complicații respiratorii și permanente stări de vomă. Era foarte greu de pus un diagnostic. Ni s-a spus că ar fi vorba despre un „drenaj vascular pulmonar total anormal cu defect septal atrial. Se întâlnește o dată la aproximativ zece milioane de nașteri." Venele pulmonare care ar trebui să aducă sângele oxigenat înapoi la inimă erau incorect poziționate pătrunzând

în inimă pe partea greşită. Inima era în rotaţie posterioară. Caz extrem, extrem de rar.

Eroica operaţie pe cord deschis nu l-a putut salva pe Adam, care a murit la câteva zile. Am suferit luni de zile, speranţele şi visele noastre păreau pierdute. Fiul nostru, Jordan, s-a născut un an mai târziu şi a fost o adevărată mângâiere pentru rănile noastre.

La vremea când a intervenit moartea lui Adam, eu şovăiam asupra primei mele alegeri de a îmbrăţişa cariera de psihiatru. În timpul stagiului m-a atras medicina internă şi mi se oferise chiar un post. Dar, după moartea lui Adam, m-am decis în mod categoric să-mi aleg profesia de psihiatru. Eram furios că medicina modernă, cu tot progresul şi tehnologia avansată, nu reuşise să-mi salveze fiul, această făptură mică şi simplă.

Tatăl meu se bucurase de o sănătate excelentă până la vârsta de 61 de ani, când a suferit un grav atac de cord, la începutul anului 1979. A supravieţuit acestui atac iniţial, dar pereţii inimii au fost iremediabil distruşi şi după trei zile a murit. Aceasta s-a întâmplat cu aproximativ nouă luni înaintea primei mele întâlniri cu Catherine.

Tatăl meu fusese un om religios, dar mai mult sub aspectul ritualului, decât al spiritului. Numele lui ebraic, Avrom, i se potrivea mai mult decât englezescul Alvin. La patru luni de la moartea lui, se născu fiica noastră, Amy, purtându-i numele.

Aici, în 1982, în cabinetul meu liniştit şi întunecos, o cascadă surdă de adevăruri secrete şi ascunse se revărsa peste mine. Înotam într-o mare spirituală şi îmi plăcea această apă. Nu era posibil ca informaţiile să-i fie cunoscute lui Catherine. Şi nici nu ar fi avut de unde să le culeagă. Numele ebraic al tatălui meu, faptul că avusesem un fiu care a murit în fragedă pruncie din cauza unui defect cardiac întâlnit cu o frecvenţă de unu la zece milioane, planurile mele privind medicina, moartea tatălui meu, numele fiicei mele – era prea mult, prea precis, prea adevărat. Această tehniciană de laborator, deloc sofisticată, era un canal spre cunoaşterea transcendentală. Iar dacă ea putea dezvălui aceste adevăruri, ce altceva mai exista? Aveam nevoie să aflu mai multe.

„Cine", am spus cu repeziciune, „cine este acolo? Cine îţi spune aceste lucruri?"

„Învăţătorii", răspunse în şoaptă. „Spiritele superioare îmi vorbesc. Ele îmi spun că am trăit de optzeci şi şase de ori în stare fizică." Ritmul respiraţiei scăzu şi încetă să-şi mai învârtă capul dintr-o parte în alta. Se odihnea. Doream să continuu, dar conţinutul celor spuse de ea îmi distrăgea atenţia. Oare avusese cu adevărat optzeci şi şase de vieţi anterioare? Şi ce era cu „Învăţătorii"? Era oare cu putinţă? Pot fi vieţile noastre conduse de nişte spirite lipsite de întrupare fizică, dar care se pare că deţin marea cunoaştere? Există oare trepte în drumul nostru spre Dumnezeu? Era oare adevărat? Îmi era foarte greu să mă îndoiesc, ţinând seama de ceea ce fusese tocmai dezvăluit, dar totuşi, mă luptam din răsputeri să cred. Biruiam anii de programare alternativă. Dar mintea, şi inima, şi întreaga mea fiinţă îmi spuneau că am dreptate. Ea dezvăluia nişte adevăruri.

Dar ce era cu tatăl şi fiul meu? Într-un fel, ei erau încă vii; nu muriseră niciodată cu adevărat. Ei îmi vorbeau cu mulţi ani după ce fuseseră înmormântaţi, dovedind acest lucru prin informaţiile foarte tainice şi specifice pe care le aduceau. Şi dacă toate acestea erau adevărate, să fi fost fiul meu atât de evoluat spiritual pe cât afirmase Catherine? Acceptase oare el cu adevărat să se nască la noi ca apoi, douăzeci şi trei de zile mai târziu, să moară pentru ca, în felul acesta, să ne achităm obligaţiile noastre **karmice** şi, în plus, să-mi dea lecţii despre medicină şi omenire, îmbrâncindu-mă spre psihiatrie? Aceste gânduri mă îmbărbătau. În ciuda fiorilor de gheaţă, am simţit trezindu-se o mare iubire, un sentiment puternic de singularitate şi unire cu cerul şi cu pământul. Îmi fusese dor de tatăl şi de fiul meu. Era plăcut să primeşti veşti de la ei din nou.

Viaţa mea nu avea să mai fie niciodată la fel. Mi se întinsese de sus o mână, care îmi schimbă iremediabil cursul întregii vieţi. Tot ceea ce citisem cu un ochi de cercetător şi cu o detaşare sceptică era acum o confirmare. Amintirile şi mesajele lui Catherine erau adevărate. Intuiţiile mele privind exactitatea experienţelor ei fuseseră corecte. Aveam faptele. Aveam dovada.

Şi totuşi, chiar în acel moment de bucurie şi luminare, în acea clipă de trăire mistică, acea veche şi familiară parte din mintea mea, logică şi obişnuită cu îndoielile, obiecta. Poate că este vorba doar de o înzestrare psihică. Şi chiar admiţând acest lucru, tot nu e o dovadă a reîncarnării sau a existenţei Spiritelor Superioare. Şi totuşi, de data aceasta ştiam mai bine. Miile de cazuri înregistrate în literatura ştiinţifică, în special cele referitoare la copiii care vorbeau limbi străine pe care nu le auziseră niciodată, sau care aveau semne ereditare în locul unor foste răni mortale, sau la aceiaşi copii care ştiau unde au fost ascunse cu zeci sau sute de ani înainte obiecte de valoare, toate acestea constituiau un ecou al mesajului lui Catherine. Cunoşteam caracterul şi modul de gândire al lui Catherine. Ştiam ceea ce era şi ceea ce nu era. Nu, de data aceasta mintea nu mă mai putea înşela. Dovada era prea puternică şi prea copleşitoare. Totul era adevărat. Ea va verifica tot mai multe, pe măsură ce avansam cu şedinţele noastre.

Uneori, o dată cu scurgerea săptămânilor, mi se întâmpla să uit de forţa şi nemijlocirea acestei şedinţe. Alteori recădeam în tumultul vieţii cotidiene, preocupându-mă de lucruri obişnuite. Îndoielile se nivelau. Ca şi când gândi-

rea mea, dacă nu era concentrată într-o direcție, tindea să se retragă în vechile tipare, credințe și scepticism. Dar apoi îmi reaminteam – acest lucru realmente s-a întâmplat! Îmi dădeam seama cât de greu era să crezi în aceste concepte fără a avea o experiență personală. Experiența este necesară pentru a adăuga o credință afectivă înțelegerii intelectuale. Dar influența se diminuează mereu într-o anumită măsură.

La început nu fusesem conștient de ce mă schimbasem atât de mult. Știam că eram mai calm, și mai răbdător, iar toți ceilalți îmi spuneau cât de liniștit arăt, că păream mai odihnit și mai fericit. Simțeam mai multă speranță, mai multă bucurie, mai mult sens și mai multe satisfacții în viața mea. Începusem să înțeleg că pierdeam sentimentul fricii de moarte. Nu îmi era frică de propria mea moarte sau de neființă. Scăzuse până și teama de a-i pierde pe ceilalți, deși mi-ar fi lipsit cu siguranță. Cât de puternică este frica de moarte. Oamenii își dau toată osteneala pentru a evita această teamă; crizele vârstei mijlocii, legături cu persoane mai tinere, operații estetice, obsesia gimnasticii, acumularea de bunuri materiale, procrearea în scopul transmiterii numelui, strădania de a fi tot mai tânăr și așa mai departe. Suntem în mod înspăimântător preocupați de propria noastră moarte, uneori într-un asemenea grad încât uităm adevăratul scop al vieții.

Începusem, de asemenea, să fiu mai puțin frământat. Nu era nevoie să mă mai supraveghez mereu, și, cu toate că încercam să fiu mai puțin serios, transformarea era foarte dificilă pentru mine. Mai aveam încă multe de învățat.

Mintea mea era acum cu adevărat deschisă posibilității și chiar probabilității ca afirmațiile lui Catherine să fie reale. Aceste fapte incredibile despre tatăl și fiul meu nu s-ar fi putut obține prin intermediul simțurilor obișnuite. Cunoștințele și facultățile ei mintale dovedeau cu certitudine o înzestrare psihică remarcabilă. Nu era lipsit de sens să o crezi, dar am rămas prudent și sceptic cu privire la ceea ce citeam în literatura de duzină. Cine sunt acești oameni care relatează despre fenomene psihice, despre viața de după moarte și alte surprinzătoare evenimente paranormale? Dispun ei de o pregătire necesară în metoda științifică a observației și a validării? În ciuda minunatei și copleșitoarei experiențe pe care am avut-o cu Catherine, eram convins că gândirea mea, care în mod natural era critică, va continua să cerceteze atent fiecare fapt nou, fiecare informație. Și voi verifica pentru a vedea dacă acestea corespundeau cadrului general ce se constituia cu fiecare ședință. Le voi examina din fiecare unghi, cu microscopul omului de știință. Și totuși nu mai puteam contesta existența cadrului general.

CAPITOLUL V

Ne aflam la mijlocul ședinței. Catherine își termină odihna și începu să vorbească despre niște statui verzi care se aflau în fața unui templu. M-am trezit din reverie și am început să ascult. Era într-una din viețile sale din antichitate, undeva prin Asia, în timp ce eu eram încă cu Învățătorii. Incredibil, am gândit în sinea mea. Ea vorbește despre vieți anterioare, despre **reîncarnare** dar, în comparație cu mesajele Spiritelor, efectul era o scădere a interesului. Înțelesesem deja că trebuie să parcurgă o viață în întregime înainte de a putea să-și părăsească trupul și să atingă starea intermediară. Nu putea ajunge direct în această stare. Și numai acolo putea intra în legătură cu Spiritele.

„Statuile verzi se află în fața unui templu", șopti ea încet, „o clădire cu vârfuri și sfere maro. În față sunt șaptesprezece trepte, iar după ce le urci, dai de o cameră. Arde tămâie. Nimeni nu poartă pantofi. Sunt rași în cap. Au fețe rotunde și ochi negri. Au pielea neagră. Eu sunt acolo. M-am rănit la picior și m-am dus acolo după ajutor. Piciorul îmi este umflat; nu pot călca pe el. Mi-a intrat ceva în talpă. Ei îmi pun frunze... frunze ciudate... Tannis? (Tanin, sau acid tanic, care se găsește în rădăcini, scoarță de copac, frunza și fructul multor plante, care era folosit ca medicament încă din timpuri străvechi, datorită proprietăților hemostatice.) Mai întâi mi-a fost spălat piciorul. Acesta este un ritual în fața zeilor. Îmi pătrunsese otravă în picior. Călcasem pe ceva. Genunchiul îmi este umflat. Piciorul îmi este greu și străbătut de dungi (septicemie?). Au făcut o tăietură în picior și au pus ceva foarte fierbinte pe tăietură."

Catherine se zvârcolea de durere. Și își ferea de asemenea gura de o poțiune cumplit de amară ce i se dădea să bea. Poțiunea era făcută din niște frunze galbene. S-a vindecat, dar oasele de la laba piciorului și din picior nu și-au mai revenit niciodată. Am avansat-o în timp. Vedea numai o realitate deprimantă și măcinată de sărăcie. Ea locuia cu familia ei într-o colibă mică, cu o singură cameră, în care nu exista nici măcar o masă. Mâncau un fel de orez, sau o mâncare pregătită din cereale, însă rămâneau întotdeauna flămânzi. A îmbătrânit repede, fără să scape de sărăcie și foamete, și apoi a murit. Am așteptat, dar Catherine părea epuizată. Totuși, înainte de a o trezi, îmi spuse că Robert Jarrod are nevoie de ajutorul meu. Nu aveam nici o idee cine este acest Robert Jarrod, sau cum aș putea să-l ajut. Nu mai spuse nimic altceva.

După ce am trezit-o din transă, Catherine îşi aminti din nou multe din detaliile evocării fostei sale vieţi. Nu îşi aminti nimic din experienţele de după moarte, nimic din starea intermediară, nimic despre Învăţători, sau despre cunoaşterea incredibilă pe care o dezvăluise.

„Catherine, ce înseamnă pentru tine cuvântul Învăţător?" Întrebarea a uluit-o. Starea ei se îmbunătăţise vertiginos, dar mai avea încă probleme în privinţa integrării conceptului de reîncarnare în teologia ei. De aceea mă hotărâsem să nu-i spun încă de Învăţători. Şi, în plus, nici nu ştiam cum aş fi putut spune cuiva că este un medium de transă incredibil de talentat, care poate transmite învăţătura transcendentală de la Spiritele Superioare.

Catherine a fost de acord ca soţia mea să participe la următoarea şedinţă. Carole este o lucrătoare devotată şi foarte bine instruită în domeniul psihiatriei şi voiam să aflu şi părerea ei despre aceste întâmplări de necrezut. După ce i-am spus ceea ce Catherine declarase despre tatăl meu şi fiul nostru, Adam, ea s-a arătat nerăbdătoare să mă ajute. Nu îmi era greu să notez fiecare cuvânt al lui Catherine în timp ce ea îşi povestea încet, în şoaptă, vreuna din vieţile ei anterioare, dar Învăţătorii vorbeau mult mai repede, aşa că m-am hotărât să înregistrez totul pe casete.

După o săptămână, Catherine se prezentă la următoarea şedinţă. Starea ei continua să se îmbunătăţească, teama şi anxietatea manifestându-se din ce în ce mai diminuat. Din punct de vedere clinic, starea ei se îmbunătăţise vizibil, dar eu încă nu îmi dădeam seama de ce se simţea ea atât de bine. Îşi amintise că se înecase când era Aronde, că i se tăiase gâtul când era Johan, că fusese victima unei epidemii provenite de la apă când era Louisa, precum şi alte evenimente deosebit de traumatice. De asemenea, trăise sau retrăise experienţa unor vieţi de sărăcie şi servitute, de abuz în cadrul familiei ei. Acestea din urmă reprezintă exemple de mini-traume zilnice, care şi ele au rolul lor în psihicul nostru. Reamintirea ambelor tipuri de vieţi se poate să fi contribuit la refacerea ei. Dar mai era o posibilitate. Poate oare existenţa spirituală în sine să ajute? Se poate ca înţelegerea faptului că moartea nu este ceea ce pare a fi să contribuie la instalarea acestui sentiment de bună dispoziţie, de scădere a temerilor? Este oare posibil ca întregul **proces** şi nu numai amintirile în sine să facă parte din tratament?

Posibilităţile psihice ale lui Catherine se lărgeau, ea devenind din ce în ce mai intuitivă. Continua să aibă probleme cu Stuart, dar acum se simţea în stare să-i facă faţă mult mai eficient. În ochi avea o strălucire; pielea ei radia. Îmi spuse că avusese un vis ciudat în cursul săptămânii, dar nu-şi putea aminti decât un singur fragment din el. Visase că o aripioară roşie de peşte îi era adânc înfiptă în mână.

Adormi repede şi uşor, atingând un nivel foarte profund de hipnoză în câteva minute.

„Văd un fel de stânci. Stau pe stânci şi privesc în jos. Mă uit după vapoare – asta este ceea ce trebuie să fac. Port ceva albastru, un fel de pantaloni albaştri... pantaloni albaştri şi nişte pantofi ciudaţi... pantofi negri... se închid cu catarame. Pantofii au catarame, pantofi foarte caraghioşi... Văd că la orizont nu se află nici un vas." Catherine vorbea rar şi în şoaptă. Am avansat-o în timp spre următorul moment semnificativ din viaţa ei.

„Bem bere, bere veche. Este foarte închisă la culoare. Cănile sunt groase, vechi, din metal. Este un miros respingător în acest loc, unde se află multă lume. E multă gălăgie. Toată lumea vorbeşte foarte zgomotos."

Am întrebat-o dacă aude pe cineva strigându-i numele.

„Christian... mă cheamă Christian." Era din nou bărbat. „Tocmai mâncăm un anume fel de carne şi bem bere. Are o culoare închisă şi un gust foarte amar. Ei pun sare în ea."

Nu vedea nici un an. „Se vorbeşte despre un război, despre vase care blochează nişte porturi! Dar nu pot auzi unde anume. Dacă ar fi mai liniştiţi, am putea auzi, dar toţi vorbesc şi sunt zgomotoşi."

Am întrebat-o unde se afla. „Hamstead... Hamstead (ortografie fonetică). Este un port, un port în Ţara Galilor. Vorbesc engleza." Am avansat-o în timp, până în momentul când Christian se afla pe vasul lui. „Simt un miros, ceva arzând. Este un miros groaznic. Lemn care arde, dar şi altceva. Îţi pătrunde în nări... Ceva în depărtare a luat foc, un fel de vas, un vas cu pânze. Încărcăm! Încărcăm ceva cu praf de puşcă." Catherine devenea tot mai agitată.

„Este ceva cu praf de puşcă, ceva foarte greu. Ţi se lipeşte de mâini. Trebuie să fii foarte iute. Vasul are un steag foarte verde. Steagul este întunecat... Este un steag verde cu galben. Are un fel de coroană cu trei vârfuri."

Dintr-o dată, Catherine se strâmbă de durere. Era în agonie. „Uh", gemu ea. „Durerea din mână, durerea din mână! Este nişte metal, metal încins în mâna mea. Mă arde! Au! Au!" Mi-am amintit fragmentul de vis şi acum înţelegeam ce era cu aripioara înfiptă adânc în mâna ei. I-am stopat durerea, dar ea continua să geamă.

„Aşchiile sunt din metal... Vasul pe care ne aflăm a fost distrus... regiunea portului. Ei dirijau focul. Mulţi bărbaţi sunt ucişi... mulţi bărbaţi. Eu am supravieţuit... numai mâna îmi este rănită, dar se va vindeca cu timpul." Am avansat-o în timp, lăsând-o pe ea să aleagă următorul eveniment semnificativ.

„Văd un fel de tipografie, unde se tipăreşte ceva cu cerneală şi suporturi pentru clişee. Se tipăresc şi se leagă cărţi... Cărţile au coperte din piele şi şireturi care le ţin legate, şireturi din piele. Văd o carte roşie... Este ceva despre istorie. Nu-i văd titlul; nu au terminat-o de tipărit. Cărţile sunt minunate. Cărţile sunt netede, piele. Sunt cărţi minunate; ele te învaţă."

Era evident că lui Christian îi plăcea să privească şi să atingă cărţile, şi doar vag îşi dădea seama că şi acestea reprezintă o posibilă cale de a învăţa. Totuşi,

el nu părea să aibă vreo educaţie. L-am avansat pe Christian până în ultima zi din viaţa lui.

„Văd un pod peste râu. Sunt bătrân... foarte bătrân. Îmi este greu să merg. Merg pe pod... spre cealaltă parte... Simt o durere în piept – o apăsare, o apăsare groaznică – durere în piept! Ah!" Catherine gâfâia, trăind atacul de cord pe care Christian îl suferea pe pod. Respiraţia ei era rapidă şi adâncă; faţa şi gâtul îi erau acoperite cu broboane de transpiraţie. Începu să tuşească şi să tragă cu greu aer în piept. Începusem să fiu îngrijorat. Era oare fatală retrăirea unui atac de cord dintr-o viaţă anterioară? O nouă barieră; nimeni nu cunoştea răspunsul. În cele din urmă, Christian muri. Acum Catherine stătea liniştită, întinsă pe canapea, respirând adânc şi egal. Am oftat uşurat.

„Mă simt liberă... liberă", şopti Catherine uşor. „Plutesc în întuneric... plutesc. Este o lumină în jur... şi spirite, alţi oameni."

Am întrebat-o dacă ar avea ceva de spus cu privire la viaţa care tocmai se sfârşise, când ea era Christian.

„Ar fi trebuit să fiu mai înţelegător, dar n-am fost. Nu am iertat nedreptăţile pe care mi le-au făcut alţii, deşi ar fi trebuit s-o fac. Nu am iertat nedreptăţile. Le-am ţinut înăuntrul meu şi le-am tăinuit ani de zile... Văd ochi... ochi."

„Ochi?" am întrebat eu, intuind contactul. „Ce fel de ochi?"

„Ochii Spiritelor Superioare", spuse Catherine în şoaptă, „dar trebuie să aştept. Trebuie să mă gândesc la anumite lucruri." Minutele se scurgeau într-o linişte încordată.

„Cum vei şti când sunt gata?" am întrebat-o cu prudenţă, întrerupând liniştea.

„Mă vor chema ei", răspunse ea. Trecură mai multe minute. Apoi, dintr-o dată, începu să-şi mişte capul dintr-o parte în alta, iar vocea ei, aspră şi hotărâtă, anunţă schimbarea.

„Există multe suflete în această dimensiune. Eu nu sunt singurul. Trebuie să avem răbdare. Acest lucru nici eu nu l-am învăţat niciodată... Există multe dimensiuni..." Am întrebat-o dacă mai fusese aici înainte, dacă suferise multe reîncarnări.

„Am fost în planuri diferite, în timpuri diferite. Fiecare reprezintă un nivel superior al conştientului. Planul spre care ne îndreptăm depinde de cât de mult am evoluat..." Tăcu din nou.

Am întrebat-o ce anume are de învăţat pentru a progresa. Îmi răspunse imediat.

„Trebuie să împărtăşim cunoaşterea noastră şi celorlalţi. Noi toţi avem resurse mult peste cele care le folosim. Unii descoperă acest lucru mai devreme decât alţii. Trebuie să-ţi descoperi viciile înainte de a ajunge în acest punct. În caz contrar, le vei purta cu tine până într-o altă viaţă. Numai noi

singuri ne putem elibera... de deprinderile şi obiceiurile urâte pe care ni le însuşim când suntem în stare fizică. Învăţătorii nu pot face acest lucru pentru noi. Dacă alegi să lupţi şi nu să te eliberezi, atunci le vei purta într-o altă viaţă. Şi numai când eşti sigur că eşti suficient de puternic pentru a domina problemele externe, numai atunci vei înceta să le mai duci cu tine în viitoarea ta viaţă.

Mai trebuie să învăţăm să nu ne îndreptăm numai spre acei oameni ale căror vibraţii sunt la fel cu ale noastre. Este normal să ne simţim atraşi spre cineva care se află la acelaşi nivel cu noi. Dar aceasta este o greşeală. Trebuie să te îndrepţi şi spre acei oameni ale căror vibraţii distonează cu... ale tale. În aceasta constă importanţa... în a-i ajuta pe aceşti oameni.

Ni se dau puteri intuitive pe care noi trebuie să le urmăm şi nu să încercăm să le rezistăm. Cei care le opun rezistenţă se vor confrunta cu pericolul. Noi nu părăsim fiecare plan cu forţe egale. Unii dintre noi deţin puteri mai mari decât alţii, deoarece ele au fost acumulate din alte timpuri. Astfel, oamenii nu sunt creaţi în mod egal. Dar, în cele din urmă, vom atinge un punct când vom fi toţi egali."

Catherine făcu o pauză. Ştiam că aceste gânduri nu îi aparţin. Nu avea nici o bază în domeniul fizicii sau metafizicii; nu ştia nimic despre planuri, dimensiuni sau vibraţii. Şi în plus de toate, frumuseţea cuvintelor şi a gândurilor, implicaţiile filosofice ale acestor afirmaţii – toate depăşeau cu mult capacităţile lui Catherine. Ea nu vorbise niciodată în această manieră concisă şi poetică. Simţeam prezenţa unei forţe superioare, luptându-se cu mintea şi coardele ei vocale pentru a traduce aceste gânduri în cuvinte, astfel încât să le pot înţelege. Nu, aceasta nu era Catherine.

Vocea ei avea un ton de vis.

„Oamenii care se află în comă... se află într-o stare de suspensie. Ei nu sunt încă gata pentru a trece în celălalt plan... până când nu s-au hotărât dacă vor sau nu să treacă. Numai ei sunt cei care pot decide acest lucru. Dacă simt că nu mai au ce învăţa... în stare fizică... atunci li se permite să treacă dincolo de aceasta. Dar dacă mai au de învăţat, atunci ei trebuie să se reîntoarcă, chiar dacă vor sau nu. Acesta este un timp de odihnă pentru ei, o perioadă când puterile lor mentale se pot odihni."

Deci, oamenii aflaţi în comă pot decide dacă să se reîntoarcă sau nu, în funcţie de cât de mult mai au de învăţat în stare fizică. Dacă îşi dau seama că nu mai au nimic în plus de învăţat, ei pot trece direct în starea spirituală, în pofida a ceea ce susţine medicina modernă. Aceste informaţii veneau în sprijinul cercetărilor publicate, referitoare la experienţele premergătoare morţii şi la motivele pentru care unii oameni au ales să se întoarcă. Altora nu li se acorda această şansă; trebuiau să se întoarcă pentru a mai învăţa. Desigur,

toţi oamenii chestionaţi cu privire la experienţele de dinaintea morţii s-au reîntors în trupurile lor. Între relatările lor există o asemănare izbitoare. Ei se detaşează de trupurile lor şi „privesc“ eforturile de reînviere, dintr-un punct aflat deasupra trupurilor lor. În cele din urmă devin conştienţi de existenţa unei lumini strălucitoare, sau a unei figuri „spirituale“ radiante în depărtare, uneori la capătul unui tunel. Ei nu simt nici o durere. O dată ce devin conştienţi că datoria lor pe pământ nu a fost îndeplinită şi că trebuie să se reîntoarcă în trupurile lor, ei se alăturează imediat trupului şi cunosc din nou durerea şi celelalte senzaţii fizice.

Am avut mulţi pacienţi care au trecut prin experienţa morţii clinice. Cel mai interesant caz a fost acela al unui om de afaceri sud-american, pe care-l văzusem la mai multe şedinţe de psihoterapie convenţională, la aproximativ doi ani după ce terminasem tratamentul cu Catherine. Jacob fusese lovit de o motocicletă şi rămăsese inconştient în locul accidentului. Aceasta se întâmpla în 1975, în Olanda, când el avea în jur de treizeci de ani. Îşi aminteşte cum plutea deasupra trupului şi privea în jos la scena accidentului, ambulanţa, medicul care-i îngrijea rănile şi mulţimea de trecători care se strângea. Apoi a remarcat în depărtare o lumină galbenă şi, în timp ce se apropia de ea, zări un călugăr îmbrăcat într-o robă maro. Călugărul îi spuse lui Jacob că nu acum era momentul să-şi părăsească trupul şi că trebuia să se reîntoarcă la el. Jacob simţi înţelepciunea şi puterea călugărului, care îi mai vorbi şi despre o serie de evenimente viitoare din viaţa lui Jacob, care s-au adeverit în totalitate mai târziu. Jacob a revenit în trup, care se găsea acum într-un pat de spital, a ieşit din starea de inconştienţă şi, pentru prima oară, a cunoscut durerea chinuitoare.

În 1980, în timp ce călătorea prin Israel, Jacob, care este evreu, vizită Peştera Patriarhilor din Hebron, loc sfânt atât pentru evrei, cât şi pentru musulmani. După experienţa trăită în Olanda, devenise mai religios şi începuse să se roage mai des. Zări moscheea din apropiere şi se aşeză într-o rugăciune cu musulmanii de acolo. După un timp, se ridică să plece. Atunci, un musulman bătrân se apropie de el şi spuse: „Tu eşti altfel decât ceilalţi. Ei se aşază foarte rar într-o rugăciune cu noi.“ Bătrânul făcu apoi o pauză, privindu-l atent pe Jacob înainte de a continua. „Tu l-ai întâlnit pe călugăr. Nu uita ceea ce ţi-a spus.“ La cinci ani după accident şi la mii de mile distanţă, un bătrân ştia de întâlnirea care avusese loc atunci când Jacob se afla în stare de inconştienţă.

În cabinetul meu, meditând la ultimele revelaţii ale lui Catherine, mă întrebam ce trebuie să fi gândit părinţii noştri Creatori despre faptul că toţi oamenii sunt diferiţi. Oamenii se nasc cu talente, aptitudini şi puteri acumulate din alte vieţi. „Dar în cele din urmă vom atinge un punct în care vom fi toţi egali.“ Bănuiam că acest punct era la o distanţă de multe, foarte multe vieţi.

M-am gândit la tânărul Mozart, al cărui talent incredibil se manifestase încă din copilărie. Era oare vorba de manifestarea unor aptitudini superioare? Atunci e sigur că ducem cu noi atât aptitudini, cât şi greşeli.

M-am gândit şi la tendinţa oamenilor de a se strânge în grupuri, evitând şi adesea temându-se de intruşi. Aceasta este rădăcina prejudecăţii şi a urii de grup. „Mai trebuie să învăţăm să nu ne îndreptăm numai spre acei oameni ale căror vibraţii sunt la fel cu ale noastre.“ A-i **ajuta** pe ceilalţi. Intuiam adevăruri spirituale în cuvintele ei.

„Trebuie să mă întorc“, reluă Catherine. „Trebuie să mă întorc.“ Dar eu doream să mai aflu şi altceva. Am întrebat-o cine este Robert Jarrod. Îi menţionase numele la ultima şedinţă, spunând că acesta are nevoie de ajutorul meu.

„Nu ştiu... Poate că se află în alt plan, nu în acesta.“ Se pare că nu îl putea găsi. „Numai când vrea el, numai dacă vrea el, numai dacă se va decide să vină la mine îmi va trimite un mesaj. El are nevoie de ajutorul tău.“

Încă nu îmi era clar cum puteam să îl ajut.

„Nu ştiu“, răspunse Catherine. „Dar tu eşti cel care ai de învăţat, nu eu.“ Suna interesant. Era acest mesaj pentru mine? Sau urma ca eu să-l ajut pe Robert Jarrod prin învăţătura ce aveam să o primesc? Nu mai auzisem niciodată de el.

„Trebuie să mă întorc“, repetă ea. „Mai întâi trebuie să mă duc la lumină.“ Deodată se alarmă. „O, o, am ezitat prea mult... Pentru că am ezitat, trebuie să aştept din nou.“ În timp ce ea aştepta, am întrebat-o ce vedea şi ce simţea.

„Doar alte spirite, alte suflete. Şi ele aşteaptă.“ Am întrebat-o dacă ar mai avea ceva să ne înveţe în timp ce aştepta.

„Ne poţi spune ceea ce trebuie să ştim?“ am întrebat eu.

„Ei nu sunt aici ca să-mi spună“, răspunse ea. Fascinant. Dacă Învăţătorii nu se aflau acolo, astfel ca ea să poată auzi, nu putea transmite aceste cunoştinţe independent de ei.

„Sunt foarte agitată aici. Vreau neapărat să plec... Când va veni timpul, voi pleca.“ Din nou minutele se scurgeau în tăcere. În cele din urmă, se pare că venise timpul. Intrase într-o altă viaţă.

„Văd meri... şi o casă, o casă albă. Locuiesc în această casă. Merele sunt putrede... viermi, nu sunt bune de mâncat. Este un leagăn, un leagăn agăţat de un copac.“ I-am cerut să se privească.

„Am păr de culoare deschisă, păr blond. Am cinci ani. Mă cheamă Catherine.“ Am rămas surprins. Intrase în actuala ei viaţă; ea era Catherine la vârsta de cinci ani. Dar probabil că se afla acolo dintr-un anumit motiv. „S-a întâmplat ceva acolo, Catherine?“

„Tata e supărat pe noi... că nu trebuie să stăm afară. El... el mă loveşte cu un băţ. Este foarte greu; doare... Mi-e teamă.“ Scâncea şi avea voce de copil. „Nu

se va opri până ce nu va vedea urmă. De ce face asta? De ce este atât de rău?“ I-am cerut să-și privească viața dintr-o perspectivă superioară și să-și dea singură răspuns la întrebări. Tocmai citisem despre oameni care pot face acest lucru. Această perspectivă era denumită de către unii Eul superior al cuiva sau Marele Eu. Era interesant de văzut dacă ea putea atinge această stare, în caz că ea există. Dacă reușea, aceasta putea fi o tehnică terapeutică puternică, o scurtătură spre introspecție și înțelegere.

„Nu ne-a dorit niciodată“, șopti ea ușor. „Ne consideră intruși în viața lui... Nu ne vrea.“

„Și pe fratele tău?“, am întrebat eu.

„Da, pe fratele meu mai mult. Ei nu intenționează să-l aibă. Nu erau căsătoriți când... el a fost conceput.“ Aceasta se pare că era o informație cu totul nouă și surprinzătoare pentru Catherine. Nu știuse până atunci că mama sa a fost însărcinată înainte de căsătorie. Mai târziu, mama sa a confirmat justețea revelației lui Catherine.

Deși povestea o viață, Catherine dădea acum dovadă de o înțelepciune și o perspectivă în abordarea vieții care fusese limitată înainte numai la starea intermediară sau spirituală. Mintea ei dispunea într-un fel de o parte „superioară“, un fel de supraconștient. Poate că acesta era Eul Superior descris de unii. Deși nu se afla în legătură cu Învățătorii și cu impunătoarea lor cunoaștere, totuși, în starea ei supraconștientă, ea dispunea de o profundă putere de pătrundere și de informare, cum ar fi cea privitoare la conceperea fratelui ei. Catherine cea conștientă – când era trează – era mult mai anxioasă și limitată, mult mai simplă și mai superficială. Ea nu putea penetra în această stare supraconștientă. Mă întreb dacă profeții și înțelepții religiilor din este și din vest, cei numiți „împliniții“, puteau face uz de această stare de supraconștient pentru a dobândi înțelepciunea și cunoașterea. În caz că da, atunci noi toți avem capacitatea de a proceda astfel, pentru că noi toți trebuie să stăpânim acest supraconștient. Psihanalistul Carl Jung nu era străin de existența nivelurilor diferite de conștient. A scris despre inconștientul colectiv, o stare similară supraconștientului lui Catherine.

Eram tot mai derutat de prăpastia de netrecut care exista între intelectul treaz, conștient, al lui Catherine și cel supraconștient atins în momentul transei. În timp ce ea se afla în stare de transă, obișnuiam să purtăm dialoguri filosofice fascinante la nivelul supraconștientului. Pe când era trează, Catherine nu manifesta totuși nici un interes pentru filosofie sau probleme asemănătoare. Ea trăia în lumea detaliului cotidian, uitând de geniul din interiorul ei.

Între timp, tatăl ei continua să o chinuie, iar motivele deveneau evidente. „El are multe lecții de învățat?“ am spus eu pe un ton întrebător.

„Da... așa este.“

Am întrebat-o dacă știa ce anume trebuia el să învețe. „Această informație nu-mi este dezvăluită.“ Tonul ei era detașat, distant. „Ceea ce mi se dezvăluie mie este important pentru mine, prezintă interes pentru mine. Fiecare persoană trebuie să fie preocupată de ea însăși... de a face din ea însăși... un întreg. Avem lecții de învățat... fiecare dintre noi. Fiecare lecție la timpul ei... în ordine. Numai atunci vom putea ști de ce are nevoie viitoarea persoană, ce îi lipsește lui sau ei, sau ce ne lipsește nouă, spre a deveni un întreg.“ Vorbi într-o șoaptă blândă, iar șoapta ei transmise un sentiment de detașare plină de iubire.

Când Catherine începu să vorbească, vocea de copil reveni.

„Mă scârbește! Mă obligă să mănânc porcăria asta care nu-mi place. E un fel de mâncare... salată verde, ceapă, ceva ce urăsc. Mă obligă să o mănânc deși știe că îmi face rău. Dar nu-i pasă!“ Catherine începu să strâmbe din gură. Trăgea cu greu aer în piept. I-am sugerat din nou să privească scena dintr-o perspectivă superioară, deoarece ea trebuia să înțeleagă motivele care-l determinau pe tatăl ei să se comporte astfel.

Catherine vorbea în șoaptă, răgușit. „Un vid din el trebuie umplut. El mă urăște pentru ceea ce a făcut. Pentru acel lucru mă urăște pe mine și se urăște și pe el.“ Aproape că uitasem acel asalt sexual pe când ea avea trei ani. „Așa că el trebuie să mă pedepsească... Probabil că am făcut ceva care să-l determine să facă asta.“ Ea avea numai trei ani, iar tatăl ei era beat. Și totuși purtase de atunci această vină în străfundul ființei ei.

„Erai doar un copil. Acum trebuie să te eliberezi de această culpă. Tu nu ai făcut nimic. Ce putea face un copil de trei ani? Nu ești tu de vină; tatăl tău este.“

„Probabil că m-a urât și atunci“, șopti ea blând. „Îl cunoșteam dinainte. Dar acum nu pot obține nici o informație. Trebuie să mă întorc la acea perioadă.“ Deși trecuseră deja mai multe ore, doream să mă întorc la relația lor anterioară. I-am dat instrucțiuni detaliate.

„Te afli într-o stare de transă adâncă. Imediat vom trece la numărătoarea inversă de la trei la unu. Te vei afla într-o stare și mai adâncă și te vei simți în totală siguranță. Mintea ta va fi liberă să colinde din nou înapoi în timp, înapoi la perioada când a început legătura cu tatăl tău în viața ta actuală, înapoi la timpul cu implicația cea mai semnificativă pentru ceea ce s-a întâmplat în copilărie între tine și el. Când voi spune „unu“ te vei întoarce la acea perioadă din viață și ți-o vei reaminti. Este important pentru vindecarea ta. Poți face acest lucru. Trei... doi... unu.“ Urmă o pauză lungă.

„Nu îl văd... dar văd oameni care sunt uciși!“ Vocea îi deveni puternică și aspră. „Nu avem nici un drept să întrerupem viețile oamenilor înainte ca ei să-și fi trăit **karma** până la capăt. Iar noi o facem. Nu avem nici un drept.

Pedeapsa lor va fi mai mare dacă îi lăsăm să trăiască. Când vor muri și vor trec în următoarea dimensiune, vor suferi acolo. Vor fi lăsați într-o stare foart agitată. Nu vor cunoaște pacea. Și vor fi trimiși înapoi, dar viețile lor vor f foarte grele. Și va trebui ca ei să-i răsplătească pe toți acei oameni pe care i-au rănit, pentru nedreptățile pe care le-au făcut împotriva lor. Ei întrerup viețil acestor oameni și nu au nici un drept s-o facă. Numai Dumnezeu îi poat pedepsi, nu noi. Ei vor fi pedepsiți."

Se scurse un minut de liniște. „Au plecat", șopti ea. Spiritele Superioare n mai dăduseră un mesaj astăzi, puternic și clar. Nu trebuie să ucidem, oricare a fi circumstanțele.

Catherine era epuizată. M-am hotărât să amân urmărirea legăturii di trecut cu tatăl ei, așa că am readus-o din transă. Nu-și mai amintea nimic î afară de încarnarea ei în Christian și în micuța Catherine. Era obosită, da totuși liniștită și relaxată, ca și când o greutate imensă fusese ridicată de pe ea Ochii mei s-au întâlnit cu ai lui Carole. Și noi eram epuizați. Am tremurat și a transpirat, agățându-ne de fiecare cuvânt. Împărtășiserăm o experiență incre dibilă.

CAPITOLUL VI

Acum programam ședințele săptămânale ale lui Catherine la sfârșitul zilei, deoarece durau mai multe ore. Mai păstra aceeași privire liniștită când veni în săptămâna următoare. Vorbise cu tatăl ei la telefon. Fără să-i dea detalii precise, ea, în felul ei, îl iertase. Nu o văzusem niciodată așa de senină. Mă minunam de rapiditatea cu care progresase. Rareori se întâmpla ca un pacient suferind de anxietate cronică, înrădăcinată, să se restabilească atât de surprinzător. Da, dar Catherine nu era un pacient obișnuit, iar cursul pe care îl luase terapia ei era unic.

„Văd o păpușă de porțelan care stă pe un fel de poliță deasupra căminului." Căzuse foarte repede într-un fel de transă. „De ambele părți ale căminului se află cărți. Aceasta este o cameră într-o casă. Lângă păpușă se află niște sfeșnice. Și o pictură... a unei fețe, fața bărbatului. Este el..." Cerceta camera. Am întrebat-o ce vede.

„Podeaua este acoperită cu ceva din piele de animal. La dreapta se află două uși de sticlă... care duc afară pe verandă. Sunt patru trepte-coloane în fața casei – patru trepte în jos. ele duc la o cărare. Pomi mari de jur împrejur... afară sunt niște cai. Caii sunt legați de frâie... de niște pari din fața casei."

„Cunoști locul?" am întrebat-o eu. Catherine respiră adânc.

„Nu văd nici un nume", șopti ea, „dar anul, anul trebuie să fie undeva. Este secolul optsprezece, dar eu nu... sunt pomi și flori galbene, flori galbene foarte frumoase." Atenția i-a fost distrasă de acele flori.

„Ele miros minunat; miros frumos, florile... flori ciudate, flori mari... flori galbene cu centrul negru." Făcu o pauză, rămânând între flori. Mi-am amintit de un câmp de floarea-soarelui din sudul Franței. Am întrebat-o de climă.

„Este foarte temperată dar nu răcoroasă. Nu este nici înăbușitoare, nici rece." Nu progresam deloc în privința identificării locului. Am adus-o din nou în casă, departe de fascinantele flori galbene, și am întrebat-o al cui era portretul de deasupra poliței.

„Nu pot... Aud încontinuu Aaron... numele lui este Aaron." Am întrebat dacă el era proprietarul casei. „Nu, fiul lui este. Eu lucrez acolo." Din nou era sortită să fie slujnică. Niciodată, nici chiar în cele mai îndepărtate timpuri, nu se apropiase de condiția unei Cleopatre sau a unui Napoleon. Scepticii reîncarnării, printre care până acum două luni se numărase și propriul meu eu

conceput în mod științific, precizează adeseori că frecvența încarnărilor în personalități este mult mai mare decât se crede. Acum mă găsesc în una din cele mai neobișnuite situații de a mi se dovedi reîncarnarea în mod științific, chiar în cabinetul meu din Departamentul de psihiatrie. Iar acum se dezvăluiau mult mai multe decât reîncarnarea.

„Piciorul îmi este foarte..." continuă Catherine, „foarte greu. Mă doare. Îl simt de parcă nu ar fi acolo... Piciorul îmi este rănit. M-au lovit caii." I-am spus să se privească.

„Am păr castaniu, păr castaniu buclat. Am un fel de boneță pe cap, un fel de boneță albă... o rochie albastră cu un fel de șorț... un șorț. Sunt tânără, dar nu un copil. Iar piciorul mă doare. Tocmai s-a întâmplat. Mă doare groaznic." Era vizibil cât suferea de durere. „Copita... copita. M-a lovit cu copita. El este un cal foarte, foarte rău." Vocea îi devenea mai caldă, pe măsură ce durerea îi dispărea. „Simt miros de fân, furajul din hambar. Sunt oameni care muncesc în zona grajdurilor." Am întrebat-o care sunt obligațiile ei.

„Mă ocup cu servitul mesei... servitul în casa mare. Dar și cu mulsul vacilor." Voiam să aflu mai multe despre proprietari.

„Soția e cam plinuță și foarte lipsită de gust. Și sunt două fiice... nu le cunosc", adăugă ea, anticipând următoarea mea întrebare, dacă vreuna din ele apăruse în viața ei actuală. Am întrebat-o dacă familia ei apare în secolul optsprezece.

„Nu știu, nu îi văd. Nu văd pe nimeni cu mine." Am întrebat-o dacă ea locuiește acolo. „Da, locuiesc aici, dar nu în casa principală. Foarte mică... noi îngrijim de casă. Sunt pui în grădină. Noi strângem ouăle. Sunt ouă maronii. Casa mea este foarte mică... și albă... o cameră. Văd un bărbat. Locuiesc cu el. Are părul foarte ondulat și ochii albaștri." Am întrebat dacă sunt căsătoriți.

„Nu, nu în sensul pe care ei îl dau căsătoriei." S-a născut acolo? „Nu, am fost adusă la moșie pe când eram foarte mică. Familia mea era foarte săracă." Perechea ei nu părea o figură cunoscută. Am instruit-o să avanseze în timp la următorul eveniment semnificativ din acea perioadă de viață.

„Văd ceva alb... alb cu multe funde. Probabil o pălărie. Un fel de boneță, cu pene și funde albe."

„Cine poartă pălăria? Este..." Mă întrerupse.

„Stăpâna casei, bineînțeles." M-am simțit ca un prost. „Este căsătoria uneia dintre fiicele lor. Toți cei de la moșie iau parte la sărbătoare." Am întrebat-o dacă era ceva în ziar cu privire la nuntă. În caz că da, i-aș fi cerut să se uite la dată.

„Nu, nu cred că există ziare pe acolo. Nu văd nimic asemănător." În această viață se pare că dispunem de foarte puțin material documentar.

„Pe tine te zărești la nuntă?" am întrebat eu. Răspunse repede, șoptind mai tare.

„Noi nu suntem la nuntă. Noi privim doar oamenii care vin și pleacă. Servitorilor nu le este permis."

„Ce simți?"

„Ură."

„De ce? Se poartă urât cu tine?"

„Pentru că suntem săraci", răspunse ea încet, „și suntem legați de ei. Și avem atât de puține în comparație cu ceea ce au ei."

„Ajungi să părăsești vreodată moșia? Sau îți trăiești viața până la sfârșit acolo?"

Răspunse melancolic. „Îmi trăiesc viața până la sfârșit acolo." Îi simțeam tristețea. Viața ei era atât grea, cât și lipsită de orice speranță. Am avansat-o până în ziua morții.

„Văd o casă. Zac în pat, întinsă pe pat. Îmi dau ceva să beau, ceva cald. Are miros de mentă. Îmi simt pieptul foarte greu. Respir greu... Simt o durere în piept și în spate... Este o durere rea... vorbesc greu." Respira repede și adânc, cu durere. După câteva minute de agonie, fața i se destinse, iar corpul i se relaxă. Respirația îi reveni la normal.

„Mi-am părăsit trupul." Vorbea cu o voce sonoră și aspră. „Văd o lumină minunată... Sunt oameni care vin la mine. Vin să mă ajute. Oameni minunați. Nu le este teamă... Mă simt foarte ușoară..." Urmă o pauză lungă.

„Ce gândești despre viața pe care tocmai ai părăsit-o?"

„Despre acestea mai târziu. În prezent, eu simt pace. Este momentul odihnei. Individul are nevoie de odihnă. Sufletul... sufletul găsește pace aici. Lași în urmă toate durerile trupești. Sufletul tău este liniștit și calm. Este un sentiment minunat... minunat, ca și când soarele ar străluci mereu deasupra ta. Lumina este atât de orbitoare! Totul provine de la lumină! De la această lumină vine energia. Sufletul nostru se îndreaptă imediat spre acel loc. Este ca o sursă de putere. Știe cum să vindece."

„Are vreo culoare?"

„Sunt multe culori." Făcu o pauză, odihnindu-se în această lumină.

„Ce sentiment încerci acum?" am îndrăznit eu.

„Nici unul... simt doar o pace imensă. Tu ești printre prietenii tăi. Ei sunt toți acolo. Văd mulți oameni. Unii îmi sunt cunoscuți; alții – nu. Dar noi suntem acolo, în așteptare." Ea continua să aștepte, în timp ce minutele se scurgeau ușor. M-am hotărât să grăbesc ritmul.

„Am de pus o întrebare."

„Cui?" întrebă Catherine.

„Cuiva – ție, ori Învățătorilor" am încercat eu să mă ascund. „Cred că, înțelegând răspunsul la această întrebare, vom fi ajutați. Întrebarea este: Ne alegem noi timpul și felul nașterii și al morții? Ne putem alege noi condiția? Ne

putem alege perioada când părăsim din nou această lume? Cred că, înțelegând aceste lucruri, multe din spaimele noastre se vor domoli. Există cineva acolo care poate răspunde la această întrebare?" Camera era rece. Când Catherine începu să vorbească, vocea îi era adâncă și răsunătoare. O voce pe care nu o mai auzisem înainte. Era vocea unui poet.

„Da, noi alegem momentul când să intrăm în starea noastră fizică și când să o părăsim. Știm când am îndeplinit acel ceva pentru care am fost trimiși aici. Știm când vine vremea și ne vom accepta moartea. Pentru că știi că nu poți obține nimic mai mult de la această viață. Când timpul îți aparține, când ai avut suficient de mult timp pentru a te odihni și a-ți reenergiza sufletul, ți se permite să-ți alegi momentul reintrării în starea fizică. Acei oameni care ezită, care nu sunt siguri dacă să se reîntoarcă aici, s-ar putea să piardă șansa care le-a fost acordată, șansa de a realiza ceea ce trebuie să îndeplinească atunci când se află în stare fizică."

Mi-am dat seama că nu era Catherine cea care vorbea. „Cine îmi vorbește", am întrebat eu, „cine vorbește?"

Catherine răspunse în șoapta ei blândă și familiară. „Nu știu. Vocea cuiva foarte... cineva care deținea controlul asupra lucrurilor, dar nu știu cine este. Eu îi aud doar vocea și încerc să-ți spun ce zice."

Și ea știa că aceste cunoștințe nu veneau nici de la ea, nici din subconștient sau inconștient. Nici chiar de la Eul ei supraconștient. Ea, într-un fel, întâi asculta, apoi îmi transmitea cuvintele și gândurile cuiva foarte special, cuiva care deține „controlul asupra lucrurilor." Astfel apăru un alt Învățător diferit de cel, sau cei, de la care veniseră toate celelalte mesaje pline de înțelepciune. Acesta era un spirit nou, cu o anumită voce și un anumit stil, poetic și senin. Acesta era un Învățător care vorbea despre moarte fără nici un fel de ezitare, ba chiar a cărui voce și ale cărui gânduri erau îmbibate de iubire. Dragostea ce se simțea era caldă și adevărată și în același timp detașată și universală. Era binecuvântată, fără a fi sufocantă, sau afectuoasă, sau care să te angajeze în vreun fel. Restabilea un sentiment de detașare afectuoasă sau de blândețe afectuoasă detașată și se simțea în mod distant apropiată.

Șoapta lui Catherine crescu în intensitate. „Nu am nici o încredere în acești oameni."

„Nici o încredere?"

„Nu. Mie îmi lipsește încrederea. De aceea viața mea a fost atât de grea. Nu am avut nici o încredere în acea viață." Evalua cu calm viața ei din secolul optsprezece. Am întrebat-o ce învățase în acea viață.

„Am învățat despre mânie și resentiment, despre tăinuirea sentimentelor față de oameni. A trebuit să mai învăț că nu am nici un control asupra vieții mele. Eu doresc acest lucru, dar nu pot să-l realizez. Trebuie să am încredere în

Învățători. Ei mă vor îndruma până la capăt. Dar mie îmi lipsea credința. Mă simțeam ca și cum fusesem condamnată de la început. Nu am privit niciodată lucrurile dintr-un unghi prea plăcut. Trebuie să avem credință... trebuie să avem credință. Iar eu mă îndoiesc. Eu aleg calea îndoielii și nu pe cea a credinței." Făcu o pauză.

„Ce ar trebui tu și eu să facem spre a ne îndrepta? Sunt drumurile noastre asemănătoare?" am întrebat eu. Răspunsul veni de la Învățătorul care vorbise cu o săptămână în urmă despre puterile intuitive și revenirea din comă. Vocea, stilul, tonul erau cu totul diferite. Nu semănau nici cu cele ale lui Catherine, nici cu ale Învățătorului poetic și masculin care tocmai vorbise.

„Drumul fiecăruia este în principiu același. Noi toți trebuie să ne însușim anumite atitudini în timp ce ne aflăm în stare fizică. Unii le acceptă mai repede decât alții. Mila, speranța, credința, dragostea... noi toți trebuie să ne însușim aceste lucruri și să le cunoaștem bine. Nu este vorba numai de o singură speranță, o singură credință și o singură iubire – atât de multe căi pentru a le demonstra. Iar noi nu am făcut decât să tatonăm câte un pic din fiecare...

Oamenii din ordinele religioase s-au apropiat mai mult decât oricare dintre noi, deoarece ei au depus jurămintele castității și ale supunerii. Ei au renunțat la atât de multe, fără a cere nimic în schimb. Noi, ceilalți, continuăm să pretindem recompense – recompense și justificări pentru comportamentul nostru... când, de fapt, nu există recompense, sau, mai bine zis, recompensele pe care **noi** le dorim. Răsplata este în faptă, fapta întreprinsă fără a aștepta nimic în schimb... fapta golită de orice egoism."

„Eu nu am învățat acest lucru", adăugă Catherine, șoptind ușor.

La început m-a nedumerit cuvântul „castitate", dar mi-am amintit că rădăcina lui însemna „pur" și se referea la cu totul altceva decât abstinența sexuală.

„... să nu faci abuzuri", continuă ea. „Orice lucru făcut fără măsură... peste măsură... Vei înțelege. Tu înțelegi **cu adevărat**." Ea făcu o pauză.

„Încerc", am adăugat eu. Apoi m-am hotărât să mă concentrez asupra lui Catherine. Poate că Învățătorii nu plecaseră încă. „Cum aș putea cel mai bine să o ajut pe Catherine să-și învingă temerile și anxietățile? Și să o fac să-și însușească lecțiile? Este aceasta cea mai bună cale sau ar trebui să schimb ceva? Sau să stărui mai mult într-o anumită zonă? Cum aș putea să o ajut cel mai bine?"

Răspunsul veni de la vocea adâncă a Învățătorului poet.

Așezat în scaunul meu, m-am aplecat în față.

„Tu faci ceea ce este corect. Dar lecțiile sunt pentru tine, nu pentru ea." Încă o dată, mesajul suna că toate acestea erau mai mult spre binele meu decât al lui Catherine.

„Pentru mine?"

„Da. Ceea ce spunem noi este pentru tine." Nu numai că se referea la Catherine folosind persoana a treia, dar spunea „noi". Erau prezente, bineînțeles, mai multe Spirite Superioare.

„Pot să aflu cum vă cheamă?" am întrebat eu, mirat pe loc de natura pământeană a întrebării mele. „Am nevoie de îndrumare. Am atât de multe de aflat."

Răspunsul a fost un poem de dragoste, un poem despre viața și moartea mea. Vocea era blândă și catifelată și am simțit detașarea afectuoasă a unui spirit universal. Am ascultat cu venerație.

„Vei fi îndrumat cu timpul. Vei fi îndrumat... cu timpul. Când vei fi împlinit ceea ce ți s-a dat de îndeplinit aici, atunci viața ta se va sfârși. Dar nu înainte. Ai mult timp de acum încolo... mult timp."

Eram în același timp și nerăbdător și ușurat. Îmi părea bine că nu fusese mai precis. Catherine începu să se agite. Vorbea în șoaptă.

„Cad, cad... încerc să-mi găsesc viața... cad." Oftă... și eu de asemenea. Învățătorii se retrăseseră. Am meditat asupra miraculoaselor mesaje, niște mesaje foarte pline de personalitate, venite însă din surse foarte spirituale. Implicațiile erau copleșitoare. Lumina de după moarte și viața de după moarte; posibilitatea pe care o aveam de a ne alege timpul când ne naștem și când vom muri; certa și infailibila îndrumare a Învățătorilor; vieți măsurate în lecții însușite și misiuni îndeplinite, și nu în ani; milă, speranță, credință, iubire; a întreprinde fără a aștepta recompense – toate aceste cunoștințe erau pentru mine. Dar în ce scop? Care este motivul pentru care am fost trimis aici?

Mesajele dramatice și evenimentele care se revărsau asupră-mi în cabinetul meu au provocat schimbări adânci în viața mea personală și de familie. Treptat, transformarea se strecură în conștiința mea. De exemplu, mergeam cu fiul meu la colegiu, la un meci de baseball, când am nimerit într-un blocaj de trafic. Întotdeauna m-a enervat traficul aglomerat, iar acum puteam pierde primele goluri. Eram conștient că nu mă enervam. Și nu dădeam vina nici pe vreun șofer incompetent. Mușchii gâtului și ai umerilor îmi erau perfect relaxați. Nu mi-am vărsat nervii nici pe fiul meu, ci ne-am petrecut timpul discutând unul cu altul. Am devenit dintr-o dată conștient că singurul lucru pe care-l doream era să-mi petrec o după-amiază fericită cu Jordan, privind un meci care ne plăcea deopotrivă. Scopul după-amiezii era să ne petrecem timpul împreună. Dacă m-aș fi supărat și enervat, întreaga ieșire ar fi fost ratată.

Îmi priveam soția și copiii și mă întrebam dacă mai fuseserăm cândva împreună, într-o altă viață. Făcuserăm noi această alegere de a împărți încercările, tragediile și bucuriile acestei vieți? Eram eterni? Simțeam o mare dragoste și afecțiune pentru ei. Mi-am dat seama că păcatele și greșelile lor sunt minore. Acestea nu sunt atât de importante. Dragostea este.

Chiar și eu treceam cu vederea propriile mele păcate, din aceleași motive. Nu aveam de ce să încerc să fiu perfect sau să mă controlez tot timpul. Într-adevăr, nu era nevoie să impresionez pe cineva.

Eram foarte fericit că puteam să împart această experiență cu Carole. Obișnuiam să discutăm adeseori după-amiezile și să-mi clarific sentimentele și reacțiile referitoare la ședințele cu Catherine. Carole are o gândire analitică și este foarte bine instruită. Carole știa cât de hotărât eram să urmăresc experiența cu Catherine de pe o poziție științifică, atentă, iar ea avea rolul de avocat al diavolului pentru a mă ajuta să interpretez obiectiv aceste informații. Dar, pe măsură ce se strângeau tot mai multe dovezi certe că ceea ce dezvăluia Catherine erau adevăruri foarte mari, Carole începu să simtă și să împărtășească neîncrederea și bucuria mea.

CAPITOLUL VII

O săptămână mai târziu, când Catherine veni la următoarea ei programare, tocmai mă pregăteam să ascult banda care conținea incredibilul dialog de săptămâna trecută. La urma urmei, pe lângă amintirea vieților trecute, ea îmi oferea clipe de poezie celestă. I-am spus că transmisese informații despre experiențele de după moarte, deși ea nu își amintea nimic despre starea intermediară sau spirituală. Nu a vrut să asculte banda. Surprinzător de refăcută și fericită, nu avea de ce să mai asculte acest material. În plus, totul era cam „straniu". Am convins-o să asculte. Voiam să împărtășesc cu ea acest moment. Timp de câteva minute și-a ascultat vocea blândă înregistrată pe bandă, apoi mi-a zis să închid. A spus că totul era prea nepământesc și îi dădea un sentiment de neliniște. În tăcere, mi-am amintit: „Acestea sunt pentru tine, nu pentru ea."

Mă întrebam cât vor mai dura aceste ședințe, deoarece starea ei se îmbunătățea de la săptămână la săptămână. Acum nu se mai simțea decât un tremur ușor în iazul ei odată tulburat. Îi mai era frică de spațiile închise, iar relația ei cu Stuart era încă destul de instabilă. Altminteri, progresele ei erau remarcabile.

De luni de zile nu mai făcuserăm o ședință de psihoterapie tradițională. Nici nu era nevoie. Obișnuiam să discutăm timp de câteva minute despre evenimentele săptămânii, ca apoi să trecem repede la regresiunea hipnotică. Fie că se datora pur și simplu amintirilor despre traume majore sau minitrau-me zilnice, fie procesului de expunere a experiențelor, Catherine era aproape vindecată. Fobiile și crizele ei de panică dispăruseră aproape cu totul. Nu îi era frică de moarte sau de fenomenul morții propriu-zise. Nu îi mai era teamă că nu se va mai putea stăpâni. Psihiatrii folosesc în prezent doze mari de tranchilizante și medicamente antidepresive pentru a trata pacienții cu simptome asemănătoare celor ale lui Catherine. Pe lângă medicamente, pacienții fac și o psihoterapie intensivă sau participă în grup la ședințe terapeutice. Mulți psihiatri sunt de părere că simptomele asemănătoare cu cele ale lui Catherine au o bază biologică și că ar exista deficiențe ale uneia sau mai multor substanțe chimice din creier.

În timp ce o hipnotizam pe Catherine, trecând-o într-o adâncă stare de transă, mă gândeam cât de uimitor și de minunat era faptul că numai într-o

perioadă de câteva săptămâni, fără a apela la medicamente, terapie tradițională, sau terapie de grup, ea era aproape vindecată. Iar aceasta nu era numai suprimarea simptomelor sau scrâșnirea din dinți și suportarea unei vieți torturate de spaime. Aceasta era o vindecare, absența simptomelor. Iar ea era strălucitoare, senină și atât de fericită, încât depășea și cele mai îndrăznețe speranțe ale mele.

Vocea ei era din nou o șoaptă blândă. „Mă aflu într-o clădire, ceva cu tavan sub formă de boltă. Tavanul este albastru cu auriu. Cu mine se mai află și alți oameni. Sunt îmbrăcați în... vechi... un fel de robe, foarte vechi și murdare. Nu știu cum am ajuns noi acolo. Sunt multe statui în cameră. Se mai află și niște lucrări, niște lucrări care stau pe o structură de piatră. Într-un capăt al camerei se află o statuie mare de aur. El pare... El este foarte mare, cu aripi. El este foarte rău. În cameră este foarte cald, este înăbușitor... Este cald pentru că în cameră nu există nici o deschizătură. Noi trebuie să stăm departe de sat. Ceva nu este în regulă cu noi."

„Sunteți bolnavi?"

„Da, suntem bolnavi cu toții. Nu știu ce boală este cea de care suferim, dar pielea noastră moare. Se înnegrește. Îmi este foarte frig. Aerul este foarte uscat, foarte închis. Nu ne putem întoarce în sat. Trebuie să stăm departe de sat. Unii au fețele deformate."

Boala aceasta suna a ceva groaznic, ca lepra. Dacă ea trăise vreodată cu adevărat o viață minunată, noi încă nu am avut ocazia să dăm peste ea.

„Cât timp trebuie să rămâneți acolo?"

„Pentru totdeauna", răspunse ea melancolic, „Până vom muri. Această boală nu se poate vindeca."

„Cunoști denumirea bolii? Cum se cheamă?"

„Nu. Pielea se usucă foarte tare și se zbârcește. Mă aflu aici de trei ani. Alții abia au venit. Nu există cale de întoarcere. Am fost azvârliți aici ca să murim."

Avea o existență mizerabilă, petrecându-și viața într-o peșteră.

„Trebuie să vânăm ca să ne procurăm hrana. Văd un fel de fiară sălbatică pe care o vânăm... are coarne. Este maronie și are coarne, coarne mari."

„Vă vizitează cineva?"

„Nu, nu se pot apropia, dacă o vor face, vor suferi și ei același rău. Noi am fost blestemați... pentru un rău pe care l-am făcut. Iar aceasta este pedeapsa noastră." Nisipul din care era constituită teologia ei se scurgea permanent prin clepsidra vieților ei. Numai după moarte, în stare spirituală, exista o stabilitate binevenită și liniștitoare.

„Știi ce an este?"

„Pentru noi nu există timp. Suntem bolnavi; noi aşteptăm doar moartea."

„Nu există nici o speranţă?" Am simţit desperarea contagioasă.

„Nu, nici o speranţă. Vom muri cu toţii. Iar mâinile mă dor foarte tare. Tot trupul îmi este slăbit. Sunt bătrână. Mi-e greu să merg."

„Ce se întâmplă când nu te mai poţi mişca?"

„Suntem duşi într-o altă peşteră unde suntem lăsaţi să murim."

„Ce fac cu cei morţi?"

„Astupă intrarea la peşteră."

„S-a întâmplat vreodată să astupe o peşteră înainte ca persoana să moară?" Căutam o cheie care să-mi descifreze teama ei de spaţii închise.

„Nu ştiu. Nu am fost niciodată acolo. Sunt într-o cameră cu alţi oameni. Este foarte cald. Sunt rezemată de un perete, zac acolo."

„Pentru ce este această cameră?"

„Este pentru rugăciune... mulţi zei. Este foarte cald."

Am avansat-o în timp. „Văd ceva alb, un fel de baldachin. Ei mişcă pe cineva."

„Eşti tu?"

„Nu ştiu. Voi întâmpina moartea. Trupul mă doare atât de tare."

Buzele lui Catherine se subţiară de durere şi gâfâia din cauza căldurii din peşteră. Am avansat-o în clipa morţii. Mai gâfâia încă.

„Respiri cu greutate?" am întrebat eu.

„Da, este atât de cald aici înăuntru... atât de cald... întuneric. Nu pot să văd... şi nu mă pot mişca." Murea, paralizată şi singură, în peştera fierbinte şi întunecoasă. Gura peşterii fusese deja astupată. Îi era frică şi groază. Respiraţia ei deveni mai sacadată şi neregulată şi, în sfârşit, muri, punând capăt acestei vieţi de chin şi suferinţă.

„Mă simt foarte uşoară... ca şi cum aş pluti. Este foarte multă lumină aici. Este minunat!"

„Mai simţi vreo durere?"

„Nu!" Făcu o pauză, timp în care eu îi aşteptam pe Învăţători. În schimb, ea fusese smulsă din nou. „Cad foarte repede. Mă întorc într-un corp." Părea la fel de surprinsă ca şi mine.

„Văd clădiri, clădiri cu coloane rotunde. Sunt multe clădiri. Suntem afară. Sunt pomi, măslini, de jur împrejur. Este foarte frumos. Noi privim ceva... Oamenii poartă măşti foarte caraghioase; măştile le acoperă feţele. Sunt nişte serbări. Sunt îmbrăcaţi în robe lungi, iar feţele le sunt acoperite cu măşti. Ei vor să pară ceea ce nu sunt. Ei sunt pe o platformă mai înaltă decât locul unde stăm noi."

„Priveşti vreo piesă?"

„Da."

„Cum arăţi? Priveşte-te."

„Am părul castaniu, strâns într-o coadă." Făcu o pauză. Felul în care şi-a descris înfăţişarea precum şi prezenţa măslinilor îmi reaminti de viaţa de greceoaică a Catherinei de pe la 1500 înainte de Christos, când eu eram Diogene, învăţătorul ei. M-am hotărât să cercetez.

„Cunoşti data?"

„Nu."

„Te afli cu oameni pe care-i cunoşti?"

„Da, soţul meu stă lângă mine. Nu îl cunosc."

„Ai copii?"

„Port un copil acum." Felul în care îşi alegea cuvintele era foarte interesant, aducea a ceva antic şi se deosebea întru totul de stilul lui Catherine în stare conştientă.

„Tatăl tău se află acolo?"

„Nu îl văd. Tu eşti pe undeva pe acolo... dar nu cu mine." Deci aveam dreptate. Ne întorseserăm cu treizeci şi cinci de secole în urmă.

„Şi eu ce fac acolo?"

„Acum priveşti, dar tu predai. Tu predai... Noi am învăţat de la tine... pătrate şi cercuri, lucruri amuzante. Diogene, tu te afli acolo."

„Ce altceva mai ştii despre mine?"

„Eşti bătrân. Într-un fel, noi suntem rude... tu eşti fratele mamei mele."

„Mai cunoşti şi pe altcineva din familia mea?"

„O cunosc pe soţia ta... şi pe copiii tăi. Tu ai fii. Doi dintre ei sunt mai mari decât mine. Mama mea a murit; ea a murit foarte tânără."

„Tatăl tău te-a crescut?"

„Da, dar acum sunt măritată."

„Aştepţi un copil?"

„Da. Mi-e frică. Nu vreau să mor la naşterea copilului."

„Aşa s-a întâmplat cu mama ta?"

„Da."

„Şi ţi-e teamă că ţi se va întâmpla şi ţie la fel?"

„Se întâmplă de multe ori."

„Acesta este primul tău copil?"

„Da. Mi-e frică. Se va întâmpla curând. Sunt foarte mare. Îmi este foarte greu să mă mişc... Este foarte frig." Avansase singură în timp. Era pe punctul de a naşte copilul. Catherine nu avusese niciodată copii, iar eu nu asistasem la nici o naştere în ultimii paisprezece ani de când făcusem obstetrica la şcoala medicală.

„Unde te afli?" am întrebat-o.

„Sunt întinsă pe ceva de piatră. Este foarte rece. Am dureri... Trebuie să mă ajute cineva." I-am spus să respire adânc; copilul se va naște fără dureri. Gâfâia și gemea în același timp. Chinurile au mai durat câteva minute pline de agonie, apoi copilul se născu. Era fată.

„Te simți mai bine acum?"

„Foarte slăbită... atât de mult sânge!"

„Știi ce nume îi vei da?"

„Nu, sunt prea obosită... vreau copilul."

„Copilul tău este aici", am spus eu, „o fetiță."

„Da, Soțul meu este încântat." Era epuizată. I-am dat instrucțiuni să treacă într-un somn scurt și să se trezească refăcută. După un minut sau două am trezit-o din somn.

„Te simți mai bine acum?"

„Da... văd animale. Ei duc ceva pe spatele lor. Sunt coșuri. În coșuri se află multe lucruri... hrană... niște fructe roșii..."

„Este un ținut frumos?"

„Da, cu multă hrană."

„Cunoști denumirea locului? Ce răspunzi când te întreabă un străin care e numele satului?"

„Cathenia... Cathenia."

„Pare a fi un oraș grecesc", am răspuns cu promptitudine.

„Nu știu asta. Știi tu? Ai fost plecat din sat și te-ai întors. Eu nu am fost." Era o schimbare de roluri. Întrucât în acea viață eu eram unchiul ei, mai bătrân și mai înțelept, ea mă întreba pe mine dacă știam răspunsul la propria mea întrebare. Din păcate, eu nu aveam acces la aceste informații.

„Ai trăit toată viața în acel sat?", am întrebat-o.

„Da", șopti ea, „dar tu călătorești ca să cunoști ceea ce predai. Tu călătorești ca să cunoști, să cunoști pământul... diversele drumuri comerciale, ca să le însemni și apoi să faci hărți... Ești bătrân. Tu îi însoțești pe cei mai tineri pentru că tu înțelegi hărțile. Ești foarte înțelept."

„La care hărți te referi? Hărți cerești?"

„Tu, tu înțelegi simbolurile. Tu poți să-i ajuți să întocmească... îi ajuți să întocmească hărți."

„Mai recunoști alți oameni din sat?"

„Pe ei nu îi cunosc... dar te cunosc pe tine."

„Bine. În ce relații suntem noi?"

„Foarte bune. Ești foarte bun. Îmi place să stau lângă tine; e liniștitor... Tu ne-ai ajutat. Le-ai ajutat pe surorile mele..."

„Va veni o vreme, totuși, când te voi părăsi, pentru că sunt bătrân."

„Nu." Ea nu era încă pregătită să se ocupe de moartea mea. „Văd niște pâine, pâine turtită și subțire."

„Oamenii mănâncă pâinea?"

„Da, tatăl meu, soțul meu și eu. Și alți oameni din sat."

„Ce se sărbătorește?"

„Este un... un festival."

„Este și tatăl tău acolo?"

„Da."

„Și fetița ta?"

„Da, dar ea nu este cu mine. Ea este cu sora mea."

„Privește-ți cu atenție sora", i-am sugerat eu, încercând să văd dacă recunoaște o persoană cunoscută în viața ei actuală.

„Da. Nu o cunosc."

„Îl recunoști pe tatăl tău?"

„Da... da... Edward. Sunt smochine, smochine și măsline... și fructe roșii. Pâinea este turtită. Și au omorât niște oi. Frig oile." Urmă o pauză lungă. „Văd ceva alb..." Din nou avansase singură în timp.

„Este alb... este o cutie pătrată. Este ceva în care oamenii sunt puși când mor."

„Deci, cineva a murit?"

„Da... tatăl meu. Nu-mi place să-l privesc. Nu vreau să-l văd."

„Trebuie neaparat să-l privești?"

„Da. Îl vor lua să-l îngroape. Sunt foarte tristă."

„Da, știu. Câți copii ai?" Reporterul din mine nu o lăsa să-și consume suferința.

„Trei , doi băieți și o fată." După ce răspunse conștiincios la întrebarea mea, se reîntoarse la durerea ei. „I-au pus corpul sub ceva, sub o învelitoare..." Părea foarte tristă.

„Și eu sunt mort?"

„Nu. Noi bem must, must dintr-o cană."

„Cum arăt eu acum?"

„Ești foarte, foarte bătrân."

„Ți-ai revenit?"

„Nu! Când vei muri, voi rămâne singură."

„Ai supraviețuit copiilor tăi? Ei te vor îngriji."

„Dar știi atât de multe." Avea o voce de fetiță.

„Vei trece peste acest lucru. Și tu știi multe. Vei fi în siguranță." Am liniștit-o, iar ea părea să se odihnească în siguranță.

„Te simți mai bine? Unde te afli acum?"

„Nu știu." Se pare că trecuse direct în stare spirituală, deși nu trecuse prin experiența morții din acea viață. Săptămâna aceasta parcurseserăm două vieți

foarte detaliat. Așteptam Învățătorii, dar Catherine continua să se odihnească. După alte câteva minute de așteptare, am întrebat-o dacă poate vorbi cu Spiritele Superioare.

„Nu am atins încă acel plan", explică ea. „Nu pot vorbi până nu-l ating."

Nu mai reuși să atingă acel plan. După o lungă așteptare, am scos-o din transă.

CAPITOLUL VIII

Au trecut trei săptămâni până la următoarea noastră ședință. În vacanță, întins pe o plajă de la tropice, am avut timpul și distanța necesară pentru a reflecta la ceea ce se întâmplase cu Catherine: regresiune hipnotică în vieți trecute cu observare și explicații detaliate asupra obiectelor, proceselor și faptelor despre care nu știa nimic în stare normală, conștientă; îmbunătățire a stării ei prin regresiune – îmbunătățire care nu fusese atinsă nici pe departe prin psihoterapie convențională în primele optsprezece luni de tratament; dezvăluiri de o exactitate cutremurătoare din viața de după moarte, din starea spirituală, transmițând cunoștințe la care ea nu avea nici un acces; poezie spirituală și lecții despre dimensiunile de după moarte, despre viață și moarte, naștere și renaștere, provenite de la Spiritele Superioare care vorbeau cu înțelepciune și într-un stil care depășea cu mult capacitățile intelectuale ale lui Catherine. Într-adevăr, erau multe lucruri la care puteam medita.

De-a lungul anilor tratasem multe sute, poate mii de pacienți psihopați, la care întâlnisem întregul spectru al tulburărilor emoționale. Condusesem unități spitalicești din patru mari școli medicale. Petrecusem ani de zile în camerele de gardă ale secțiilor de psihiatrie, în policlinici și în numeroase alte unități, diagnosticând și tratând pacienți. Cunoșteam totul despre halucinațiile auditive și vizuale, precum și despre maniile caracteristice schizofreniei. Tratasem mulți pacienți cu sindrom-limită și tulburări isterice de caracter, inclusiv cu personalități multiple sau scindate. Am fost profesor la „Drug and Alcohol Abuse"* înființat de Institutul Național pentru Abuzul de Droguri (NIDA) și eram foarte familiarizat cu întreaga gamă a efectelor drogurilor asupra creierului.

Catherine nu prezenta nici unul dintre aceste simptome sau sindroame. Ceea ce se întâmplase nu era o manifestare a unei boli psihice. Ea nu era o psihopată, ruptă de realitate, și nu suferise niciodată de halucinații (să vadă sau să audă lucruri care nu se aflau în preajma ei) sau iluzii.

Nu consuma droguri și nu avea manifestări de sociopată. Nu avea o personalitate isterică și nu prezenta tendințe disociative. Adică, era totdeauna conștientă de ceea ce făcea și gândea, nu acționa ca un „pilot automat" și nu

* Abuz de Alcool și Droguri (n. trad.)

avusese niciodată o personalitate multiplă sau scindată. Materialul pe care-i oferea era adeseori dincolo de capacitățile ei din starea conștientă atât în stil, cât și în conținut. O parte din acest material privea îndeosebi psihicul, cum ar fi referințele la anumite evenimente și fapte din trecutul meu (date despre tatăl și fiul meu), precum și din al ei. Ea deținea cunoștințe la care nu avusese niciodată acces, și nu le acumulase în viața ei actuală. Aceste cunoștințe, precum și întreaga ei experiență erau străine culturii și educației ei și contrare multora dintre credințele ei.

Catherine era o persoană relativ simplă și cinstită. Nu era o erudită și nu ar fi putut inventa faptele, detaliile, evenimentele istorice, descrierile și poezia auzite prin intermediul ei. În calitatea mea de psihiatru și om de știință eram sigur că o parte din acest material își avea originea într-o zonă a inconștientului ei. Era real, dincolo de orice îndoială. Chiar dacă ar fi fost o actriță desăvârșită, tot nu ar fi putut crea din nou aceste evenimente. Cunoștințele ei erau prea exacte și prea specifice, depășind aptitudinile ei.

Am cântărit scopul terapeutic al explorării vieților trecute ale lui Catherine. O dată ce am dat de acest nou tărâm, starea ei a început să se îmbunătățească deosebit de repede, fără nici un medicament. Există o forță curativă foarte puternică în acest tărâm, o forță care este în mod evident mult mai eficientă decât terapia convențională sau medicamentele moderne. Această forță include reamintirea și retrăirea nu numai a evenimentelor traumatice de moment, dar și a traumelor zilnice aduse corpului, minții și ego-ului nostru. Prin întrebările mele, în timp ce scrutam viețile, căutam să grupez pe categorii aceste circumstanțe, cum ar fi abuzul cronic emoțional sau fizic, sărăcia și foametea, boala și handicapurile, persecuția permanentă și prejudecata, eșecurile repetate și așa mai departe. De asemenea, eram foarte atent și la acele tragedii mult mai profunde, cum ar fi experiența unei morți traumatice, violul, catastrofa în masă, sau orice alt eveniment îngrozitor care ar putea marca un individ pentru totdeauna. Tehnica era similară cu cea a reanalizării copilăriei din terapia convențională, cu singura diferență că perioada de timp se extindea la câteva mii de ani, față de obișnuita perioadă de zece sau cincisprezece ani. De aceea întrebările mele erau mai directe și mai canalizatoare decât în terapia convențională. Dar succesul căutării noastre neortodoxe era incontestabil. Ea (precum și ceilalți pe care aveam să-i tratez ulterior prin regresiune hipnotică) s-a vindecat cu rapiditate extraordinară.

Dar mai existau oare și alte explicații pentru amintirile lui Catherine din viețile ei anterioare? Oare aceste amintiri puteau fi purtate în genele ei? Această posibilitate este depășită din punct de vedere științific. Memoria genetică presupune o trecere neîntreruptă a materialului genetic de la o generație la alta. Catherine a trăit pretutindeni pe pământ, iar lanțul ei genetic

a fost întrerupt în mod repetat. Ea a murit la o inundație împreună cu copilul ei, sau în alt caz nici nu a avut copii, sau a murit în tinerețe. Rezervorul ei genetic s-a terminat și nu a mai fost transmis. Dar ce înseamnă supraviețuirea ei după moarte și starea intermediară? Nu avea nici un corp și evident nici un material genetic și cu toate acestea amintirile ei continuau. Nu, explicația genetică era exclusă.

Dar ideea lui Jung cu privire la existența unui inconștient colectiv, a unui rezervor care cuprinde toată experiența și memoria omenirii și care poate fi într-un fel tatonat? Culturi divergente pot conține adesea simboluri similare, chiar și în vise. Potrivit teoriei lui Jung, inconștientul colectiv nu este dobândit personal ci „moștenit" într-un fel în structura creierului. El cuprinde motive și imagini care răsar din nou în fiecare cultură, fără a se baza pe tradiția istorică sau pe diseminare. Consideram că memoriile lui Catherine erau prea specifice ca să poată fi explicate prin conceptul lui Jung. Ea nu dezvăluia simboluri, motive și imagini universale. Ea oferea descrieri detaliate ale unor anumiți oameni și locuri. Ideile lui Jung erau prea vagi. Și nu trebuia pierdută din vedere starea intermediară. Deci, singura explicație rămânea reîncarnarea.

Cunoștințele lui Catherine nu erau numai detaliate și specifice, dar și mult peste capacitățile ei intelectuale. Ea știa lucruri care nu puteau fi aflate din cărți și apoi cu timpul uitate. Cunoștințele ei nu puteau fi dobândite în copilărie ca apoi să fie suprimate sau reprimate din conștient. Și ce era cu învățătorii și mesajele lor? Acestea veneau prin Catherine, dar nu erau pentru Catherine. Iar înțelepciunea lor se reflecta în amintirile vieților ei. Știam că aceste informații și aceste mesaje erau adevărate. Și știam acest lucru nu numai în urma îndelungatului studiu pe care l-am efectuat asupra oamenilor, a minții, creierului și personalității lor, știam intuitiv, încă înainte de vizita tatălui și a fiului meu. Gândirea mea, ordonată în mod științific de-a lungul timpului, știa aceasta, precum și întreaga mea ființă.

„Văd oale cu un fel de ulei în ele." În ciuda hiatusului de trei săptămâni, Catherine intră repede într-o transă adâncă. Reintrase într-un alt corp, în alt timp. „În oale se află uleiuri diferite. Pare a fi un fel de magazie sau un alt loc în care se depozitează lucruri. Oalele sunt roșii... roșii, făcute dintr-un fel de pământ roșu. Au dungi albastre, dungi albastre în jurul gurii. Văd bărbați acolo... sunt bărbați în peșteră. Ei mută urcioarele și oalele de colo-colo, le pun unele peste altele și apoi le așază într-un anumit loc. Sunt rași pe cap... nu au nici un fir de păr pe cap. Au pielea maronie... piele maronie."

„Tu te afli acolo?"

„Da, astup niște urcioare... cu un fel de ceară... astup urcioarele la gură cu un fel de ceară."

„Știi la ce sunt folosite uleiurile?"

„Nu știu."

„Te poți vedea? Privește-te. Spune-mi cum arăți." Făcu o pauză ca să se privească.

„Port coadă. Părul meu este strâns într-o coadă. Port o îmbrăcăminte... lungă. Are o margine aurie de jur-împrejur."

„Muncești pentru acești preoți – sau bărbați – rași în cap?"

„Munca mea este să sigilez borcanele cu ceară. Asta-i munca mea."

„Dar nu ai idee la ce folosesc borcanele?"

„Se pare că sunt folosite la un ritual religios. Dar nu sunt sigură... ce este. Este un fel de miruire, ceva pe cap... ceva pe capetele și mâinile voastre. Văd o pasăre, o pasăre de aur, este în jurul gâtului meu. Este plată. Are o coadă plată, o coadă foarte plată, iar capul îi este îndreptat în jos... spre picioarele mele."

„Spre picioarele tale?"

„Da, așa trebuie purtată. Este ceva negru... o substanță lipicioasă, neagră. Nu știu ce este."

„Unde este?"

„Într-un vas de marmură. O folosesc și pe aceasta, dar nu știu la ce."

„Există ceva în peșteră care să indice numele țării – locul – unde locuiești, sau data?"

„Nu este nimic pe pereți; sunt goi. Nu cunosc numele." Am avansat-o în timp.

„Este o cană albă... un fel de cană albă. Mânerul din partea de sus este din aur, are un fel de încrustații din aur pe el."

„Ce se află în această cană?"

„Un fel de unsoare. Este în legătură cu trecerea în cealaltă lume."

„Tu ești persoana care vei trece acum?"

„Nu! Nici unul din cei pe care-i cunosc."

„Și tu ajuți la această muncă? Pregătești oamenii pentru această trecere?"

„Nu. Preotul trebuie să facă aceasta, nu eu. Noi doar le punem la dispoziție unsori, tămâie..."

„Iar acum ce vârstă pari să ai?"

„Șaisprezece."

„Locuiești cu părinții tăi?"

„Da, au o casă din piatră, un fel de locuință din piatră. Nu este foarte mare. Este foarte cald și uscat. Clima este foarte caldă."

„Du-te acasă."

„Sunt acolo."

„Vezi pe cineva din familia ta?"

„Văd un frate, și mama mea este acolo, și un copilaș, copilașul cuiva."

„Este al tău?"

„Nu."

„Ce ți se pare semnificativ acum? Îndreaptă-te spre ceva semnificativ care să dea o explicație simptomelor din viața ta actuală. Trebuie să înțelegem. Negreșit trebuie să treci prin asta. Du-te la evenimente."

Răspunse ușor, în șoaptă. „Totul la timpul cuvenit... Văd oameni murind."

„Oameni murind?"

„Da... ei nu știu ce este."

„O boală?" Dintr-o dată îmi trecu prin minte că revine din nou la o viață străveche la care se mai întorsese anterior. Acea viață în care o epidemie adusă de apă îi ucisese tatăl și pe unul dintre frați. Și Catherine suferise de aceeași boală, dar nu a murit din cauza ei. Oamenii foloseau usturoi precum și alte ierburi pentru a-i feri de boală. Catherine suferise pentru că trupurile celor morți nu erau îmbălsămate cum s-ar fi cuvenit.

Ne-am apropiat de aceeași viață, însă dintr-un unghi diferit.

„Are vreo legătură cu apa?" am întrebat eu.

„Așa se crede. Mor mulți oameni." Deja cunoșteam sfârșitul.

„Dar, tu nu mori, în nici un caz de această boală?"

„Nu, eu nu mor."

„Dar te îmbolnăvești. Ești bolnavă."

„Da, îmi este foarte frig... foarte frig. Am nevoie de apă... apă. Se zice că boala vine de la apă... și ceva negru... Cineva moare."

„Cine moare?"

„Tatăl meu moare, și un frate îmi moare. Mama este bine; ea se însănătoșește. Morții trebuie îngropați: Trebuie să-i îngroape, iar oamenii sunt supărați pentru că aceasta nu corespunde obiceiurilor religioase."

„Dar care era obiceiul?" Eram mirat de asemănarea dintre relatările ei, fapt cu fapt, întocmai ca relatarea făcută cu câteva luni în urmă. Din nou această abatere de la respectarea ritualurilor de înmormântare o supăra foarte tare.

„Oamenii erau duși în peșteri. Trupurile erau ținute în peșteri. Dar mai întâi aceste trupuri trebuiau să fie pregătite de preoți. Ele trebuiau înfășurate și unse. Erau ținute în peșteri, dar pământul este inundat... Se spune că apa este rea. Nu beți apă."

„Se poate trata în vreun fel? Există ceva care ar putea avea efect?"

„Ni s-au dat ierburi, tot felul de ierburi. Mirosul... ierburile și... mirosul. Îi simt mirosul!"

„Recunoști acest miros?"

„Este alb. Îl atârnă de tavan."

„Seamănă cu usturoiul?"

„Este agățat peste tot... are aceleași proprietăți. Proprietățile lui... îl pui în gură, în urechi, în nas, peste tot. Mirosul era puternic. Se credea că oprește

spiritele rele să intre în corp. Purpuriu... fruct sau ceva rotund cu înveliș purpuriu, are o pieliță purpurie..."

„Recunoști cultura în care trăiești? Ți se pare cunoscută?"

„Nu știu."

„Fructul purpuriu este un anumit fruct?"

„Tannis."

„S-ar putea să te ajute? Alungă boala?"

„În acea vreme se folosea."

„Tannis" am repetate eu, încercând să văd dacă ea vorbea despre ceea ce noi astăzi numim tanin sau acid tanic. „Așa este denumit? Tannis?"

„Eu tot... tot aud Tannis."

„Ce anume din această viață s-a infiltrat în viața ta actuală? De ce te tot întorci aici? Ce anume este atât de neplăcut?"

„Religia", șopti Catherine repede, „religia acelei vremi. Era o religie a fricii... frica. Erau atât de multe lucruri de care să te temi... și atât de mulți zei."

„Îți amintești numele vreunui zeu?"

„Văd ochi. Văd ceva negru... un fel de... arată ca un șacal. Este într-o statuie. El este un fel de paznic al unui fel de... Văd o femeie, o zeiță, cu un fel de coif pe cap."

„Știi cum o cheamă pe această zeiță?"

„Osiris... Sirus... cam așa ceva. Văd un ochi... ochi, doar un ochi, un ochi pe un lanț. Este aur."

„Un ochi?"

„Da... Cine este Hathor?"

„Ce?"

„Hathor! Cine este Hathor?"

Nu auzisem niciodată de Hathor, deși știam că Osiris, în caz că pronunția era exactă, era fratele-soț al lui Isis, o zeitate egipteană importantă. Hathor, aveam să aflu mai târziu, era zeița egipteană a iubirii, a bucuriei și a veseliei. „Este vreuna dintre zeități?" am întrebat eu.

„Hathor! Hathor." Urmă o pauză lungă. „Pasăre... este plată... plată, o pasăre phoenix..." Tăcu din nou.

„Avansează în timp la ultima ta zi din acea viață. Du-te la ultima zi, dar înainte de a muri. Spune-mi ce vezi."

Răspunse într-o șoaptă foarte ușoară. „Văd oameni și clădiri. Văd sandale, sandale. Este o pânză aspră, un fel de pânză aspră."

„Ce se întâmplă? Du-te la ziua în care mori. Ce ți se întâmplă? Poți să vezi?"

„Nu văd... Nu mă mai văd deloc."

„Unde ești? Ce vezi?"

„Nimic... doar întuneric... Văd o lumină, o lumină caldă."

Murise deja, trecuse deja în starea spirituală. După câte se părea, nu mai era nevoie să treacă din nou prin moarte în sine.

„Poți să ajungi la lumină?" am întrebat eu.

„Mă îndrept spre ea." Se odihnea liniștită, așteptând din nou.

„Poți să privești în urmă acum la învățămintele pe care le poți desprinde din acea viață? Îți sunt deja cunoscute?"

„Nu", răspunse ea în șoaptă. Continuă să aștepte. Dintr-o dată intră într-o stare de alertă, deși ochii îi rămăseseră în continuare închiși ca întotdeauna când se afla în stare hipnotică. Își legăna capul dintr-o parte în alta.

„Ce vezi acum? Ce se întâmplă?"

Vocea îi deveni mai puternică. „Simt... cineva îmi vorbește!"

„Ce spune?"

„Vorbește despre răbdare. Trebuie să avem răbdare..."

„Da, continuă."

Răspunsul venea de la Spiritul poet. „Răbdare... totul vine la momentul cuvenit. O viață nu trebuie grăbită, nu poate fi programată așa cum vrea majoritatea oamenilor. Trebuie să acceptăm ceea ce ni se întâmplă într-un anumit moment și să nu cerem mai mult. Viața este veșnică, deci nu murim niciodată; noi, de fapt, nu ne naștem niciodată. Noi doar trecem prin diverse faze. Nu există nici un sfârșit. Ființele umane au multe dimensiuni. Dar timpul nu este ceea ce noi percepem ca timp, el se măsoară în lecțiile pe care le însușim."

Urmă o pauză lungă. Spiritul poet continuă.

„Totul ți se va clarifica în timp. Dar trebuie să ai șansa de a digera cunoștințele pe care ți le-am transmis deja." Catherine tăcu.

„Mai am multe de învățat?"

„Au plecat", șopti ea ușor. „Nu mai aud pe nimeni."

CAPITOLUL IX

Cu fiecare săptămână, un alt strat de anxietăți nevrotice și de temeri era înlăturat. Cu fiecare săptămână, Catherine apărea mai senină, mai blândă, mai răbdătoare. Era mai încrezătoare, iar oamenii erau atrași spre ea. Catherine era mai afectuoasă, iar ceilalți îi întorceau această afecțiune. Diamantul lăun-tric, adevărata ei personalitate, strălucea puternic pentru a putea fi văzut de toată lumea.

Regresiunile lui Catherine străbăteau milenii. De fiecare dată când intra în transă hipnotică, nu aveam nici cea mai mică idee de unde încep firele vieților ei. Din peșterile preistorice la Egiptul antic, ca apoi să treacă la timpurile moderne – fusese peste tot. Iar toate viețile ei fuseseră supravegheate cu iubire, de undeva de dincolo de timp, de către Învățători. La ședința de astăzi, ea se afla în secolul douăzeci, fără a fi însă Catherine.

„Văd un fuselaj și un câmp de aterizare, un fel de câmp de aterizare", șopti ea ușor.

„Știi unde se află?"

„Nu pot să văd... Alsatian?" Apoi, mult mai sigur, „Alsatian."

„În Franța?"

„Nu știu, doar Alsatian... Văd numele Von Marks (fonetic). Un fel de cască maronie sau pălărie... o pălărie cu ochelari. Trupa a fost distrusă. Se pare că este o zonă foarte îndepărtată. Nu cred că se află vreun oraș prin apropiere."

„Ce vezi?"

„Văd clădiri distruse. Văd clădiri... Pământul este sfârtecat de... bombe. Este o zonă foarte bine ascunsă."

„Tu ce faci?"

„Îi ajut, ocupându-mă de răniți. Îi transportă în altă parte."

„Privește-te, descrie-ți înfățișarea. Privește în jos și descrie ce porți."

„Port un fel de jachetă. Am păr blond. Ochi albaștri. Jacheta este foarte murdară. Sunt mulți răniți."

„Ai învățat cum să ajuți răniții?"

„Nu."

„Locuiești acolo sau ai fost adusă în acel loc? Unde locuiești?"

„Nu știu."

„Ce vârstă ai?"

„Treizeci și cinci." Catherine avea de fapt douăzeci și nouă de ani, iar ochii căprui, nu albaștri. Am continuat cu întrebările.

„Ai vreun nume? Este scris pe jachetă?"

„Sunt aripi pe jacheta mea. sunt pilot... un fel de pilot."

„Pilotezi avioane?"

„Da, trebuie."

„Cine îți spune să faci acest lucru?"

„Sunt angajat să pilotez. Asta-i munca mea."

„Lansezi și bombe?"

„Avem un mitralior pe avion. Este și un observator."

„Ce fel de avion pilotezi?"

„Un fel de avion mitralieră. Are patru elice. Este o aripă fixă."

Mă amuza, deoarece Catherine nu știa nimic despre avioane. Mă întreb oare ce credea ea că înseamnă „aripă fixă". Dar, la fel ca și fabricarea untului sau îmbălsămarea morților, în stare de hipnoză ea avea un vast bagaj de cunoștințe. Totuși, gândirea ei conștientă de zi cu zi dispunea numai de o fracțiune din aceste cunoștințe. Am continuat.

„Ai familie?"

„Ei nu se află cu mine."

„Sunt în siguranță?"

„Nu știu. Mi-e teamă... teamă că se vor întoarce. Prietenii mei mor!"

„De cine ți-e teamă că se vor întoarce?"

„Dușmanii."

„Cine sunt aceștia?"

„Englezii... armata americană... englezii."

„Da. Îți amintești familia ta?"

„Dacă-mi amintesc? Este prea mare confuzie."

„Hai să ne întoarcem mai în urmă în această viață, în urmă, la o perioadă mai fericită, înainte de război, în perioada când erai cu ai tăi acasă. Tu poți să vezi toate acestea. Știu că este greu, dar vreau să te relaxezi. Încearcă să-ți amintești."

Catherine făcu o pauză, apoi vorbi în șoaptă. „Aud numele de Eric... Eric, văd un copil cu părul blond, o fetiță."

„Este fiica ta?"

„Da, trebuie că este... Margot."

„Este lângă tine?"

„Ea este cu mine. Suntem la un picnic. Este o zi frumoasă."

„Mai este cineva acolo cu voi? Lângă Margot?"

„Văd o femeie cu părul castaniu care stă pe iarbă."

„Este soția ta?"

„Da,... nu o cunosc“, adăugă ea, referindu-se la cineva cunoscut din viața ei actuală.

„Pe Margot o cunoști? Privește-o atent pe Margot! O cunoști?“

„Da, dar nu sunt sigură cum... o știu de undeva.“

„Îți vei aminti. Privește-o în ochi.“

„Este Judy“, răspunse ea. Judy era în prezent cea mai bună prietenă a lui Catherine. Încă de la prima lor întâlnire s-a stabilit între ele o legătură imediată și au devenit prietene adevărate, având încredere una în cealaltă, cunoscându-și gândurile și trebuințele înainte de a le verbaliza.

„Judy?“ am întrebat eu.

„Da, este Judy. Arată ca ea, zâmbește ca ea.“

„Da, este bine. Ești fericit acasă, sau sunt probleme?“

„Nu, nu sunt probleme.“ (Pauză lungă) „Da. Da, este o perioadă de neliniște. Este o problemă gravă în guvernul german, structura politică. Prea mulți oameni vor să se miște în prea multe direcții. În cele din urmă ne vor despărți. Dar eu trebuie să lupt pentru țara mea.“

„Ai sentimente puternice pentru țara ta?“

„Îmi displace războiul. Simt că nu este bine să omori, dar trebuie să-mi fac datoria.“

„Întoarce-te acum înapoi unde erai, la avionul de pe câmp, la bombardament, la război. Este mai târziu; războiul a început. Englezii și americanii lansează bombe lângă tine. Întoarce-te. Vezi din nou avionul?“

„Da.“

„Îți mai păstrezi încă aceleași sentimente despre datorie și omor la război?“

„Da, vom muri pentru nimic.“

„Cum?“

„Vom muri pentru nimic“, repetă ea într-o șoaptă mai sonoră.

„Nimic? De ce pentru nimic? Nu este nici o glorie în asta? Nici apărarea pământului și a celor dragi ție?“

„Vom muri pentru apărarea ideilor câtorva oameni.“

„Chiar dacă aceștia ar fi conducătorii țării tale? Pot să nu aibă dreptate?“ Mă întrerupse repede.

„Ei nu sunt conducătorii. Dacă ar fi conducători, nu ar mai fi așa de multe lupte interne... în guvern.“

„Unii îi numesc nebuni. Înțelegi ceva din asta? Nebuni de putere?“

„Probabil că toți suntem nebuni dacă ne lăsăm conduși de ei, dacă le permitem să ne conducă... să omorâm oameni. Și să ne omorâm între noi...“

„Mai ai prieteni?“

„Da, câțiva mai sunt încă în viață.“

„Este vreunul de care ești foarte apropiat? În echipajul avionului? Mitraliorul și observatorul mai sunt încă în viață?“

„Nu îi văd, dar avionul a fost distrus.“

„Pilotezi din nou avionul?“

„Da, trebuie să ne grăbim să scoatem avioanele rămase în câmp... înainte ca ei să se întoarcă.“

„Intră în avion.“

„Nu vreau să intru“, refuză ea ca și când ar fi putut trata cu mine.

„Da, dar trebuie să-l scoți de pe câmp.“

„Este atât de lipsit de sens...“

„Ce profesie ai avut înainte de război? Îți mai amintești? Ce făcea Eric?“

„Eram pilot secund... pe un avion mic. Un avion folosit la transportul de marfă.“

„Deci și atunci erai pilot?“

„Da.“

„Asta te făcea să lipsești mult de acasă?“

Răspunse foarte încet și cu tristețe. „Da.“

„Mergi mai departe în timp“, am instruit-o eu, „la următorul tău zbor. Poți să faci asta?“

„Nu mai este nici un zbor următor.“

„Ți se întâmplă ceva?“

„Da.“ Respirația i se acceleră iar ea deveni tot mai agitată. Avansase în timp, în ziua morții.

„Ce se întâmplă?“

„Fug din calea focului. Echipajul meu a fost distrus de foc.“

„Scapi cu viață din aceasta?“

„Nimeni nu rămâne în viață... nimeni nu supraviețuiește războiului. Mor!“ Respirația îi era foarte greoaie. „Sânge! Peste tot sânge! Mă doare pieptul. Am fost lovit în piept... și în picior... și în gât. Simt numai durere...“ Era în agonie; dar foarte curând ritmul respirației scăzu, devenind mai regulat; mușchii feței se relaxară, iar toată ființa ei era cuprinsă de pace. Am recunoscut calmul stării de tranziție.

„Arăți mai liniștită. S-a terminat?“ Făcu o pauză, apoi răspunse foarte încet.

„Plutesc... departe de trupul meu. Nu am corp. Sunt din nou în stare de spirit...“

„Există vreo datorie mai mare decât datoria față de țară? Ceva care te-ar fi putut împiedica să ucizi? Chiar dacă ți se ordonase? O datorie față de tine însăți?“

„Da...“ răspunse, fără să dezvolte această afirmație.

„Aștepți ceva acum?“

„Da... aştept să intru într-o stare de refacere. Trebuie să aştept. Ei vor veni pentru mine... vor veni..."

„Bine. Aş dori să vorbesc cu ei când vor veni."

Am aşteptat mai multe minute. Apoi, dintr-o dată, vocea ei deveni tare şi aspră şi primul Spirit Superior, nu Spiritul poet, începu să vorbească.

„Ai avut dreptate când ai considerat că acesta este cel mai potrivit tratament pentru cei aflaţi în stare fizică. Tu trebuie să smulgi starea de frică din mintea lor. Când frica este prezentă, se produce o mare pierdere de energie. Ea îi împiedică să realizeze acel ceva pentru care au fost trimişi aici. Orientează-te după mediul înconjurător. Mai întâi trebuie conduşi spre un nivel foarte, foarte adânc... unde să nu-şi mai poată simţi trupul. Apoi poţi să ajungi la ei. Doar la suprafaţă... este buba. Adânc, în sufletul lor, acolo unde sunt create ideile, acolo este locul unde poţi ajunge la ei.

Energie... totul este energie. Şi atât de multă este irosită. Munţii... înăuntrul munţilor este linişte; în centru domneşte calmul. Afară este locul unde se naşte necazul. Fiinţele umane pot vedea numai exteriorul, dar tu poţi merge în profunzime. Trebuie să vezi vulcanul. Iar pentru asta trebuie să cobori mult înăuntru.

A te afla în stare fizică este anormal. Normal este când te afli în stare spirituală. Când suntem trimişi înapoi este ca şi când am fi trimişi spre ceva ce nu cunoaştem. Ne va lua mai mult timp. În lumea spiritului trebuie să aştepţi şi apoi eşti refăcut. Există o stare de refacere. Este o dimensiune ca celelalte dimensiuni, iar tu aproape că ai reuşit să atingi acea stare..."

Aceasta m-a luat cu totul prin surprindere. Cum m-aş putea apropia eu de starea de refacere? „Am atins-o deja?" am întrebat eu cu neîncredere.

„Da. Tu ştii atât de multe în comparaţie cu ceilalţi. Tu înţelegi mai multe decât ei. Ai răbdare cu ei. Ei nu au puterea de cunoaştere pe care o ai tu. Spiritele vor veni din nou să te ajute. Dar procedezi foarte bine în ceea ce faci... continuă. Această energie nu trebuie irosită. Trebuie să te descotoroseşti de frică. Aceasta va fi cea mai puternică armă pe care o poţi avea..."

Spiritul Superior tăcu. Am meditat asupra sensului acestui mesaj incredibil. Ştiam că reuşisem cu succes să o eliberez pe Catherine de temerile ei, dar acest mesaj avea un sens mult mai amplu. Era mai mult decât o simplă confirmare a eficienţei hipnozei ca instrument terapeutic. El includea chiar mai mult decât regresiunile spre vieţile anterioare, ceea ce era foarte greu de aplicat la nivelul populaţiei, om cu om. Nu, cred că se referea la teama de moarte, acea teamă constantă şi ascunsă, pe care nu o poate neutraliza nici o sumă de bani şi nici o putere – aceasta este esenţa. Dar dacă oamenii ar şti că „viaţa este veşnică – deci, nu murim niciodată – şi că nu ne naştem cu adevărat niciodată", atunci această teamă s-ar anula. Dacă ei ar şti că au trăit de

nenumărate ori înainte şi că vor trăi de nenumărate ori din nou, cât de liniştiţi s-ar simţi. Dacă ar şti că spiritele se află în preajma lor pentru a-i ajuta când se află în stare fizică şi că, după moarte, în stare spirituală, ei se vor alătura acestor spirite, inclusiv celor dragi care muriseră, ce consolare mare ar simţi. Dacă ar şti că „îngerii" păzitori există cu adevărat, cât de în siguranţă s-ar simţi. Dacă ar şti că actele de violenţă şi nedreptate îndreptate împotriva altor oameni nu trec neobservate, ci dimpotrivă, vor trebui plătite în acelaşi fel în alte vieţi, cât de puţină mânie şi dorinţă de răzbunare ar nutri. Şi dacă, bineînţeles, „prin cunoaştere ne apropiem de Dumnezeu", la ce mai folosesc acumulările materiale sau puterea, când ele nu sunt altceva decât un scop în sine şi în nici un caz nu au nici un fel de valoare.

Dar cum poţi face ca această cunoaştere să devină accesibilă oamenilor? Majoritatea oamenilor spun rugăciuni la bisericile, sinagogile, moscheile sau templele lor, rugăciuni care proclamă imortalitatea sufletului. Iar când serviciul divin se încheie, ei se întorc la deprinderile lor practicând lăcomia, manipularea şi egocentrismul. Aceste trăsături împiedică progresul sufletului. Deci, dacă credinţa nu este suficientă, atunci poate cunoaşterea va ajuta. Poate experienţele cum ar fi cea a lui Catherine şi a mea ar trebui studiate, analizate şi prezentate într-o manieră ştiinţifică, detaşată, de oameni cu pregătire în domeniul ştiinţelor fizice sau comportamentale. Totuşi, la acea vreme, a scrie o lucrare sau o carte ştiinţifică era o idee care îmi trecuse prin minte, o posibilitate îndepărtată şi foarte puţin probabilă. Mă gândisem la spiritele care aveau să revină pentru a mă ajuta. Să mă ajute să fac ce?

Catherine se mişcă şi începu să vorbească în şoaptă: „Cineva pe nume Gideon, cineva pe nume Gideon... Gideon. El încearcă să-mi vorbească."

„Ce spune?"

„El este peste tot. Nu se va opri. Este un fel de paznic... ceva. Dar acum se joacă cu mine."

„Este el unul dintre păzitorii tăi?"

„Da, dar se joacă... sare peste tot. Cred că vrea să mă facă să ştiu că se află peste tot în jurul meu... pretutindeni."

„Gideon?" am repetat eu.

„Este acolo."

„Te face să te simţi în siguranţă?"

„Da. Se va întoarce când voi avea nevoie de el."

„Bine. Sunt spirite în jurul nostru?"

Răspunse în şoaptă, din perspectiva minţii ei supraconştiente.

„O, da... multe spirite. Ele vin numai când vor ele. Noi toţi suntem spirite. Dar alţii... unii se află în stare fizică, iar alţii sunt într-o perioadă de refacere. Iar alţii sunt păzitori. Dar noi toţi ne ducem acolo. Şi noi am fost paznici."

„De ce ne întoarcem să învățăm? De ce nu putem învăța când suntem spirite?"

„Acelea sunt niveluri diferite de învățare, iar o parte din cunoștințe trebuie să le dobândim prin trup. Trebuie să simțim durerea. Când te afli în stare de spirit nu simți nici o durere. Este o perioadă de refacere. Când ești în stare fizică, atunci când ești carne, poți simți durerea; poți răni. În stare spirituală nu simți. Totul este fericire, un sentiment de bunăstare. Dar este doar o perioadă de refacere pentru... noi. Interacțiunea dintre oameni în stare spirituală este cu totul diferită. Când te afli în stare fizică... poți trăi aceste relații."

„Înțeleg. Totul va fi perfect." Ea tăcu din nou. Minutele treceau.

„Văd o trăsură", începu ea, „o trăsură albastră."

„O trăsurică pentru copii?"

„Nu, o trăsură în care se merge... Ceva albastru! Un ciucure albastru în vârf, albastru pe partea din afară..."

„Trăsura este trasă de cai?"

„Are roți mari. Nu văd pe nimeni în ea, numai doi cai înhămați la ea... un cal gri și unul cafeniu. Numele calului este Apple (Măr), al celui gri, pentru că îi plac merele. Numele celuilalt este Duke. Sunt foarte frumoși. Nu mușcă. Au picioarele mari... picioare mari."

„Este și vreun cal rău? Un alt fel de cal?"

„Nu. Ei sunt foarte blânzi."

„Tu te afli acolo?"

„Da. Îi văd botul. El este atât de mare față de mine."

„Tu conduci trăsura?" Prin natura răspunsurilor ei îmi dădeam seama că era copil.

„Sunt cai. Este și un băiat acolo."

„Câți ani ai?"

„Foarte puțini. Nu știu. Nu cred că știu să număr."

„Pe băiat îl cunoști? Ți-e prieten? Frate?"

„Un vecin. A venit aici la... o petrecere. Este o... nuntă sau așa ceva."

„Știi cine se căsătorește?"

„Nu. Ni s-a spus să nu ne murdărim. Am părul castaniu. Pantofi care se închid cu nasturi până sus."

„Acestea sunt hainele tale pentru petrecere? Hainele tale bune?"

„Este albă... un fel de rochie albă cu... ceva încrețit deasupra, și se leagă la spate."

„Casa ta este prin apropiere?"

„Este o casă mare", răspunse copilul.

„Acolo locuiești?"

„Da."

„Bine. Acum privește în casă; este perfect. Este o zi importantă. Și ceilalți oameni vor fi îmbrăcați în haine de sărbătoare."

„Pregătesc mâncarea, multă mâncare."

„Simți mirosul?"

„Da. Fac un fel de pâine. Pâine... carne... Ni se spune să ne ducem afară din nou." Asta mă amuză. I s-a spus că ar fi bine să intre, iar acum că e bine să iasă afară din nou.

„Îți zic pe nume?"

„... Mandy... Mandy și Edward."

„Așa îl cheamă pe băiat?"

„Da."

„Nu vă lasă să stați în casă?"

„Nu, sunt prea ocupați."

„Iar voi ce aveți de zis?"

„Nouă nu ne pasă. Dar este cam greu să nu ne murdărim. Nu putem să facem nimic."

„Te-ai dus la nuntă? Mai târziu, în aceeași zi?"

„Da.. văd mulți oameni. Este aglomerație în cameră. Este înăbușitor, este o zi înăbușitoare. Este și un preot; preotul este acolo... cu o pălărie caraghioasă, o pălărie mare... neagră. Îi cade pe față..."

„Este acesta un moment fericit pentru familia ta?"

„Da."

„Știi cine se căsătorește?"

„Sora mea."

„Este cu mult mai mare?"

„Da."

„Este frumoasă?"

„Da. Are o mulțime de flori în jurul capului."

„Privește-o atent. O cunoști din alt timp? Uită-te în ochii ei, la gura ei..."

„Da. Cred că este Becky... dar mică, mult mai mică."

Becky era prietena lui Catherine și colegă de serviciu. Ele erau apropiate, dar cu toate acestea pe Catherine o irita atitudinea sentențioasă precum și indiscreția acesteia privind viața personală și deciziile lui Catherine. La urma urmei, ea era doar prietenă, nu făcea parte din familie. Dar poate că distincția nu era foarte clară acum.

„Ei... ei îi place de mine... iar eu pot să stau în față pentru că acolo stă și ea."

„Bine. Privește în jur. Părinții tăi se află acolo?"

„Da."

„Și ei te plac tot atât de mult?"

„Da."

„Asta-i bine. Privește-i atent. Mai întâi pe mama ta. Vezi dacă ți-o amintești. Privește-i fața."

Catherine respiră de câteva ori adânc. „Nu o cunosc."

„Uită-te la tatăl tău. Privește-l atent. Privește-i expresia, ochii... și gura. Îl cunoști?"

„Este Stuart", răspunse repede. Deci, Stuart apăruse din nou.

Și acest lucru merita cercetat mai departe.

„Cum este ralația ta cu el?"

„Îl iubesc foarte mult... el este foarte bun cu mine. Dar el crede că eu sunt o adevărată pacoste. El crede că toți copiii sunt o pacoste."

„Este prea serios?"

„Nu, lui îi place să se joace cu noi. Dar noi punem prea multe întrebări."

„Iar asta îl enervează uneori?"

„Da, noi trebuie să aflăm niște lucruri de la învățător, nu de la el. De aceea mergem la școală... ca să învățăm."

„Sună de parcă ți-ar spune el acest lucru. Așa spune?"

„Da, el are lucruri mult mai importante de făcut. Trebuie să conducă ferma."

„Este o fermă mare?"

„Da."

„Știi unde este?"

„Nu."

„Menționează ei vreodată orașul sau satul? Numele orașului?"

Ea făcu o pauză, timp în care ascultă cu atenție. „Nu aud așa ceva." Tăcu din nou.

„Okay, mai vrei să explorezi ceva în această viață? Să avansezi în timp sau este..."

Mă întrerupse. „Este suficient."

Pe întreaga durată a acestui proces petrecut alături de Catherine am refuzat să discut revelațiile ei cu alți oameni de profesie. De fapt, în afară de Carole și alți câțiva pe care-i consideram „siguri" nu am împărtășit nimănui aceste remarcabile informații. Cunoașterea transmisă la aceste ședințe era atât adevărată, cât și extrem de importantă, totuși, nesiguranța privind reacțiile pe care le-ar putea avea colegii mei m-a determinat să păstrez tăcerea. Încă mai eram preocupat de reputația mea, de cariera mea, precum și de ceea ce gândeau ceilalți despre mine.

Scepticismul meu personal fusese erodat de dovezile care veneau de pe buzele ei săptămână de săptămână. Aveam obiceiul să reascult casetele și să retrăiesc aceste ședințe, în ciuda dramatismului și caracterului nemijlocit pe care le conțineau. În timp ce ceilalți ar fi trebuit să se bizuie numai pe experiențele mele, care – deși destul de puternice – totuși, nu le aparțineau. Mă simțeam obligat să strâng mai multe date.

Pe măsură ce acceptam treptat și credeam în mesaje, viața mea deveni mai simplă și mai plină de satisfacții. Nu era nevoie să joc teatru, să pretind a fi altcineva decât eram. Relațiile mele cu clienții deveniră mai cinstite și mai directe. Viața de familie era mai puțin încurcată și mai relaxată. Chiar și refuzul meu de a împărtăși cu ceilalți înțelepciunea care îmi fusese transmisă prin Catherine se diminuase.

Surprinzător chiar, majoritatea oamenilor s-au arătat foarte interesați și doreau să afle mai multe. Foarte mulți mi-au relatat experiențele lor personale cu privire la evenimente parapsihologice, fie percepții extrasenzoriale, déjà vu, trăiri în afara corpului, vise din vieți anterioare și altele. Majoritatea nu le relataseră celor apropiați despre aceste experiențe, nici chiar soților sau soțiilor. Oamenilor le este în general teamă că, împărtășind aceste experiențe ale lor celorlalți, fie chiar familiei sau medicilor, vor fi considerați ciudați sau de-a dreptul stranii. Totuși, aceste evenimente parapsihologice sunt destul de obișnuite și chiar mult mai frecvente decât se crede. Ceea ce le face să pară a fi rare este tocmai refuzul de a relata altora aceste incidente psihice. Iar cei mai instruiți sunt cei care șovăie cel mai mult să le dezvăluie.

Respectatul președinte al unui departament clinic important din cadrul spitalului unde lucrez este un om apreciat pe plan internațional pentru cunoștințele sale. El poartă discuții cu tatăl său mort care de mai multe ori l-a ferit din calea unor pericole grave. Un alt profesor are vise care îi oferă cheile la soluțiile care-i lipsesc în experimentele sale din cadrul unei activități de cercetare foarte complexe. Visele se dovedesc în mod invariabil corecte. Un alt binecunoscut medic știe mereu cine îl sună la telefon înainte de a răspunde. Soția președintelui Departamentului de psihiatrie din cadrul unei universități din Midwest are gradul de doctor în psihologie. Proiectele ei de cercetare sunt întotdeauna bine întocmite și executate. Ea nu a spus niciodată nimănui că atunci când a vizitat prima oară Roma, s-a plimbat prin oraș ca și când ar fi avut o hartă imprimată în memorie. Știa întotdeauna fără greș ce se află după următorul colț. Și cu toate că nu mai fusese niciodată până atunci în Italia, iar limba îi era cu totul necunoscută, în repetate rânduri i s-au adresat în italiană luând-o drept localnică. Mintea ei se străduia să-și completeze cunoștințele despre Roma.

Atunci am înțeles de ce acești experți cu înaltă pregătire păstrau tăcerea. Eu eram unul dintre ei. Nu putem nega propriile noastre experiențe și simțuri. Dar totuși, pregătirea noastră era în multe privințe diametral opusă informațiilor, experiențelor și credințelor pe care le acumulaserăm. Așa că rămâneam tăcuți.

CAPITOLUL X

Săptămâna trecu repede. Am ascultat și reascultat caseta conținând ședința din săptămâna trecută. Cum mă apropiam eu de starea de refacere? Nu mă simțeam câtuși de puțin luminat. Iar acum spiritele aveau să revină pentru a mă ajuta. Iar eu ce aveam de făcut? Când aveam să aflu? Mă voi ridica la înălțimea misiunii mele? Știam că trebuie să aștept și să am răbdare. Mi-am amintit cuvintele Spiritului poet: „Răbdare și chin... totul vine la momentul cuvenit... Totul ți se va clarifica în timp. Dar trebuie să ai șansa să digeri cunoștințele pe care ți le-am transmis deja." Deci, trebuie să aștept.

La începutul acestei ședințe, Catherine îmi relată un fragment dintr-un vis pe care îl avusese cu câteva nopți în urmă. În vis, locuia în casa părinților ei, iar în timpul nopții izbucni un foc. Ea era foarte stăpână pe sine, ajutând pe cât putea la evacuarea casei, în timp ce tatăl ei pierdea vremea aiurea, aparent indiferent față de urgența situației. Ea îl grăbea să iasă din casă. Însă, o dată ajuns afară, își aminti că uitase ceva în casă, și o trimise pe Catherine înapoi, în furia focului, să aducă obiectul uitat. Ea nu-și amintea ce era. M-am hotărât să nu interpretez încă visul, ci să aștept să văd dacă situația va apărea în timpul hipnozei.

Intră foarte repede într-o transă hipnotică foarte adâncă. „Văd o femeie cu glugă pe cap, care nu-i acoperă fața, ci numai părul." Apoi tăcu.

„Acum o vezi? Gluga?"

„Am pierdut-o... Văd un fel de material negru, brocart cu broderie aurie... Văd o clădire cu un fel de vârfuri în construcție... albe."

„Recunoști clădirea?"

„Nu."

„Este o clădire mare?"

„Nu. În spate se află un munte cu zăpadă în vârf. Dar în vale iarba este verde... acolo unde ne aflăm noi."

„Poți să intri în clădire?"

„Da. Este dintr-un fel de marmură... foarte rece la atingere."

„Este un fel de templu sau o clădire religioasă?"

„Nu știu. Credeam că poate fi o închisoare."

„Închisoare?" am repetat eu. „Sunt oameni în clădire? Sau în jurul ei?"

„Da. Niște soldați. Au uniforme negre, negre cu pernițe aurii pe umeri... de care atârnă niște ciucuri aurii. Căști negre cu ceva auriu... ceva ascuțit și auriu în vârful căștii. Și o centură de stofă roșie... o centură roșie în jurul taliei."

„Sunt soldați în jurul tău?"

„Poate doi sau trei."

„Tu te afli acolo?"

„Sunt undeva, dar nu în clădire. Dar sunt prin apropiere."

„Privește în jur. Vezi dacă te poți găsi... Munții sunt acolo, și iarba... și clădirea albă. Mai sunt și alte clădiri?"

„Dacă mai sunt și alte clădiri, ele nu sunt situate lângă acestea. Văd una... izolată, cu un fel de zid construit în spatele ei... un zid."

„Crezi că este o fortăreață, sau o închisoare, sau ceva asemănător?"

„S-ar putea, dar... este foarte izolată."

„De ce este importantă pentru tine?" (Pauză lungă). „Cunoști numele orașului sau țării unde te afli? Unde sunt soldații?"

„Văd întruna Ucraina!"

„Ucraina?" am repetat eu fascinat de diversitatea viețiilor ei. „Vezi vreun an? Îți apare? Sau altă perioadă de timp?"

„1717", răspunse ea cu ezitare, apoi se corectă „1758... 1758. Sunt mulți soldați. Nu știu care-i scopul lor. Poartă săbii lungi, încovoiate."

„Ce altceva mai vezi sau auzi?" am întrebat eu.

„Văd un izvor, un izvor unde își adapă caii."

„Soldații merg călare?"

„Da."

„Acești soldați poartă vreun nume? Se adresează unul altuia într-un anumit fel?" Ascultă o clipă.

„Nu aud ceva anume."

„Te afli printre ei?"

„Nu." Răspunsurile ei semănau din nou cu cele ale unui copil, scurte și adeseori monosilabice. Trebuia să fiu un reporter foarte activ.

„Dar tu îi vezi pe ei prin apropiere?"

„Da."

„Te afli în oraș?"

„Da."

„Locuiești acolo?"

„Așa cred."

„Bine. Vezi dacă te poți găsi pe tine și locul unde locuiești."

„Văd niște haine foarte zdrențuite. Văd doar un copil, un băiat. Hainele lui sunt zdrențuite. Îi este frig..."

„Are o casă în oraș?" Urmă o pauză lungă.

„Nu văd aşa ceva", continuă ea. Părea că întâmpină unele greutăţi în privinţa acestei vieţi. Răspunsurile ei erau oarecum vagi, nesigure.

„Okay. Cunoşti numele băiatului?"

„Nu."

„Ce i se întâmplă băiatului? Mergi cu el. Vezi ce se întâmplă."

„Cineva pe care îl cunoaşte este prizonier."

„Un prieten? O rudă?"

„Cred că este tatăl lui." Răspunsurile erau scurte.

„Tu eşti băiatul?"

„Nu sunt sigură."

„Ştii cumva ce simte cu privire la faptul că tatăl lui se află în închisoare?"

„Da... îi este foarte teamă, teamă că ei s-ar putea să-l ucidă."

„Ce a făcut tatăl lui?"

„A furat ceva de la soldaţi, nişte hârtii sau cam aşa ceva."

„Băiatului nu îi este totul clar?"

„Nu. S-ar putea să nu-şi mai revadă tatăl."

„Apucă să-şi vadă tatăl?"

„Nu."

„Ei ştiu cât va sta tatăl lui în închisoare? Sau dacă va trăi?"

„Nu!" răspunse ea. Vocea îi tremură. Era foarte supărată, foarte tristă. Cu toate că nu oferea prea multe detalii, era în mod vizibil foarte agitată de evenimentele la care era martoră şi pe care le trăia.

„Poţi să simţi ce simte băiatul?" am continuat „Acel soi de teamă şi anxietate? O simţi?"

„Da." Tăcu din nou.

„Ce se întâmplă? Acum avansează în timp. Ştiu că este greu. Avansează în timp. Ceva se întâmplă."

„Tatăl lui este executat."

„Cum se simte băiatul acum?"

„A fost condamnat pentru ceva ce nu făcuse niciodată. Dar ei execută oamenii fără nici un motiv."

„Probabil că băiatul este foarte supărat din această cauză."

„Nu cred că înţelege prea bine... ce s-a întâmplat."

„Mai are pe cineva sau a rămas singur?"

„Da, are, dar viaţa lui va fi foarte grea."

„Ce se întâmplă cu băiatul?"

„Nu ştiu. Probabil că va muri..." Vocea ei era foarte tristă. Din nou tăcu, apoi păru că priveşte împrejur.

„Ce vezi?"

„Văd o mână... o mână care strânge ceva... alb. Nu ştiu ce este!"

Tăcu iarăşi, iar minutele se scurgeau.

„Ce altceva mai vezi?" am întrebat eu.

„Nimic... întuneric." Fie murise, fie se rupsese de băiatul trist care trăise în Ucraina cu peste două sute de ani în urmă.

„L-ai părăsit pe băiat?"

„Da", şopti ea. Se odihnea.

„Ce ai învăţat din această viaţă? De ce a fost ea importantă?"

„Oamenii nu trebuie să fie judecaţi în pripă. Trebuie să fii cinstit cu oamenii. Multe vieţi au fost distruse pentru că ne-am grăbit să le condamnăm."

„Viaţa băiatului a fost scurtă şi grea datorită acelei hotărâri... împotriva tatălui său."

„Da." Ea tăcu din nou.

„Vezi altceva acum? Auzi ceva?"

„Nu." Din nou un răspuns scurt urmat de tăcere.

Dintr-un anume motiv, această viaţă a fost deosebit de istovitoare. I-am dat instrucţiuni să se odihnească.

„Odihneşte-te. Percepe liniştea. Corpul tău se vindecă; sufletul tău se odihneşte... Te simţi mai bine? Odihnită? A fost greu pentru băieţel. Foarte greu. Dar acum te odihneşti din nou. Mintea ta te poate duce în alte locuri, în alte timpuri... alte amintiri. Te odihneşti?"

„Da." Mă hotărâsem să caut fragmentul de vis despre casa care ardea, moşmondeala tatălui şi faptul că a trimis-o în casă pentru a recupera un obiect de-al lui.

„Acum o întrebare despre visul pe care l-ai avut... cu tatăl tău. Ţi-l aminteşti acum; eşti în siguranţă. Eşti în transă adâncă. Îţi aminteşti?"

„Da."

„Te-ai întors în casă să iei ceva. Îţi aminteşti?"

„Da... era o cutie de metal."

„Ce conţinea cutia când el a vrut atât de mult să te trimită înapoi în casa cuprinsă de flăcări?"

„Timbrele şi monezile lui... pe care le colecţionează", răspunse ea. Amintirea detaliată a conţinutului visului în stare de hipnoză contrasta în mod izbitor cu relatarea schematică pe care mi-o făcuse când era trează. Hipnoza era un instrument puternic, care nu numai că oferea accesul la zonele cele mai ascunse şi mai îndepărtate, dar permitea şi relatarea foarte detaliată a amintirilor.

„Erau atât de importante pentru el timbrele şi monezile?"

„Da."

„Dar să-ţi rişti viaţa întorcându-te numai pentru nişte timbre şi monezi într-o casă care arde..."

Mă întrerupse. „Nu se gândea că-mi risc viața."
„Credea că nu este nici o primejdie?"
„Da."
„Atunci de ce nu s-a dus el în locul tău?"
„Pentru că s-a gândit că eu m-aș descurca mai repede."
„Înțeleg. Totuși, nu risca?"
„Da, dar el nu-și dădea seama de asta."
„Acest vis a avut un sens mai adânc pentru tine? Privind relația ta cu tatăl tău?"
„Nu știu."
„Se pare că nu se prea grăbea să iasă din casa în flăcări. De ce era așa de liniștit? Tu te grăbeai; tu ți-ai dat seama de primejdie."
„Pentru că el încearcă să se ascundă de lucruri." Am prins acest moment ca să interpretez o parte din acest vis.
„Da, este vechiul lui stil, iar tu faci ceva pentru el, cum ar fi să-i aduci cutia. Cred că el poate învăța de la tine. Am senzația că focul reprezintă timpul care se scurge, că tu îți dai seama de pericol, în timp ce el nu. În timp ce el pierde vremea și te trimite pe tine după tot felul de obiecte, tu cunoști mult mai multe... și ai multe să-l înveți, dar se pare că el nu vrea să învețe."
„Nu", mă aprobă ea. „Nu vrea."
„Așa văd eu visul. Dar nu-l poți forța. Și el își dă seama de acest lucru."
„Da", aprobă ea din nou, iar vocea îi deveni adâncă și aspră, „nu are importanță dacă trupurile noastre ard în flăcări, dacă noi nu avem nevoie de ele..." Un Spirit Superior împărtășise o perspectivă cu totul diferită asupra visului. Am rămas surprins de această intruziune bruscă, neputând face altceva decât să repet acest gând.
„Nu avem nevoie de trupurile noastre?"
„Nu. Noi trecem prin foarte multe etape când suntem aici. Ne lepădăm de corpul bebelușului, trecem în cel al copilului, de la copil la adult, de la adult la bătrân. De ce nu am face un pas înainte și, părăsind corpul adultului, să trecem într-un plan spiritual? Așa facem noi. Noi nu încetăm să evoluăm; evoluția noastră continuă chiar și atunci când ajungem în plan spiritual. Trecem prin diferite stadii de dezvoltare. Când ajungem suntem arși până la capăt. Trebuie să trecem printr-o etapă de refacere, o etapă de învățare și o etapă de decizie. Noi hotărâm când vrem să ne întoarcem, unde și pentru care motive. Unii aleg să nu se întoarcă. Ei aleg să treacă într-o altă etapă de dezvoltare. Și rămân în formă de spirit... unii, mai mult timp decât alții, înainte de a se întoarce. Totul nu este decât o dezvoltare și o învățare... dezvoltare permanentă. Trupul nostru nu este decât un vehicul pe timpul cât ne aflăm aici. Numai sufletul și spiritul nostru sunt veșnice."

Nu am recunoscut nici vocea și nici stilul. Un „nou" Spirit vorbea și vorbea despre o importantă formă de cunoaștere. Doream să aflu mai multe despre aceste ținuturi spirituale.
„În stare fizică evoluția este mai rapidă? Există motive pentru care nu toți oamenii rămân în stare spirituală?"
„Nu. Evoluția în stare spirituală este mult mai rapidă, cu mult mai rapidă decât în stare fizică. Dacă trebuie să ne întoarcem pentru a persista într-o relație, atunci ne întoarcem. Dacă terminăm cu aceasta, mergem mai departe. În stare spirituală poți intra oricând în contact cu cei care se află în stare fizică, dacă vrei. Numai în cazul în care aceasta prezintă vreo importanță... dacă trebuie să le spui ceva ce ei trebuie să știe."
„Cum stabilești acest contact? Cum se transmite mesajul?"
Spre surprinderea mea, Catherine îmi răspunse. Șoapta era mai rapidă și mai sigură. „Uneori poți apărea în fața acelei persoane... și să arăți la fel cum arătai când erai aici. Alteori stabilești doar un contact mental. Uneori mesajele sunt criptice, dar de cele mai multe ori persoana știe la ce se referă acestea. Ei înțeleg. Este un contact de la minte – la minte."
I-am spus lui Catherine: „Cunoașterea de care dispui acum, aceste informații, această înțelepciune, de o importanță atât de mare... de ce nu ai acces la ea când ești trează, în stare fizică?"
„Cred că eu nu aș înțelege-o. Nu sunt capabilă să înțeleg."
„Atunci poate că eu aș putea să te învăț să o înțelegi și astfel să nu-ți mai fie teamă de ea și să ți-o poți însuși."
„Da."
„Când auzi vocile Spiritelor, ei spun lucruri asemănătoare celor pe care le spui acum. Ceea ce înseamnă că tu dispui de foarte multe informații." Mă intriga înțelepciunea pe care o poseda când se afla în această stare.
„Da", răspunse ea simplu.
„Iar aceste informații vin din propria ta minte?"
„Dar ei le-au pus acolo." Deci, ea acorda tot creditul Spiritelor.
„Da", am confirmat eu. „Cum aș putea să-ți transmit înapoi mai eficient aceste informații pentru ca să evoluezi și să te eliberezi de teamă?"
„Deja ai făcut-o", răspunse ea încet. Avea dreptate, teama ei aproape că dispăruse. O dată cu regresiunea hipnotică, progresul ei clinic fusese incredibil de rapid.
„Care sunt învățămintele pe care trebuie să ți le însușești acum? Care este cel mai important lucru pe care poți să-l înveți în timpul acestei vieți, ca să poți continua să evoluezi și să prosperi?"
„Încrederea", răspunse ea repede. Știuse care era principala ei sarcină.
„Încrederea?" am repetat eu surprins de promptitudinea răspunsului ei.

„Da. Trebuie să învăț să am credință dar și încredere în oameni. Ceea ce eu nu am. Eu cred că toți oamenii încearcă să-mi facă un rău. Asta mă face să stau departe de oameni și de situații de care probabil că nu ar trebui să fug. În schimb mă ține legată de alți oameni de care ar trebui să mă rup."

Puterea ei de pătrundere era imensă când se afla în această stare supra-conștientă. Ea își cunoștea atât slăbiciunile, cât și forțele. Știa zonele care necesitau mai multă atenție și muncă, precum și ceea ce trebuia să facă pentru a îndrepta lucrurile. Singura problemă era că aceste intuiții trebuiau să ajungă la gândirea ei conștientă pentru ca apoi să le aplice în viață. Puterea de pătrundere supraconștientă era fascinantă, dar nu și suficientă pentru a-i transforma viața.

„Cine sunt acești oameni de care ar trebui să te rupi?" am întrebat eu.

Făcu o pauză. „Îmi este frică de Becky. Mi-e frică de Stuart... că într-un fel răul mi se trage... de la ei."

„Te poți rupe de ei?"

„Nu complet, dar de unele din ideile lor, da. Stuart încearcă să mă țină ca într-o închisoare, și reușește. Știe că mi-e teamă, mi-e teamă să fiu departe de el, și se folosește de acest lucru pentru ca să mă țină lângă el."

„Iar Becky?"

„Ea încearcă în permanență să-mi zdruncine încrederea în oamenii în care eu cred. Când eu văd binele, ea vede răul. Și încearcă să-mi sădească în minte acele semințe ale răului. Învăț să am încredere, dar ea îmi umple sufletul cu îndoieli în privința lor. Asta-i problema cu ea. Nu pot s-o las să mă facă să gândesc în felul ei."

În stare supraconștientă, Catherine putea să stabilească exact defectele majore atât din caracterul lui Becky, cât și din cel al lui Stuart. Catherine din starea de hipnoză ar fi putut deveni un psihiatru excelent, energic și cu o intuiție infailibilă. Catherine cea trează nu poseda aceste atribute. Mie îmi revenea sarcina să stabilesc o punte între cele două Catherine. Spectaculoasa refacere clinică demonstra că începuse să se infiltreze ceva în acest sens. Am insistat în stabilirea punții.

„În cine poți avea încredere?" am întrebat-o eu. „Gândește-te bine. Cine sunt cei în care poți avea încredere, și de la care poți învăța, și de care trebuie să te apropii? Cine sunt ei?"

„Pot avea încredere în tine", șopti ea. Știam asta, dar mai știam că ea trebuie să aibă încredere mai mult în oamenii care o înconjoară în viața ei de zi cu zi.

„Da, în mine poți avea încredere. Îmi ești apropiată, dar trebuie să te apropii și de ceilalți oameni din viața ta, oameni care sunt cu tine mai mult decât mine." Voiam ca ea să fie împlinită și independentă, nu dependentă de mine.

„Pot să am încredere în sora mea. Pe ceilalți nu-i cunosc. Pot avea încredere în Stuart, dar numai până la un anumit punct. Îmi poartă de grijă, dar este foarte confuz. În zăpăceala lui, mă face să sufăr."

„Da, este adevărat. Mai există vreun alt bărbat în care poți avea încredere?"

„Am încredere în Robert", răspunse ea. Acesta era un alt doctor din spital. Erau buni prieteni.

„Da. Poate că mai sunt încă mulți pe care ai să-i întâlnești...în viitor."

„Da", încuviință ea.

Ideea cunoașterii viitorului era înnebunitor de interesantă. Ea fusese atât de exactă în privința viitorului. Ea, prin intermediul Spiritelor, aflase fapte specifice, secrete. Ar fi oare posibil ca ei să cunoască și fapte privind viitorul? În caz că da, am putea fi și noi părtașii acestor previziuni. Mii de întrebări îmi năvăleau în minte.

„În momentul în care intri în contact cu gândirea supraconștientă, ca în momentul de față, și posezi această înțelepciune, facultățile tale psihice se dezvoltă și ele? Este posibil ca tu să poți privi în viitor? Am făcut multe în trecut."

„Este posibil", încuviință ea, „dar acum nu văd nimic."

„Este posibil?" am repetat eu.

„Așa cred."

„Poți face asta fără să-ți fie teamă? Ai putea să mergi în viitor și să obții informații neutre, care să nu te înspăimânte? Poți vedea în viitor?"

Răspunsul veni foarte iute. „Asta nu văd. Nu o să-mi permită."

Știam că se referea la Spirite.

„Sunt în preajma ta acum?"

„Da."

„Îți vorbesc?"

„Nu. Ei supraveghează totul." Deci, fiind supravegheată, nu i se permitea să iscodească viitorul. Poate că, personal, nu avea nimic de câștigat dintr-o astfel de privire fugară. Poate că această aventură ar fi neliniștit-o foarte mult pe Catherine. Poate că nu eram încă pregătiți să facem față acestor informații. Nu am forțat lucrurile.

„Spiritul care se afla înainte în preajma ta, Gideon..."

„Da."

„Ce-i trebuie? De ce se află prin apropiere? Îl cunoști?"

„Nu, nu cred."

„Dar, te apără de primejdii?"

„Da."

„Spiritele..."

„Nu le văd."

„Uneori au mesaje pentru mine, mesaje care te ajută și pe tine, și pe mine. Poți primi aceste mesaje chiar și atunci când nu îți vorbesc? Îți transmit gânduri în minte?“

„Da.“

„Te supraveghează și cât de departe poți merge? Ce îți poți aminti?“

„Da.“

„... Pentru tine și pentru mine... să ne învețe. Să facă astfel, încât să ne dispară frica.“

„Există multe moduri de comunicare. Ei aleg multe... pentru a ne demonstra că există cu adevărat.“ Dacă ea auzea sau nu vocile lor, dacă vizualiza sau nu imagini sau șiruri de amintiri din trecut, trăia fenomene psihice, sau primea în mintea ei gânduri și idei, scopul rămânea același – și anume să ne dovedească faptul că ei există cu adevărat, și chiar mai mult, să ne ajute, să ne sprijine pe drumul nostru, oferindu-ne intuiții și cunoaștere, să ne ajute să devenim zei prin înțelepciune.

„Știi cumva de ce te-au ales pe tine...“

„Nu.“

„... să fii un fel de canal?“

Aceasta era o întrebare delicată, atâta timp cât Catherine cea trează nici măcar nu putea asculta benzile.

„Nu“, șopti ea încet.

„Te sperie?“

„Uneori.“

„Iar alteori nu?“

„Alteori nu.“

„Poate fi liniștitor“, am adăugat eu. „Acum știm că suntem veșnici, așa că teama noastră de moarte dispare.“

„Da“, aprobă ea. Apoi făcu o pauză. „Eu trebuie să învăț să am încredere.“ Se întorsese la lecția majoră din viața ei. „Când mi se spune ceva, trebuie să învăț să am încredere în ceea ce mi se spune... când persoana respectivă este inteligentă.“

„Desigur că există și oameni care nu merită încredere“, am adăugat eu.

„Da, dar sunt încurcată. Și trebuie să am încredere în oamenii pe care îi cunosc, iar eu lupt împotriva acestui sentiment. Și nu vreau să mă încred în nimeni.“ Tăcuse, iar eu îi admiram încă o dată puterea de înțelegere.

„Ultima oară când am vorbit despre tine erai un copil, într-o grădină cu cai. Îți amintești? Nunta surorii tale?“

„Puțin.“

„Mai era ceva de învățat din acea viață? Știi cumva?“

„Da.“

„Ar merita să ne reîntoarcem acum și să mai explorăm?“

„Nu va reveni acum. Sunt atât de multe lucruri într-o viață... atât de multe lucruri de aflat... din fiecare viață. Da, trebuie să explorăm, dar nu va reveni acum.“

Așa că ne-am întors din nou la relația ei chinuitoare cu tatăl său.

„Relația ta cu tatăl tău este o altă zonă, una care te afectează foarte mult în această viață.“

„Da“, răspunse ea simplu.

„Totuși este o zonă care trebuie explorată și ea. Ai învățat multe din această legătură. Compar-o cu cea a băiețelului din Ucraina care și-a pierdut tatăl la o vârstă fragedă. Iar această pierdere nu ai suferit-o tu de astă dată. Și totuși, având-ul pe tatăl tău aici, chiar dacă erau mai puține nenorociri...“

„Era mai degrabă o povară“, conchise ea. „Gânduri...“ adăugă ea, „gânduri...“

„Ce gânduri?“ Am simțit că se afla într-o zonă nouă.

„Despre anestezie. Când ți se face anestezie, mai poți auzi? Mai auzi încă!“ Răspunsese singură la propria ei întrebare. Vorbea într-o șoaptă tot mai rapidă, devenind emoționată. „Ești foarte conștient de ceea ce se petrece. Vorbeau despre faptul că aș putea să mă sufoc, despre posibilitatea de a mă sufoca în timp ce mă operau la gât.“

Mi-am amintit de operația la coardele vocale pe care Catherine o făcuse doar cu câteva luni înainte de prima noastră întâlnire. Fusese nervoasă înainte de operație, dar de-a dreptul înspăimântată când se trezise la reanimare. Personalul sanitar a făcut ore întregi eforturi pentru a o calma. Acum reieșea că ceea ce spuseseră chirurgii în timpul operației, când ea era sub anestezie, îi provocase groază. Gândul îmi zbură la perioada practicii de la chirurgie, pe când eram la școala medicală. Îmi aminteam de discuțiile obișnuite care se purtau în timpul operațiilor, în timp ce pacienții erau sub anestezie. Îmi aminteam glumele, înjurăturile, cearta și furia turbată a chirurgilor. Oare ce auziseră pacienții la nivelul subconștientului? Cât anume se înregistra, încât să le afecteze gândurile și emoțiile, teama și anxietatea, după ce se trezeau? Oare perioada postoperatorie, de refacere propriu-zisă după operație, era influențată în mod negativ sau pozitiv de remarcile făcute în timpul operației? Murise oare vreodată cineva datorită prognosticurilor similare percepute în timpul operației? Cedaseră oare din desperare?

„Îți mai amintești ce spuneau?“ am întrebat eu.

„Că trebuia să pună un tub. Când scoteau tubul, gâtul se putea mări. Nu se gândeau că-i pot auzi.“

„Dar tu i-ai auzit.“

„Da. Din această cauză am avut toate problemele.“ După ședința din acea zi, Catherine nu a mai simțit niciodată teama de a înghiți sau de a se sufoca. Pur și simplu. „Toată teama...“, continuă ea, „credeam că mă voi sufoca.“

„Te simți eliberată?" am întrebat eu.

„Tu poți anihila tot ce au făcut ei."

„Chiar pot?"

„Da. Tu **poți**... Ar trebui să fie foarte atenți la ceea ce spun. Acum îmi amintesc. Mi-au introdus un tub de-a lungul gâtului. Și atunci nu am mai putut să vorbesc și să le spun nimic."

„Acum ești liberă... Tu chiar i-ai auzit."

„Da, i-am auzit vorbind..." Timp de un minut sau două tăcu, apoi începu să-și miște capul dintr-o parte în alta. Părea că ascultă ceva.

„Se pare că auzi mesaje. Știi de unde au venit acele mesaje?" Speram să apară Învățătorii.

„Cineva mi-a spus", fusese răspunsul ei criptic.

„Îți vorbea cineva?"

„Dar au plecat." Am încercat să-i aduc înapoi.

„Vezi dacă poți să readuci Spiritele cu mesaje pentru noi... care să ne ajute."

„Ele vin numai când vor ele, nu când doresc eu", răspunse ea ferm.

„Tu n-ai nici o autoritate asupra lor?"

„Nu."

„Okay", am conchis eu, „dar mesajul privitor la anestezie este foarte important pentru tine. Aceasta este cauza sufocărilor tale."

„A fost important pentru tine, nu pentru mine", ripostă ea. Răspunsul ei răsună în mintea mea. **Ea** se va vindeca de teama de a se îneca, și totuși, această revelație era mai importantă pentru mine decât pentru ea. Eu eram cel care vindecam. Răspunsul ei simplu avea sens pe multiple planuri. Simțeam că dacă aș putea înțelege cu adevărat aceste planuri, aceste octave cu sensuri rezonante, aș face un salt imens în înțelegerea relațiilor umane. Poate că a ajuta era mai important decât a vindeca.

„Pentru mine, ca să te ajut?" am întrebat eu.

„Da. Tu poți repara ceea ce au stricat ei. Tu, de fapt, **ai reparat** ceea ce au făcut ei..." Se odihnea. Învățaserăm amândoi o lecție deosebit de importantă.

***

La scurt timp după ce împlinise trei ani, fiica mea Amy veni alergând spre mine, îmi cuprinse picioarele într-o îmbrățișare, privi în sus spre mine și îmi spuse: „Tăticule, te iubesc de patruzeci de mii de ani."

I-am privit fetișoara și m-am simțit foarte, foarte fericit.

CAPITOLUL XI

Câteva nopți mai târziu m-am trezit brusc dintr-un somn adânc, alertat pe dată, fiindcă avusesem o viziune a chipului Catherinei, de câteva ori mai mare decât mărimea naturală. Părea supărată, ca și când ar fi avut nevoie de ajutorul meu. M-am uitat la ceas: era 3,36 dimineața. Nici un zgomot din afară care să mă fi putut trezi. Carole dormea liniștită lângă mine. Am îndepărtat din minte incidentul și am adormit la loc.

Pe la 3,30 în aceeași dimineață, Catherine se trezise speriată de un coșmar ce îl avusese în timpul somnului. Era transpirată și inima îi bătea cu repeziciune. Își propusese să mediteze pentru a se relaxa, imaginându-și că o hipnotizez în cabinetul meu. Își imagină fața mea, că îmi aude vocea, și treptat adormi.

Catherine devenea un medium din ce în ce mai bun și cred că și eu. Îi auzeam pe vechii mei profesori de psihiatrie vorbind despre reacțiile de transfer și contra-transfer din relațiile terapeutice. Transferul era proiectarea sentimentelor, gândurilor și dorințelor pacientului asupra terapeutului, care reprezintă pe cineva din trecutul pacientului. Contra-transferul este fenomenul invers, reacțiile afective inconștiente ale terapeutului asupra pacientului. Dar această comunicare de la 3,30 dimineața nu era nici una, nici alta. Aceasta era doar o legătură telepatică stabilită pe lungimi de undă superioare canale- lor normale. Într-un fel, hipnoza deschidea acest canal. Sau era auditoriul, un grup divers de spirite – Spirite Superioare, și paznici, și alții – care era răspunzător de noua lungime de undă? Depășisem faza de a mă mai mira ceva.

La următoarea ședință, Catherine atinse foarte repede un nivel adânc de hipnoză. Brusc, se alarmă, „Văd un nor mare... m-a speriat. Era acolo." Respira foarte repede.

„Se mai află încă acolo?"

„Nu știu. A venit și s-a dus repede... ceva, sus, pe munte."

Rămase alarmată, continuând să respire cu greutate. Îmi era teamă că văzuse o bombă. Oare putea privi în viitor?

„Te simți eliberată?“ am întrebat eu.

„Tu poți anihila tot ce au făcut ei.“

„Chiar pot?“

„Da. Tu **poți**... Ar trebui să fie foarte atenți la ceea ce spun. Acum îmi amintesc. Mi-au introdus un tub de-a lungul gâtului. Și atunci nu am mai putut să vorbesc și să le spun nimic.“

„Acum ești liberă... Tu chiar i-ai auzit.“

„Da, i-am auzit vorbind...“ Timp de un minut sau două tăcu, apoi începu să-și miște capul dintr-o parte în alta. Părea că ascultă ceva.

„Se pare că auzi mesaje. Știi de unde au venit acele mesaje?“ Speram să apară Învățătorii.

„Cineva mi-a spus“, fusese răspunsul ei criptic.

„Îți vorbea cineva?“

„Dar au plecat.“ Am încercat să-i aduc înapoi.

„Vezi dacă poți să readuci Spiritele cu mesaje pentru noi... care să ne ajute.“

„Ele vin numai când vor ele, nu când doresc eu“, răspunse ea ferm.

„Tu n-ai nici o autoritate asupra lor?“

„Nu.“

„Okay“, am conchis eu, „dar mesajul privitor la anestezie este foarte important pentru tine. Aceasta este cauza sufocărilor tale.“

„A fost important pentru tine, nu pentru mine“, ripostă ea. Răspunsul ei răsună în mintea mea. Ea se va vindeca de teama de a se îneca, și totuși, această revelație era mai importantă pentru mine decât pentru ea. Eu eram cel care vindecam. Răspunsul ei simplu avea sens pe multiple planuri. Simțeam că dacă aș putea înțelege cu adevărat aceste planuri, aceste octave cu sensuri rezonante, aș face un salt imens în înțelegerea relațiilor umane. Poate că a ajuta era mai important decât a vindeca.

„Pentru mine, ca să te ajut?“ am întrebat eu.

„Da. Tu poți repara ceea ce au stricat ei. Tu, de fapt, **ai reparat** ceea ce au făcut ei...“ Se odihnea. Învățaserăm amândoi o lecție deosebit de importantă.

***

La scurt timp după ce împlinise trei ani, fiica mea Amy veni alergând spre mine, îmi cuprinse picioarele într-o îmbrățișare, privi în sus spre mine și îmi spuse: „Tăticule, te iubesc de patruzeci de mii de ani.“

I-am privit fetișoara și m-am simțit foarte, foarte fericit.

CAPITOLUL XI

Câteva nopți mai târziu m-am trezit brusc dintr-un somn adânc, alertat pe dată, fiindcă avusesem o viziune a chipului Catherinei, de câteva ori mai mare decât mărimea naturală. Părea supărată, ca și când ar fi avut nevoie de ajutorul meu. M-am uitat la ceas: era 3,36 dimineața. Nici un zgomot din afară care să mă fi putut trezi. Carole dormea liniștită lângă mine. Am îndepărtat din minte incidentul și am adormit la loc.

Pe la 3,30 în aceeași dimineață, Catherine se trezise speriată de un coșmar ce îl avusese în timpul somnului. Era transpirată și inima îi bătea cu repeziciune. Își propusese să mediteze pentru a se relaxa, imaginându-și că o hipnotizez în cabinetul meu. Își imagină fața mea, că îmi aude vocea, și treptat adormi.

Catherine devenea un medium din ce în ce mai bun și cred că și eu. Îi auzeam pe vechii mei profesori de psihiatrie vorbind despre reacțiile de transfer și contra-transfer din relațiile terapeutice. Transferul era proiectarea sentimentelor, gândurilor și dorințelor pacientului asupra terapeutului, care reprezintă pe cineva din trecutul pacientului. Contra-transferul este fenomenul invers, reacțiile afective inconștiente ale terapeutului asupra pacientului. Dar această comunicare de la 3,30 dimineața nu era nici una, nici alta. Aceasta era doar o legătură telepatică stabilită pe lungimi de undă superioare canale- lor normale. Într-un fel, hipnoza deschidea acest canal. Sau era auditoriul, un grup divers de spirite – Spirite Superioare, și paznici, și alții – care era răspunzător de noua lungime de undă? Depășisem faza de a mă mai mira ceva.

La următoarea ședință, Catherine atinse foarte repede un nivel adânc de hipnoză. Brusc, se alarmă, „Văd un nor mare... m-a speriat. Era acolo.“ Respira foarte repede.

„Se mai află încă acolo?“

„Nu știu. A venit și s-a dus repede... ceva, sus, pe munte.“

Rămase alarmată, continuând să respire cu greutate. Îmi era teamă că văzuse o bombă. Oare putea privi în viitor?

„Vezi muntele? Arată ca o bombă?“

„Nu știu.“

„De ce te-ai speriat?“

„A fost foarte neaşteptat. A fost chiar acolo. Era plin de fum... foarte negru. Este mare. Este departe, la distanţă. Oh..."

„Eşti în siguranţă. Te poţi apropia de el?"

„Nu vreau să mă apropii!" răspunse ea tăios. Nu era în felul ei să fie aşa de încăpăţânată.

„De ce îţi este atât de teamă de el?" am întrebat eu din nou.

„Cred că sunt nişte substanţe chimice sau cam aşa ceva. Nu poţi respira când te afli în preajma lui." Respira foarte greu.

„Seamănă cu un gaz? Vine chiar de la munte... Ca un vulcan?"

„Aşa cred. Este ca o ciupercă mare. Aşa arată... una albă."

„Dar nu o bombă? Nu este o bombă atomică sau aşa ceva?" Făcu o pauză apoi continuă.

„Este un vul... un fel de vulcan, cred. Provoacă groază. Se respiră foarte greu. În aer este praf. Nu vreau să fiu acolo." Încetul cu încetul, respiraţia îi reveni la normal. Părăsise acea scenă înfricoşătoare.

„Respiri mai uşor acum?"

„Da."

„Bine. Ce vezi acum?"

„Nimic... un colier, un colier la gâtul cuiva. Este albastru... este din argint şi are o piatră albastră atârnată de el, şi apoi nişte pietricele mai mici sub aceasta."

„Este ceva pe piatra albastră?"

„Nu, este transparentă. Poţi vedea prin ea. Doamna are părul negru şi poartă o pălărie albastră... cu o pană mare, iar rochia este din catifea."

„O cunoşti pe doamna?"

„Nu."

„Te afli acolo, sau eşti chiar tu doamna?"

„Nu ştiu."

„Dar o vezi?"

„Da. Nu sunt eu doamna."

„Ce vârstă are?"

„În jur de patruzeci. Dar arată mai în vârstă decât este."

„Face ceva anume?"

„Nu, stă doar în picioare, lângă masă. Pe masă se află o sticlă cu parfum. Este albă cu flori verzi. Mai este o perie şi un pieptene cu mâner de argint." Eram impresionat de atenţia pe care o acorda detaliului.

„Este camera ei sau este într-un magazin?"

„Este camera ei. Este într-un pat... cu patru stâlpi. Un pat maroniu. Pe masă se află un urcior."

„Un urcior?"

„Da, nu sunt tablouri în cameră. Sunt nişte perdele caraghioase, de culoare închisă."

„Se mai află cineva prin jur?"

„Nu."

„În ce relaţii este cu tine această doamnă?"

„Sunt servitoarea ei." Era din nou slujnică.

„Eşti de mult în serviciul ei?"

„Nu... de câteva luni."

„Îţi place acel colier?"

„Da. Este foarte elegant."

„Ai purtat vreodată acel colier?"

„Nu." Răspunsurile ei scurte cereau să persist în a-i da ordine într-un ritm activ pentru a obţine informaţii de bază. Mi-am amintit de fiul meu de vârstă şcolară.

„Ce vârstă ai tu acum?"

„Poate treisprezece, paisprezece..." Cam de aceeaşi vârstă.

„De ce ţi-ai părăsit familia?" am întrebat eu.

„Nu i-am părăsit", mă corectă ea. „Eu doar lucrez acolo."

„Înţeleg. Te întorci acasă la familia ta după aceea?"

„Da." Răspunsurile ei nu îmi dădeau prilejul să avansez.

„Locuieşti prin apropiere?"

„Destul de aproape... Suntem foarte săraci. De aceea trebuie să muncim... ca servitori."

„Cunoşti numele doamnei?"

„Belinda."

„Se poartă frumos cu tine?"

„Da."

„Bine. Munceşti mult?"

„Munca nu este prea obositoare." Să chestionezi un tânăr nu era un lucru prea uşor, fie chiar şi în vieţile lui trecute. Din fericire, dispuneam de o bună practică în acest domeniu.

„Bine. O mai vezi acum?"

„Nu."

„Unde te afli acum?"

„Într-o altă cameră. Este o masă cu învelitoare neagră deasupra ei... la margine are ciucuri de jur împrejur. Miroase a multe ierburi... parfum tare."

„Toate acestea aparţin stăpânei tale? Întrebuinţează mult parfum?"

„Nu, aceasta este o altă cameră. Mă aflu în altă cameră."

„A cui este această cameră?"

„Aparţine unei doamne negre."

„Neagră în ce sens? Poţi s-o vezi?"

„Are multe broboade pe cap", continuă Catherine în şoaptă, „multe şaluri. Este bătrână şi ridată."

„În ce relaţii eşti cu ea?"

„Am venit numai s-o văd."

„Pentru ce?"

„Ca să poată face cărţile." Am intuit că se dusese la o ghicitoare, la una care probabil ghicea în tarot. Asta era o ironie. Aici Catherine şi cu mine eram implicaţi într-o aventură incredibilă, derulând vieţi şi dimensiuni, şi totuşi, poate cu două sute de ani în urmă, ea vizitase un medium pentru a-şi afla viitorul. Ştiam că ea nu vizitase niciodată un medium în actuala ei viaţă şi nu avea nici cea mai mică idee despre tarot şi prezicerea viitorului; aceste lucruri o speriau.

„Citeşte în cărţi?" am întrebat eu.

„Ea vede lucruri."

„Vrei să o întrebi ceva? Ce vrei să vezi? Ce vrei să ştii?"

„Despre un bărbat... cu care s-ar putea să mă căsătoresc."

„Ce spune când face cărţile?"

„Cartea cu... un fel de stâlpi pe ea. Stâlpi şi flori... doar stâlpi, lăncii, sau un fel de linie. Mai este o carte cu o cupă pe ea, o cană... Văd o carte cu un bărbat sau un băiat care duce un scut. Ea spune că mă voi mărita, dar nu mă voi mărita cu acest bărbat... Nu mai văd nimic altceva."

„O vezi pe femeie?"

„Văd nişte monezi."

„Mai eşti cu ea, sau acesta este un alt loc?"

„Sunt cu ea."

„Cum arată monezile?"

„Sunt din aur. Marginile nu sunt netede. Ele sunt pătrate. Pe una din părţi este o coroană."

„Vezi dacă pe monezi este imprimat vreun an. Ceva ce se poate citi... scris în litere."

„Nişte numere străine", răspunse ea „X-uri şi I-uri."

„Ştii ce an este acesta?"

„17... şi ceva. Nu ştiu când." Tăcu din nou.

„De ce este această ghicitoare importantă pentru tine?"

„Nu ştiu..."

„Se împlineşte ceea ce spune?"

„... Dar a dispărut", şopti Catherine. „A dispărut. Nu ştiu."

„Vezi ceva acum?"

„Nu."

„Nu?" Eram surprins. Unde se afla?„Ştii cum te cheamă în această viaţă?" am întrebat-o eu, sperând să prind firul acestei vieţi trăite cu câteva sute de ani în urmă.

„Am plecat de acolo." Părăsise acea viaţă şi se odihnea. Acum putea face singură acest lucru. Nu mai era nevoie să-şi retrăiască moartea pentru ca să poată părăsi o viaţă. Am aşteptat mai multe minute. Această viaţă nu fusese spectaculoasă. Îşi amintea numai câteva puncte descriptive mai importante şi vizita la ghicitoare.

„Vezi ceva acum?"

„Nu", şopti ea.

„Te odihneşti?"

„Da... bijuterii de diferite culori..."

„Bijuterii?"

„Da. Sunt adevărate lumini, dar arată ca nişte bijuterii..."

„Ce altceva?" am întrebat eu.

„Eu doar... " făcu o pauză, apoi şoapta deveni mai sonoră şi mai hotărâtă. „Sunt multe cuvinte şi gânduri care plutesc prin preajmă... Se referă la coexistenţă şi armonie... echilibrul dintre lucruri." Ştiam că Spiritele se aflau prin jur.

„Da", am îmboldit-o eu să meargă mai departe. „Vreau să aflu despre aceste lucruri. Îmi poţi spune?"

„În acest moment ele nu sunt decât cuvinte", răspunse ea.

„Coexistenţă şi armonie", i-am reamintit eu. Când răspunse, era vocea Spiritului poet. M-a trecut un fior când l-am auzit din nou.

„Da", răspunse el. „Totul trebuie să existe în armonie. În natură există armonie. Animalele trăiesc în armonie. Fiinţele umane nu au învăţat să facă acest lucru. Ele continuă să se distrugă între ele. Nu există nici o armonie, nici un plan în ceea ce fac. În natură se întâmplă cu totul altfel. Natura este echilibrată. Natura este energie şi viaţă... şi reintegrare. În timp ce oamenii nu fac altceva decât să distrugă. Ei distrug natura, distrug alţi oameni. În cele din urmă se vor distruge pe ei înşişi."

Aceasta era o previziune de rău augur. Speram ca această lume aflată în permanent haos şi dezordine să nu apară prea curând.

„Când se va întâmpla aceasta?" am întrebat eu.

„Mai curând decât se aşteaptă ei. Natura va supravieţui. Plantele vor supravieţui. Dar noi, nu."

„Putem face ceva ca să prevenim această distrugere?"

„Nu. Totul trebuie să fie echilibrat..."

„Această distrugere va avea loc în timpul vieţii noastre? Am putea s-o îndepărtăm?"

„Nu va avea loc în timpul vieții noastre. Noi vom fi într-un alt plan, într-o altă dimensiune când se va întâmpla, dar o vom vedea."

„Nu există nici a cale prin care să facem omenirea să înțeleagă acest lucru?" Continuam să caut o ieșire, o posibilitate de atenuare.

„Aceasta se va face la un alt nivel. Vom învăța acolo."

Am privit atunci latura mai luminoasă a problemei. „Ei, bine, deci, sufletele noastre progresează în locuri diferite."

„Da. Nu vom mai fi aici..., așa cum cunoaștem locurile acum. Noi vom vedea."

„Da", am încuviințat eu. „Simt nevoia să-i fac pe acești oameni să înțeleagă, dar nu știu cum să ajung la ei. Există vreo cale sau trebuie să înțeleagă fiecare singur?"

„Nu poți să ajungi la fiecare. Pentru a opri distrugerea trebuie să ajungi la fiecare, iar aceasta nu o poți face. Vor învăța. Când vor progresa, vor învăța. Va fi pace, dar nu aici, nu aici, în această dimensiune."

„Va fi pace în cele din urmă?"

„Da, într-un alt plan."

„Totuși, pare atât de departe", am spus eu cu regret. „Oamenii sunt atât de meschini acum... lacomi, însetați de putere, ambițioși. Ei uită de iubire, și înțelegere, și înțelepciune. Sunt multe de învățat."

„Da."

„Aș putea să scriu ceva prin care să-i ajut pe acești oameni? Există vreo cale?"

„Cunoști calea. Nu trebuie să-ți spunem noi. Totul va fi zadarnic, deoarece noi toți vom atinge acel nivel, și atunci vom vedea. Noi suntem cu toții la fel. Nici unul nu este mai important decât celălalt. Și totul nu constă decât în lecții... și pedepse."

„Da", am continuat eu. Aceasta a fost o lecție profundă și aveam nevoie de timp pentru a o pricepe. Catherine tăcea. Așteptam amândoi, ea odihnindu-se, iar eu pe gânduri, absorbit de dramaticele sentințe auzite cu o oră în urmă. În cele din urmă, rupse vraja.

„Bijuteriile au dispărut", șopti ea. „Bijuteriile au dispărut... Luminile... au dispărut."

„Și vocile? Cuvintele?"

„Da. Nu mai văd nimic." În timp ce făcea o pauză, începu să-ți miște capul dintr-o parte în alta. „Un spirit... privește."

„La tine?"

„Da."

„Recunoști acest spirit?"

„Nu sunt sigură... cred că s-ar putea să fie Edward." Edward murise cu un an în urmă. Edward era omniprezent. Se pare că se afla mereu în preajma ei.

„Cum arată spiritul?"

„Doar... doar alb... ca și luminile. Nu are față, nu este cum îl știm noi, dar știu că el este."

„Ți-a comunicat ceva?"

„Nu, el doar privea."

„Asculta ce spuneam eu?"

„Da", șopti ea. „Dar acum a dispărut. El voia doar să se asigure că sunt bine." Mi-a revenit în minte mitologia populară cu îngerii păzitori. Desigur, Edward, în rolul îngerului iubitor, plutind prin aer, supraveghind-o ca să se asigure că este bine, căpăta un rol angelic. Iar Catherine tocmai vorbise despre spiritele ocrotitoare. Mă întreb câte dintre „miturile" copilăriei noastre erau cu adevărat înrădăcinate într-un trecut vag reamintit.

Îmi puneam de asemenea întrebări cu privire la ierarhia spiritelor, la cine devenea păzitor și cine Învățător, și la cei care nu erau nici una, nici alta, ci doar învățau. Trebuie să existe o anumită gradare, bazată pe înțelepciune și cunoaștere, cu un ultim scop de a deveni asemeni lui Dumnezeu, de a se apropia, sau de a se contopi într-un fel cu Dumnezeu. Acesta era scopul final pe care teologii mistici îl descriseseră de-a lungul secolelor, în timpul extazului. Ei avuseseră licăriri trecătoare ale unei astfel de uniuni cu Divinitatea. Neavând o experiență personală prea mare, vehicule de tipul lui Catherine – ea, cu talentul ei extraordinar – ofereau cel mai bun exemplu.

Edward dispăruse, iar Catherine deveni din nou tăcută. Fața ei era liniștită și toată ființa ei înconjurată de pace. Cât de minunat era talentul pe care-l avea – capacitatea de a vedea dincolo de viață și dincolo de moarte, de a sta de vorbă cu zeii și de a împărtăși din înțelepciunea lor. Ne hrăneam din Pomul Cunoașterii, care încetase să mai fie interzis. Mă întrebam câte mere mai rămăseseră.

Mama lui Carole, Minette, era pe moarte, suferind de un cancer care se întinsese de la piept în oase și ficat. Acest proces dura de patru ani iar acum nu mai putea fi încetinit prin chimioterapie. Era o femeie curajoasă care îndurase durerea și slăbiciunea cu mult stoicism. Dar boala avansa cu viteză, și acum știa că moartea i se apropia.

Ședințele cu Catherine erau simultane acestor evenimente, iar eu împărtășeam experiențele și revelațiile cu Minette. Am fost oarecum surprins de faptul că ea, o femeie de afaceri, practică, a acceptat atât de repede această cunoaștere și s-a arătat dornică să știe mai multe. I-am dat cărți pe care le-a citit cu mare aviditate. A urmat împreună cu Carole și cu mine un curs despre Cabbala, scrieri mistice ebraice, vechi de secole. Reîncarnarea și planurile intermediare sunt principiile de bază ale literaturii cabbalistice, dar totuși, majoritatea evreilor din timpurile moderne nu cunosc acest lucru. Spiritul lui

Minette se fortifica pe măsură ce trupul ei se deteriora. Teama ei de moarte scăzuse. Începuse să anticipeze momentul reîntâlnirii cu iubitul ei soț, Ben. Ea credea în nemurirea sufletului ei, iar aceasta o făcea să suporte durerile. Ea se agăța de viață așteptând nașterea unui alt nepot, primul copil al fiicei ei, Donna. O întâlnise pe Catherine la spital, în timpul unui tratament, și între ele se stabilise o legătură imediată. Sinceritatea și onestitatea lui Catherine au convins-o pe Minette că existența vieții după moarte era un fapt adevărat. Cu o săptămână înainte de a muri, Minette a fost internată la spital, la Secția de oncologie. Astfel, eu și cu Carole am putut să ne petrecem mai mult timp cu ea, purtând discuții despre viață și moarte, și despre ce ne așteaptă pe noi toți după moarte. Femeie de mare demnitate, ea se hotărâse să moară în spital, unde se afla în grija asistentelor. Donna, soțul ei și nepoțica lor de șase săptămâni au venit să stea cu ea și să-și ia un ultim rămas bun. Am stat aproape tot timpul cu ea. În jurul orei șase, în seara premergătoare nopții în care a murit Minette, Carole și cu mine tocmai ajunseserăm acasă de la spital, când am simțit un impuls să ne întoarcem. Următoarele șase sau șapte ore au fost pline de pace și energie spirituală transcendentală. Deși respirația ei era foarte greoaie, durerile îi dispăruseră. Am discutat despre trecerea ei în stare intermediară, lumina strălucitoare și prezența spiritelor. Și-a revăzut întreaga viață, mult mai tăcută, și s-a străduit să accepte și părțile negative. Se pare că știa că nu va putea pleca înainte de a se încheia acest proces. Aștepta un anumit moment pentru a muri, în zorii zilei. Începuse să dorească cu nerăbdare apropierea acestui moment. Minette era prima persoană pe care am condus-o spre și prin moarte în acest fel. Se întărise, iar durerea noastră a fost ușurată de întreaga experiență.

Descoperisem că priceperea mea de a-mi vindeca pacienții se lărgise, cuprinzând o sferă mai mare decât cea a fobiilor și anxietăților, în special asupra morții, durerii și consolării. Ajunsesem să cunosc intuitiv ceea ce era în neregulă și ce direcții să adopt în terapie. Puteam să transmit sentimente de pace, calm și speranță. După moartea lui Minette, foarte mulți dintre cei care erau fie pe moarte, fie supraviețuiseră morții cuiva iubit, au venit să-mi ceară ajutorul. Mulți nu erau încă pregătiți să afle despre Catherine sau despre literatura asupra vieții de după moarte. Dar chiar și fără dezvăluirea acestor cunoștințe specifice, simțeam că totuși puteam să transmit mesajul. Tonul vocii, înțelegerea profundă a procesului fricii și sentimentelor lor, o privire, o atingere, un cuvânt – toate puteau ajunge la un anumit nivel și atinge o coardă a speranței, a spiritualității uitate, a omeniei împărtășite, sau chiar mai mult. Iar pentru cei care erau pregătiți pentru mai mult, să sugerez lecturi și să împărtășesc din experiența mea cu Catherine și cu alții era ca și cum ai deschide o fereastră pentru a lăsa să pătrundă înăuntru o briză proaspătă. Cei care erau pregătiți, se simțeau reînviați. Ei dobândeau acea putere de pătrundere mult mai repede.

Cred cu tărie că terapeuții trebuie să dispună de minți deschise. Întocmai cum o activitate științifică mai profundă este necesară pentru a aduce dovezi în favoarea experiențelor morții în sens general și a procesului morții trăite, de tipul celei a lui Catherine, tot astfel este nevoie de o activitate care să fie bazată mai mult pe experiență în acest domeniu. Terapeuții trebuie să ia în considerare posibilitatea continuării vieții dincolo de moarte și să integreze acest principiu în tratamentul lor. Nu trebuie să folosească regresiunea hipnotică, dar trebuie să-și păstreze mintea clară, să împărtășească din cunoștințele lor pacienților și să nu facă abstracție de experiențele acestora.

În prezent, oamenii sunt pustiiți de moartea care amenință, de SIDA, de holocaustul nuclear, de terorism, de boli, și alte catastrofe care planează deasupra noastră, torturându-ne zilnic. Mulți adolescenți cred că nu vor ajunge să trăiască peste vârsta de douăzeci de ani, ceea ce este incredibil și reflectă imensul stres din societatea noastră.

La nivel individual, reacția lui Minette la mesajele lui Catherine este încurajatoare. Spiritul ei s-a întărit, iar ea era plină de speranță, înfruntând durerea fizică și deteriorarea trupului. Dar mesajele sunt pentru noi toți, nu numai pentru cei aflați pe moarte. Și pentru noi există speranță. Avem nevoie de mulți clinicieni și oameni de știință care să ofere informații despre alte Catherine, să confirme și să extindă mesajele ei. Acolo se află răspunsurile. Suntem nemuritori. Vom fi mereu împreună.

CAPITOLUL XII

Trecuseră trei luni și jumătate de la prima noastră ședință de hipnoză. Nu numai că simptomele lui Catherine dispăruseră, dar progresase mult, depășind stadiul unei simple vindecări. Era radioasă, emanând în jurul ei o energie liniștitoare. Oamenii erau atrași spre ea. Când lua micul dejun la bufetul spitalului, atât bărbații cât și femeile se grăbeau să-i țină companie. „Arăți foarte bine, țineam să-ți spun acest lucru", obișnuiau ei să spună. Întocmai unui pescar, îi atrăgea spre ea cu un fir invizibil, al psihicului ei. Și mâncase neobservată, la același bufet, de ani de zile.

Ca de obicei, trecu într-o transă hipnotică adâncă, în cabinetul meu vag luminat, părul ei blond revărsându-se pe obișnuita pernă bej. „Văd o clădire... este făcută din piatră. Iar în vârful ei se află ceva ascuțit. Este o regiune foarte muntoasă. Este umezeală... este multă umezeală afară. Văd un car care trece pe lângă... front. Carul are fân în el, un fel de paie, sau fân, sau ceva hrană pentru animale. Se află niște bărbați acolo. Ei duc un fel de steaguri, ceva care flutură la capătul unui băț. Culori foarte luminoase. Îi aud vorbind despre mauri... mauri. Și un război care se duce. Este un fel de metal, ceva din metal care le acoperă capetele... un fel de acoperământ pentru cap făcut din metal. Este anul 1483. Ceva despre danezi. Ne luptăm cu danezii? Se duce un război."

„Tu te afli acolo?" am întrebat eu.

„Nu văd asta", răspunse ea încet. „Văd carele. Au două roți, două roți, iar spatele este descoperit. Sunt descoperite; în părțile laterale sunt niște șipci de lemn unite. Văd... ceva din metal pe care ei îl poartă în jurul gâtului... din metal foarte greu, sub formă de cruce. Dar marginile sunt îndoite, marginile sunt rotunde... pe cruce. Este sărbătoarea unui sfânt... Văd săbii. Ei au un fel de cuțite sau săbii... foarte grele, cu margini tocite. Se pregătesc de o luptă."

„Vezi dacă te poți găsi", i-am dat eu instrucțiuni. „Privește în jurul tău. Poate că ești soldat. Tu îi vezi pe ei de undeva."

„Nu sunt soldat." Era foarte sigură în această privință.

„Privește în jur."

„Am adus niște provizii. Este un sat, un sat." Tăcu.

„Ce vezi acum?"

„Văd un fel de steag, un fel de steag. Este roșu cu alb... alb cu o cruce roșie."

„Este steagul poporului tău?" am întrebat eu.

„Este steagul soldaților regelui", răspunse ea.

„Este regele tău?"

„Da."

„Știi numele regelui?"

„Nu aud asta. El nu este acolo."

„Te poți uita să vezi cu ce ești îmbrăcată? Privește-te și vezi ce porți."

„Un fel de piele... o tunică din piele... este scurtă. Niște pantofi din piele de animal... nu pantofi, mai mult niște ghete sau mocasini. Nimeni nu îmi vorbește."

„Înțeleg. Ce culoare are părul tău?"

„Este deschis, dar sunt bătrân și pe alocuri este încărunțit."

„Ce gândești despre acest război?"

„Pentru mine este un mod de viață. Mi-am pierdut un copil într-o altă luptă."

„Un fiu?"

„Da." Era tristă.

„Cine ți-a mai rămas? Pe cine mai ai în familie?"

„Soția mea... și fiica mea."

„Cum îl chema pe fiul tău?"

„Nu-i văd numele. Mi-l amintesc. O văd pe soția mea." Catherine fusese atât bărbat cât și femeie de mai multe ori. Fără să aibă copii în actuala viață, fusese părintele multor copii în celelalte vieți ale ei. „Cum arată soția ta?"

„Ea este foarte obosită, foarte obosită. Este bătrână. Avem niște capre."

„Fiica voastră locuiește cu voi?"

„Nu, ea s-a căsătorit și a plecat cu un timp în urmă."

„Deci, voi sunteți singuri, tu și soția ta."

„Da."

„Cum este viața ta?"

„Noi suntem obosiți. Suntem foarte săraci. Nu a fost ușor."

„Nu. V-ați pierdut un fiu. Îți lipsește?"

„Da", răspunse ea simplu, dar tristețea se simțea.

„Ai fost fermier?" am schimbat eu subiectul.

„Da. Este grâu, grâu, ceva ca și grâul."

„Au fost multe războaie în ținutul vostru, în viața voastră, cu multe tragedii?"

„Da."

„Dar ai ajuns la bătrânețe."

„Dar ei luptă departe de sat, nu în sat", explică ea. „Ei au de mers până acolo unde se va da lupta... peste foarte mulți munți."

„Cunoști numele satului unde locuiești? Sau orașul?"

„Nu îl văd, dar trebuie să aibă un nume. Nu îl văd."

„Această perioadă are vreo semnificație religioasă pentru voi? Vezi că soldații poartă cruci."

„Pentru unii, da. Nu însă și pentru mine."

„Mai trăiește cineva din familia ta, în afară de soția și fiica ta?"

„Nu."

„Părinții tăi au murit?"

„Da."

„Frați și surori?"

„Am o soră. Ea trăiește. Nu o cunosc", adăugă ea, referindu-se la viața ei actuală.

„Okay. Vezi dacă mai recunoști pe cineva din sat sau din familia ta." În caz că oamenii se reîncarnau în grupuri, era foarte posibil ca să mai găsesc pe cineva semnificativ din viața ei actuală.

„Văd o masă din piatră... văd castroane."

„Este aceasta casa ta?"

„Da. Ceva făcut din ceva galben, ceva din porumb... sau ceva... galben. Noi mâncăm asta."

„Bine", am adăugat eu încercând să grăbesc ritmul. „Aceasta a fost o viață foarte grea pentru tine, o viață foarte grea. La ce te gândești?"

„Caii", șoptii ea.

„Ai cai? Sau are altcineva?"

„Nu, soldații... unii din ei, majoritatea merg pe jos. Dar nu sunt cai, sunt măgari sau un alt animal mai mic decât calul. Sunt cam sălbatici."

„Avansează în timp acum", i-am dat eu instrucțiuni. „Ești foarte bătrân. Încearcă să ajungi la ultima zi din viața ta de bătrân."

„Dar nu sunt foarte bătrân", obiectă ea. Nu era deosebit de influențabilă în aceste vieți trecute. Ce se întâmpla, se întâmpla. Nu puteam să-i înlătur prin sugestie memoriile propriu-zise. Nu puteam s-o fac să modifice detaliile a ceea ce se întâmplase și își reamintise.

„Se mai întâmplă ceva în această viață?" am întrebat, schimbându-mi modul de abordare. „Este important să aflăm?"

„Nimic important", răspunse ea fără emoție.

„Atunci, avansează, avansează în timp. Hai să vedem ce trebuie să înveți. Știi?"

„Nu. Mai sunt încă acolo."

„Da, știu asta. Vezi ceva?" A trecut un minut sau două până a răspuns.

„Plutesc", șopti ea ușor.

„I-ai părăsit acum?"

„Da, plutesc." Intrase din nou în starea spirituală.

„Acum știi ceea ce trebuie să înveți? A fost o altă viață grea pentru tine."

„Nu știu. Acum plutesc."

„Bine. Odihnește-te... odihnește-te." Au trecut mai multe minute în tăcere, apoi păru să asculte ceva. Deodată, vorbi. Vocea ei era sonoră și adâncă. Aceasta nu era Catherine.

„În total există șapte planuri, șapte planuri, fiecare constând din mai multe niveluri, unul dintre ele fiind planul amintirilor. Pe acel plan ți se permite să-ți aduni gândurile. Îți poți vedea viața care tocmai a trecut. Celor care aparțin nivelurilor superioare li se permite să vadă istoria. Ei se pot duce înapoi să studieze istoria, pentru a ne învăța apoi pe noi. Dar nouă, celor aparținând nivelurilor inferioare, ni se permite să ne revedem numai propriile noastre vieți... care au trecut deja.

Avem datorii pe care trebuie să le plătim. Dacă nu ne-am achitat aceste datorii, atunci trebuie să le luăm cu noi într-o altă viață... pentru ca astfel să poată fi achitate. Progresezi numai dacă te achiți de aceste datorii. Unele suflete progresează mai repede decât altele. Când ești în formă fizică și îți îndeplinești obligațiile, le îndeplinești o viață întreagă... Dacă ceva întrerupe posibilitatea... de a-ți achita datoriile, trebuie să te reîntorci în planul reculegerii și să aștepți acolo până când sufletul față de care ești dator vine să te vadă. Iar când amândoi vă puteți reîntoarce la forma fizică în același timp, atunci vi se permite să reveniți. Dar voi sunteți cei care hotărâți momentul când să vă reîntoarceți. Voi hotărâți ceea ce trebuie făcut pentru a vă achita obligațiile. Nu vă veți reaminti celelalte vieți... numai pe cea din care tocmai ați venit. Numai acelor spirite, aflate pe un nivel superior – Înțelepții – li se permite accesul la istorie și la evenimentele trecute... pentru a ne ajuta, a ne învăța ceea ce trebuie să facem.

Există șapte planuri... șapte planuri prin care trebuie să trecem înainte de a ne întoarce. Unul dintre ele este planul tranziției. Acolo aștepți. În acel plan se hotărăște ce vei lua cu tine în următoarea viață. Noi toți vom avea... o trăsătură dominantă. Aceasta poate fi lăcomia, sau poate pofta trupească, dar, indiferent ce se hotărăște, tu trebuie să-ți achiți datoriile față de acei oameni. Atunci va trebui să învingi acea trăsătură dominantă în acea viață. Trebuie să înveți să învingi lăcomia. În caz că nu o faci, când te vei reîntoarce va trebui să duci acea trăsătură, precum și alta, în viața ta viitoare. Poverile vor deveni mai mari. Fiecare viață prin care treci și în care nu ți-ai îndeplinit obligațiile o va îngreuna pe cealaltă. Dacă le vei îndeplini, ți se va da o viață ușoară... Așa că voi alegeți ce veți avea. Iar în următoarea viață veți fi răspunzători de viața pe care o aveți. Voi o alegeți." Catherine tăcu.

În mod evident, acestea nu aparțineau unui Învățător. El se identificase cu „noi", „din sferele inferioare", în comparație cu acele suflete aflate pe un nivel

superior – Înțelepții. Dar cunoștințele transmise erau atât de clare și de practice. Mă întrebam care erau celelalte cinci planuri și care erau calitățile lor. Oare unul dintre acele planuri era și etapa refacerii? Și ce era cu etapele de învățare și cele de decizie? Toată înțelepciunea din aceste mesaje, dezvăluită prin suflete aflate în diferite dimensiuni ale stării spirituale, era plină de substanță. Diferea doar modul în care era transmisă, frazeologia și gramatica, poezia mai mult sau mai puțin sofisticată și vocabularul; conținutul rămânea însă coerent. Eu dobândeam o structură sistematică de cunoaștere spirituală. Această cunoaștere se referea la iubire și speranță, credință și caritate. Analiza virtuțile și viciile, datoriile față de alții și față de noi înșine. Ea cuprindea viețile trecute și planurile spirituale dintre vieți. Și vorbea despre progresul sufletului prin armonie și echilibru, dragoste și înțelepciune, progres spre o unire mistică și extatică cu Dumnezeu.

Pe parcurs existau multe sfaturi practice; înțelepciunea care exista în echilibrul din natură; eliminarea fricii, în special a fricii de moarte; nevoia de a învăța despre încredere și iertare; importanța de a învăța să nu-i judeci pe alții, sau de a nu întrerupe viața nimănui; acumularea și folosirea puterilor intuitive; și, poate cel mai important dintre toate, convingerea de nezdruncinat că suntem nemuritori. Noi suntem dincolo de viață și moarte, dincolo de spațiu și dincolo de timp. Noi suntem zeii, iar ei sunt noi.

„Plutesc", șopti Catherine încet.

„În care dintre stări ești acum?" am întrebat eu.

„Nimic... plutesc... Edward îmi datorează ceva... el îmi datorează ceva."

„Știi ce îți datorează?"

„Nu... Niște cunoștințe... îmi datorează. El avea să-mi spună ceva, poate despre copilul surorii mele."

„Copilul surorii tale?" am repetat eu.

„Da... este o fetiță, o cheamă Stephanie."

„Stephanie? Ce trebuie să știi despre ea?"

„Trebuie să aflu cum să intru în legătură cu ea", răspunse. Catherine nu-mi spusese nimic în legătură cu această nepoată.

„Îți este foarte apropiată?" am întrebat.

„Nu, dar ea va dori să-i găsească."

„Să găsească pe cine?" am întrebat eu. Eram încurcat.

„Pe sora mea și pe soțul ei. Iar singura cale prin care o va putea face sunt eu. Eu sunt legătura. El deține informația. Tatăl ei este doctor; practică medicina pe undeva prin Vermont, prin partea de sud a Vermontului. Voi primi informația când va fi nevoie de ea."

Mai târziu am aflat că sora lui Catherine și cu viitorul ei soț își dăduseră fiica nou-născută spre a fi adoptată. La acea vreme erau adolescenți și nu se căsătoriseră încă. Adopțiunea fusese aranjată de biserică. După care nu s-a mai știut nimic.

„Da", am confirmat eu. „La timpul potrivit."

„Da. Atunci el îmi va spune. Îmi va spune."

„Ce alte informații mai are pentru tine?"

„Nu știu, dar el trebuie să-mi spună niște lucruri. Și îmi datorează ceva... ceva. Nu știu ce. Îmi datorează ceva." A tăcut.

„Ești obosită?" am întrebat eu.

„Văd un frâu", răspunse ea în șoaptă. „O unealtă pe perete. Un frâu... văd o pătură întinsă afară din grajd."

„Este un grajd?"

„Au cai acolo. Au mulți cai."

„Ce altceva vezi?"

„Văd mulți pomi – cu flori galbene. Tatăl meu se află acolo. Are grijă de cai." Mi-am dat seama că vorbeam cu un copil.

„Cum arată el?"

„Este foarte înalt, și are părul cărunt."

„Pe tine te vezi?"

„Sunt un copil... o fetiță."

„Caii sunt ai tatălui tău sau el îi are doar în grajd?"

„Îi are doar în grajd. Noi locuim în apropiere."

„Îți plac caii?"

„Da."

„Ai vreunul favorit?"

„Da. Calul meu. Îl cheamă Apple (Măr)." Mi-am amintit de viața ei când o chema Mandy, și când apăruse tot un cal pe nume Apple. Oare repeta din nou o viață prin care trecuserăm deja? Poate că acum o aborda dintr-o altă perspectivă.

„Apple... da. Tatăl tău îți dă voie să-l călărești pe Apple?"

„Nu. Dar pot să-i dau de mâncare. E folosit la căruța stăpânului, trage căruța. Este foarte mare. Are picioarele mari. Dacă nu ești atent, trece peste tine."

„Cine mai este cu tine?"

„Mama este acolo. Văd o soră... ea este mai mare ca mine. Nu mai văd pe altcineva."

„Ce vezi acum?"

„Văd doar caii."

„Această perioadă este foarte fericită pentru tine?"

„Da. Îmi place mirosul de grajd." Fusese foarte precisă când se referise la acel moment din grajd.

„Simţi mirosul de cai?"
„Da."
„De fân?"
„Da... feţele lor sunt atât de blânde. Sunt şi câini acolo... negri, unii negri şi nişte pisici... o mulţime de animale. Câinii sunt folosiţi la vânătoare. Când vânează păsări, sunt luaţi şi câinii."
„Ţi se întâmplă ceva?"
„Nu." Întrebarea mea fusese prea vagă.
„Această fermă este locul unde creşti?"
„Da. Bărbatul care are în grijă caii." Făcu o pauză. „El nu este de fapt tatăl meu." Eram derutat.
„El nu este tatăl tău adevărat?"
„Nu ştiu, el este... el nu este tatăl meu adevărat. El este tatăl meu de-al doilea. El se poartă foarte frumos cu mine. Are ochii verzi."
„Priveşte-l drept în ochi – ochii verzi – şi vezi dacă îl poţi recunoaşte. El este bun cu tine. Te iubeşte."
„El este bunicul meu... bunicul meu. El ne-a iubit foarte mult. Bunicul ne-a iubit foarte mult. Obişnuia să ne ia cu el întotdeauna la plimbare. Noi mergeam cu el acolo unde obişnuia el să bea. Iar noi beam sifon. Ţinea la noi." Întrebarea mea a determinat-o să facă un salt din acea viaţă în starea ei supraconştientă, de observare. Acum vedea viaţa lui Catherine şi relaţia cu bunicul ei.
„Îţi lipseşte încă?" am întrebat eu.
„Da", răspunse ea încet.
„Dar vezi că el a fost şi înainte de tine", am explicat eu, încercând să-i micşorez durerea.
„Era foarte bun cu noi. Ne iubea. Niciodată nu a ţipat la noi. Obişnuia să ne dea bani şi ne lua cu el întotdeauna. Aşa îi plăcea. Dar a murit."
„Da, dar te vei întâlni cu el din nou. Tu ştii asta."
„Da. Am fost cu el înainte. El nu era ca tatăl meu. Ei sunt atât de diferiţi."
„De ce unul te iubeşte atât de mult şi se poartă atât de frumos cu tine, în timp ce celălalt este atât de diferit?"
„Pentru că unul a învăţat. El şi-a achitat această datorie. El a revenit... fără să fi înţeles. El va trebui să o facă din nou."
„Da", am aprobat eu. „El trebuie să înveţe să iubească, să educe."
„Da", răspunse ea.
„Dar nu vor înţelege acest lucru", am adăugat eu, „ei tratează copiii ca pe o proprietate, în loc să-i considere nişte oameni care trebuie iubiţi."
„Da", aprobă ea.
„Tatăl tău mai are de învăţat acest lucru."

„Da."
„Bunicul tău ştie deja..."
„Ştiu", a exclamat ea. „Avem atât de multe faze prin care trecem când suntem în stare fizică... întocmai ca şi celelalte faze ale evoluţiei. Trebuie să trecem prin faza embrionară, faza prunciei, faza copilăriei... Avem de parcurs o distanţă atât de mare până atingem... până ne atingem ţinta. Fazele din forma fizică sunt grele. Cele din planul astral sunt uşoare. Acolo noi doar ne odihnim şi aşteptăm. Acestea sunt fazele grele, cele din prezent."
„Câte planuri există în starea astrală?"
„Sunt şapte", răspunse ea.
„Care sunt acestea?" am întrebat eu, căutând o confirmare pe lângă cele două menţionate anterior în această şedinţă.
„Mi s-a spus numai de două", explică ea. „Faza de tranziţie şi cea de amintire."
„Pe acestea două le cunosc şi eu."
„Pe celelalte le vom cunoaşte mai târziu."
„Tu ai învăţat în acelaşi timp cu mine", am precizat eu.
„Astăzi am învăţat despre datorii. Este foarte important."
„Îmi voi reaminti ceea ce trebuie să-mi amintesc", a adăugat ea enigmatic.
„Îţi vei reaminti şi aceste planuri?" am întrebat eu.
„Nu. Ele nu sunt importante pentru mine. Ele sunt importante pentru tine." Mai auzisem asta înainte. Aceasta era pentru mine. Pentru a o ajuta pe ea, dar mai mult decât atât. Spre a mă ajuta pe mine, dar şi mai mult decât atât. Şi totuşi nu puteam să înţeleg care era acel scop mai înalt.
„Se pare că te simţi tot mai bine acum", am continuat eu. „Înveţi atât de multe."
„Da", mă aprobă ea.
„De ce vin acum oamenii atât de mult spre tine? Atraşi de tine?"
„Pentru că eu m-am eliberat de atât de multe temeri şi pot să-i ajut. Ei simt o atracţie psihică spre mine."
„Poţi face faţă acestui lucru?"
„Da." Nici nu se punea problema. „Nu-mi este teamă", adăugă ea.
„Bine, te voi ajuta."
„Ştiu", răspunse ea. „Tu eşti profesorul meu."

CAPITOLUL XIII

Catherine scăpase de simptomele ei chinuitoare. Era mai mult decât foarte sănătoasă. Vieţile ei începuseră să se repete. Ştiam că ne apropiam de punctul final, dar ceea ce nu realizam în această zi de toamnă, când ea intrase din nou în transă hipnotică, era faptul că aveau să treacă cinci luni între şedinţa hipnotică de acum şi următoarea, care avea de fapt să fie şi ultima.

„Văd sculpturi", începu ea. „Unele sunt făcute în aur. Văd lut. Oamenii fac oale. Ele sunt roşii... ei folosesc un fel de material roşu. Văd o clădire maronie, un fel de construcţie maronie. Aici ne aflăm."

„Tu te afli în clădirea maro sau lângă ea?"

„Sunt în ea. Noi lucrăm la obiecte diferite."

„Te poţi vedea în timp ce lucrezi?" am întrebat. „Te poţi descrie, ce porţi? Priveşte în jos. Cum arăţi?"

„Port ceva roşu... un fel de material lung. Am nişte pantofi caraghioşi, ca nişte sandale. Am păr castaniu. Lucrez la nişte figuri. Este figura unui bărbat... un bărbat. Are un fel de băţ o... vargă în mână. Ceilalţi oameni fac obiecte din... unele din metal."

„Acestea se realizează într-o fabrică?"

„Este doar o clădire. Clădirea este din piatră."

„Statuia la care lucrezi, bărbatul cu băţul, ştii cumva cine este?"

„Nu. Este doar un bărbat. El are de grijă de vite... de vaci. Sunt o mulţime de statui în jur. Noi ştim doar cum arată. Materialul este foarte prost. Se lucrează greu. Se tot sfărâmă."

„Ştii cum se cheamă materialul?"

„Nu văd asta. Este roşu, ceva roşu."

„Ce se va întâmpla cu statuia după ce o faci?"

„Va fi vândută. Unele vor fi vândute pe piaţă. Altele vor fi date unor nobili. Numai cele cu lucrătura cea mai fină vor fi date caselor nobililor. Restul vor fi vândute."

„Ai vreodată de-a face cu aceşti nobili?"

„Nu."

„Aceasta este munca ta?"

„Da."

„Îţi place?"

„Da."

„Te ocupi cu asta de mult?"

„Nu."

„Te pricepi bine la ceea ce faci?"

„Nu prea."

„Îţi trebuie mai multă experienţă?"

„Da. Acum învăţ."

„Înţeleg. Locuieşti încă cu familia ta?"

„Nu ştiu, dar văd cutii maro."

„Cutii maro?" am repetat eu.

„Ele au nişte deschizături mici. Ele au o uşă în ele. Iar unele dintre statui stau înăuntru. Ele sunt făcute din lemn, un fel anume de lemn. Noi trebuie să facem statuile pentru ele."

„Ce funcţie au aceste statui?"

„Sunt religioase", răspunse ea.

„Ce religie este – statuia?"

„Sunt mulţi zei, mulţi protectori... mulţi zei. Oamenii sunt foarte speriaţi. Aici se fac foarte multe obiecte. Facem şi jocuri... table de joc cu găuri în ele. Capete de animale intră în aceste găuri."

„Mai vezi ceva acolo?"

„Este foarte cald, foarte cald şi praf... nisip."

„Este apă prin jur?"

„Da, vine dinspre munte." Şi această viaţă începuse să mi se pară cunoscută.

„Oamenilor le este teamă?" am continuat. „Sunt oameni superstiţioşi?"

„Da", răspunse ea. „Frica domneşte peste tot. Toţi sunt speriaţi. Şi eu sunt speriată. Trebuie să ne ferim. Boala bântuie. Trebuie să ne ferim."

„Ce fel de boală?"

„Ceva ce-i omoară pe toţi. O mulţime de oameni mor."

„De la apă?" am întrebat eu. „Da. Este foarte uscat... foarte cald, pentru că zeii sunt supăraţi şi ne pedepsesc." Din nou vizita viaţa în care se vindecase cu tannis. Am recunoscut religia fricii, religia lui Osiris şi Hathor.

„De ce sunt zeii supăraţi?" am întrebat eu cunoscând deja răspunsul.

„Pentru că am încălcat legile. Sunt supăraţi."

„Ce legi aţi încălcat?"

„Acelea care au fost impuse de nobili."

„Cum puteţi să-i îmbunaţi pe zei?"

„Trebuie să porţi anumite obiecte. Unii oameni poartă diverse obiecte în jurul gâtului. Ele te ajută împotriva răului."

„Este vreun zeu de care oamenii se tem cel mai tare?"

„Le este teamă de toţi."

„Cunoşti numele vreunui zeu?"

„Nu îi cunosc, eu doar îi văd. Este unul cu corp de om dar cu cap de animal. Iar altul arată ca un soare. Altul ca o pasăre; este negru. Ei îşi leagă un şiret în jurul gâtului."

„Tu supravieţuieşti acestei boli?"

„Da, eu nu mor."

„Dar şi membrii familiei tale", mi-am reamintit eu.

„Da... tatăl meu. Mama este bine."

„Fratele tău?"

„Fratele meu... este mort", îşi reaminti ea.

„Tu de ce supravieţuieşti? Ai ceva deosebit. Ai făcut ceva?"

„Nu", răspunse ea, apoi schimbă focarul. „Văd ceva cu ulei înăuntru."

„Ce vezi?"

„Ceva alb. Arată ca marmura... Este albastru... un fel de vas... ţin ulei în el. Este folosit la unsul capetelor..."

„... preoţilor?" am adăugat eu.

„Da."

„Care este treaba ta acum? Te ocupi de uleiuri?"

„Nu, eu fac statui."

„Acestea se petrec în aceeaşi clădire maronie?"

„Nu... este mai târziu... un templu." Părea că are un motiv de nelinişte.

„Cineva a întreprins ceva în templu, care i-a supărat pe zei. Nu ştiu..."

„Tu ai fost aceea?"

„Nu, nu... eu văd doar preoţi. Ei se pregătesc pentru un sacrificiu, un animal... este un miel. Au chelie. Nu au nici un fir de păr pe cap, nici pe faţă..." Tăcu, iar minutele se scurgeau încet. Dintr-o dată se alarmă, ca şi când ar fi fost atentă la ceva. Când începu să vorbească, vocea îi era profundă. Era prezent un Învăţător.

„Acesta este planul în care li se permite unor suflete să apară unor oameni care se află încă în stare fizică. Li se permite să se reîntoarcă... numai dacă au lăsat ceva neîndeplinit. În acest plan intercomunicarea este permisă. Dar celelalte planuri... Aici este locul unde ţi se permite să te foloseşti de facultăţile tale psihice şi să comunici cu oamenii aflaţi în stare fizică. Există mai multe modalităţi de a face acest lucru. Uneori li se dă o putere de înfăţişare şi pot să li se arate oamenilor care sunt încă în stare fizică. Alţii au o forţă de a deplasa lucruri şi pot mişca prin telepatie diverse obiecte. Treci în acest plan numai dacă aceasta îţi este de folos cu ceva. Dacă ai lăsat un contract care nu a fost îndeplinit, poţi alege să vii aici, să comunici într-un fel. Dacă asta este tot... numai pentru acordul care trebuie îndeplinit. Dacă viaţa ta a fost brusc întreruptă, acesta va fi un motiv ca tu să treci în acest plan. Mulţi oameni aleg să vină aici pentru că li se permite să-i vadă pe cei foarte apropiaţi, aflaţi încă în stare fizică. Dar nu toţi aleg să comunice cu aceştia. Pentru unii poate fi destul de înfricoşător." Catherine tăcu. Părea că se odihneşte. Începu să şoptească foarte încet.

„Văd lumina."

„Lumina îţi dă energie?" am întrebat eu.

„Este ca şi când aş reîncepe... este o renaştere."

„Cum pot oamenii aflaţi în stare fizică să simtă această energie? Cum o pot capta pentru a se reîncărca?"

„Prin mintea lor", răspunse ea încet.

„Dar cum ajung în această stare?"

„Trebuie să fie într-o stare de relaxare totală. Te poţi reface prin lumină... prin lumină. Trebuie să fii foarte relaxat ca să nu mai cheltuieşti energie, ci s-o reînnoieşti pe a ta. Când dormi, te refaci." Acum ea se afla în starea ei de supraconştienţă, deci m-am hotărât să-mi extind chestionarea.

„De câte ori te-ai născut?" am întrebat eu. „S-a întâmplat de fiecare dată aici, în acest mediu, pe pământ, sau şi în alte părţi?"

„Nu", răspunse ea, „Nu întotdeauna aici."

„În care alte planuri, în care alte locuri mergi?"

„Nu am terminat încă ceea ce trebuie să fac aici. Nu pot să merg mai departe până când nu am învăţat totul din această viaţă, până când nu am făcut ceea ce am de făcut. Vor mai fi multe vieţi... pentru a îndeplini toate contractele şi toate obligaţiile pe care le datorăm."

„Dar tu progresezi", am constatat eu.

„Noi întotdeauna progresăm."

„De câte ori ai trăit pe pământ?"

„De optzeci şi şase de ori."

„Optzeci şi şase?"

„Da."

„Ţi le reaminteşti pe toate?"

„Mi le voi reaminti când va fi important pentru mine să mi le reamintesc." Noi trecuserăm fie prin fragmente, fie prin porţiuni majore a zece sau douăsprezece vieţi, iar spre final, acestea se repetaseră. Din câte s-ar părea, ea nu avea de ce să-şi reamintească restul de şaptezeci şi cinci sau cam aşa ceva de vieţi. Ea progresase remarcabil în mod sigur, cel puţin în accepţia mea. Cum va progresa ea de aici, din acest punct, s-ar părea să nu depindă de amintirea vieţilor. S-ar putea ca modul în care va progresa ea pe viitor să nu depindă de mine sau de ajutorul meu. Începu să vorbească din nou, în şoaptă.

„Unii oameni ating planul folosind droguri, dar ei nu înţeleg ceea ce trăiesc. Însă li s-a permis să treacă." Nu o întrebasem despre droguri. Acum mă instruia, împărtăşea cunoaşterea, fie că îi cerusem sau nu.

„Nu-ți poți folosi puterea psihică pentru a te ajuta să progresezi aici?" am întrebat eu. „Se pare că-ți dezvolți această putere din ce în ce mai mult."

„Da", aprobă ea. „Este important, dar nu este atât de important aici, cât va fi în celelalte planuri. Aceasta face parte din evoluție și dezvoltare."

„Important pentru tine și pentru mine?"

„Important pentru noi toți", răspunse ea.

„Cum ne dezvoltăm aceste facultăți?"

„Le dezvolți prin relații. Există unii cu puteri superioare care au revenit cu mai multă învățătură. Ei îi vor căuta pe aceia care au nevoie să se dezvolte și îi vor ajuta." Apoi, intră într-o adâncă tăcere. Părăsindu-și starea supraconștientă, intră într-o altă viață.

„Văd oceanul. Văd o casă lângă ocean. Este albă. Vapoarele vin și pleacă din port. Simt mirosul de apă de mare."

„Te afli acolo?"

„Da."

„Cum arată casa?"

„Este mică. Are un fel de turn în vârf... o fereastră de unde poți privi marea. Are un fel de telescop. Este aramă, lemn și aramă."

„Folosești acest telescop?"

„Da, când ne uităm după vapoare."

„Cu ce vă ocupați?"

„Anunțăm intrarea în port a vaselor comerciale." Mi-am amintit că mai făcuse acest lucru într-o altă viață anterioară, când era Christian, marinarul a cărui mână fusese rănită în timpul unei bătălii pe mare.

„Ești marinar?" am întrebat eu, așteptând o confirmare.

„Nu știu... poate."

„Poți vedea ce porți?"

„Da. Un fel de cămașă albă și niște pantaloni scurți maronii, și pantofi cu catarame... Voi fi marinar mai târziu în viață, dar nu acum." Își putea vedea viitorul, dar aceasta presupunea ca ea să și facă un salt înainte, în acel viitor.

„Sunt rănit", se crispă ea, zvârcolindu-se în agonie. „Sunt rănit la mână." Sigur că acum ea era Christian și retrăia din nou bătălia de pe mare.

„A fost vreo explozie?"

„Da... simt miros de praf de pușcă!"

„Îți vei reveni", am asigurat-o eu, cunoscând deja ceea ce va urma.

„Mor mulți oameni!" Era încă agitată. „Velele sunt rupte... o parte din port a sărit din aer." Cerceta vasul căutând avariile.

„Trebuie să reparăm velele. Ele trebuie reparate."

„Îți revii?" am întrebat eu.

„Da. Pânza de vele se coase foarte greu... se coase foarte greu."

„Poți să lucrezi cu mâna rănită?"

„Nu, dar privesc la ceilalți... pânzele. Ele sunt făcute dintr-o pânză tare, un fel de canava, foarte greu de cusut... Mulți sunt morți. Am dureri." Se crispă.

„Ce este?"

„Această durere... din mână."

„Mâna ta se va vindeca. Avansează în timp. Navighezi din nou?"

„Da." Făcu o pauză. „Suntem în sudul Țării Galilor. Trebuie să apărăm coasta."

„Cine vă atacă?"

„Cred că sunt spanioli... au o flotă foarte mare."

„Ce se întâmplă apoi?"

„Nu văd decât vasul. Văd portul. Sunt prăvălii. În unele prăvălii se fac lumânări. În altele se vând cărți."

„Da. Intri vreodată în magazinul de cărți?"

„Da. Îmi plac foarte mult. Cărțile sunt minunate. Văd multe cărți. Cea roșie este despre istorie. Altele scriu despre orașe... pământ. Sunt hărți. Îmi place această carte... Într-un magazin se vând pălării."

„Este vreun loc unde se bea?" Mi-am amintit cum descrisese Christian berea...

„Da, sunt multe", răspunse ea. „Se servește bere... o bere foarte neagră... cu un fel de carne... carne de berbec și pâine, o pâine foarte mare. Berea este foarte amară, foarte amară. Îi simt gustul. Au și vin și niște mese din lemn, foarte lungi..."

M-am hotărât să-i spun pe nume ca să văd cum reacționează. „Christian", am spus eu apăsat.

Ea răspunse cu voce tare, fără ezitări. „Da! Ce dorești?"

„Unde este familia ta, Christian?"

„Ei sunt într-un oraș învecinat. Noi plecăm din acest port."

„Cine face parte din familia ta?"

„Am o soră... o soră, Mary."

„Unde este prietena ta?"

„Nu am prietenă. Doar femeile din oraș."

„Pe nimeni în mod special?"

„Nu, doar femeile... M-am reîntors pe mare. Iau parte la multe bătălii, da, sunt în siguranță."

„Îmbătrânești..."

„Da."

„Te căsătorești vreodată?"

„Așa cred. Văd un inel."

„Ai copii?"

„Da. Fiul meu va fi și el pe mare... Un inel, un inel și o mână. Este o mână care ține ceva. Nu pot să văd ce anume. Inelul este o mână, o mână care strânge ceva", Catherine începu să-și încleșteze gura.

„Ce se întâmplă?"

„Oamenii de pe vas sunt bolnavi... este de la mâncare. Au mâncat ceva stricat. Este carne de porc sărată." Continuă să-și încleșteze gura. Am avansat-o în timp, reușind să-i opresc această stare. M-am hotărât să nu o mai fac să treacă din nou prin atacul de cord suferit de Christian. Era deja extenuată, așa că am scos-o din transă.

CAPITOLUL XIV

Aveau să treacă trei săptămâni până să ne întâlnim din nou. Această amânare se datoră scurtei mele îmbolnăviri și vacanței ei. Catherine continuă să prospere în timpul acestei perioade, dar când am început ședința îmi părea agitată. Îmi spusese că se simțea atât de bine încât nu considera că hipnoza ar putea s-o ajute mai mult de atât. Desigur, avea dreptate. În cazuri obișnuite, am fi putut încheia terapia cu câteva săptămâni în urmă. Dar am continuat, în parte datorită interesului pe care-l aveam în mesajele primite de la Învățători, precum și pentru că unele probleme minore se făceau încă simțite în viața actuală a lui Catherine. Ea era aproape vindecată, iar viețile se repetau. Dar dacă cumva Învățătorii mai aveau să-mi comunice ceva? Cum am fi putut comunica fără Catherine? Știam că ea ar fi acceptat să continue ședințele în caz că eu insistam. Dar nu am considerat că era cazul să insist. Cu o oarecare tristețe, am fost de acord cu ea. Am pălăvrăgit despre evenimentele din ultimele trei săptămâni, fără să pun nici un pic de suflet în asta.

Au trecut cinci luni. Catherine își menținuse starea clinică bună. Temerile și anxietățile ei erau minime. Calitatea vieții ei, precum și relațiile cu oamenii se schimbaseră în mod spectaculos. Se întâlnea și cu alți bărbați acum, deși Stuart era încă în imagine. Pentru prima oară de când era copil, simțise bucuria și fericirea adevărată din viața ei. Din când în când ne mai întâlneam pe hol stând la rând la bufet, dar distanța doctor-pacient dispăruse dintre noi.

Iarna trecu și veni primăvara. Catherine se programă pentru o întâlnire la cabinet. Avusese un vis care îi tot revenea, despre un sacrificiu religios cu niște șerpi într-o groapă. Oameni, printre care și ea, erau forțați să intre într-o groapă. Ea se afla în groapa de unde încerca să iasă, cățărându-se și săpând cu mâinile în pereții nisipoși. Șerpii erau chiar sub ea. Când ajungea la acest moment din vis se trezea cu inima bătându-i puternic. În ciuda acestui vis hiatus, intră foarte repede într-o stare de hipnoză adâncă. Deloc surprinzător, se întorsese într-o viață din antichitate.

„Este foarte cald unde mă aflu", începu ea. „Văd doi oameni negri care stau în picioare lângă niște ziduri de piatră reci și umede. Au coifuri. În jurul gleznei drepte au o sfoară. Sfoara este împletită cu mărgele și din ea atârnă ciucuri. Ei fac un fel de magazie din piatră și lut unde pun grâu, un fel de cereale pisate. Cerealele sunt aduse în cărațe cu roți de fier. Rogojini împletite sunt puse într-o căruță sau într-o parte a ei. Văd apă, foarte albastră. Cineva dă ordine

celorlalți. Sunt trei trepte în jos, înspre grânar. Afară se află statuia unui zeu. El are capul unui animal, o pasăre, și un corp de bărbat. El este un zeu al anotimpurilor. Pereții sunt căptușiți cu un fel de smoală pentru a opri aerul să intre înăuntru și a păstra cerealele. Mă mănâncă fața. Văd mărgele albastre în părul meu. Sunt ploșnițe sau muște în jur, care îmi provoacă mâncărimi pe față și pe umeri. Mă ung cu ceva lipicios pe față ca să le țin la distanță... miroase groaznic, seva vreunui copac.

Am cozi în păr și mărgele în cozi, cu șireturi de aur. Părul meu este negru închis. Fac parte din casa regală. Mă aflu aici la o sărbătoare. Am venit să particip la ungerea unor preoți... o sărbătoare închinată zeilor, pentru viitoarea recoltă. Se fac numai sacrificii animale, nu umane. Sângele de la animalele sacrificate curge pe un suport alb într-un bazin... curge în gura unui șarpe. Bărbații poartă pălării mici din aur. Toți au pielea neagră. Avem sclavi din alte locuri, de peste mare..."

Tăcu, iar noi așteptam ca și când toate aceste luni nu trecuseră niciodată. Deveni vigilentă, asculta ceva.

„Totul este atât de rapid și complicat... ceea ce îmi spun despre schimbare și dezvoltare și planuri diferite. Există un plan al conștiinței și un plan al tranziției. Venim dintr-o viață și, dacă lecțiile sunt terminate, trecem mai departe la o altă dimensiune, o altă viață. Trebuie să înțelegem în totalitate. În caz contrar, nu ni se permite să trecem mai departe... trebuie să repetăm, deoarece altfel, nu învățăm. Trebuie să trecem prin toate experiențele. Trebuie să cunoaștem latura dorinței, dar trebuie să știm să și dăm. Sunt atât de multe de știut, atât de multe spirite implicate. De aceea ne aflăm aici. Învățătorul este doar unul pe acest plan."

Catherine făcu o pauză, apoi vorbi cu vocea Spiritului poet. El îmi vorbea mie.

„Ceea ce îți spunem este pentru prezent. De acum încolo va trebui să înveți prin propria ta intuiție."

După câteva minute, Catherine începu să vorbească în șoapta ei blândă. „Este un gard negru... înăuntru sunt pietre funerare. A ta este acolo."

„A mea?" am întrebat eu, surprins de această viziune.

„Da."

„Poți să citești inscripția?"

„Numele este 'Noble': 1668-1724. Este o floare pe piatră...Este în Franța sau Rusia. Erai într-o uniformă roșie... aruncat de pe un cal. Este un inel de aur... cu capul unui leu... folosit ca decorație."

Numic mai mult. Am interpretat declarația Spiritului poet ca un semn că nu vor mai fi alte revelații prin hipnoza lui Catherine, ceea ce era și adevărat. Nu mai urma să avem alte ședințe. Vindecarea ei era completă, iar eu învățasem tot ce putusem din aceste regresiuni. Restul, ceea ce urma să fie în viitor, aveam să învăț prin propria mea intuiție.

CAPITOLUL XV

La două luni după ultima noastră ședință, Catherine sună și se programă pentru o întâlnire. Spuse că avea ceva foarte interesant să-mi comunice.

Când intră în cabinet, prezența unei noi Catherine, fericită, zâmbitoare și radiantă, cuprinsă de o pace interioară care o făcea să strălucească, m-a cam surprins. Pe moment îmi trecu prin minte Catherine cea veche și faptul că ajunsese atât de departe într-un timp atât de scurt.

Catherine fusese s-o vadă pe Iris Saltzman, astrolog vestit care se specializase în lecturi privind viețile anterioare. Am fost puțin surprins, dar am înțeles curiozitatea lui Catherine și nevoia ei de a căuta o confirmare suplimentară a tot ceea ce i se întâmplase. Mi-a părut bine că avea încredere în aceste lucruri.

Catherine auzise recent despre Iris de la un prieten. A sunat-o și s-a programat pentru o ședință, fără să-i spună nimic din ceea ce se petrecuse în cabinetul meu.

Iris nu i-a cerut să-i spună decât data, ora și locul nașterii. Din aceste date, îi explică Iris, ea va construi o astrogramă care, în conjuncție cu harul intuitiv al lui Iris, îi va da posibilitatea de a desluși unele detalii din viețile anterioare ale lui Catherine.

Era prima experiență a lui Catherine cu un medium și, într-adevăr nu știa la ce să se aștepte. Spre surprinderea ei, Iris a validat cea mai mare parte din ceea ce Catherine descoperise sub hipnoză.

Treptat, Iris intră într-o altă stare, vorbind și făcând notații pe harta astrologică întocmită la repezeală. La câteva minute după ce intră în această stare, Iris își întinse mâna spre propriul său gât, spunându-i lui Catherine că fusese strangulată și i se tăiase gâtul într-o viață anterioară. Tăierea gâtului avusese loc în vreme de război, iar Iris vedea flăcări și dezastru într-un sat, cu multe secole în urmă. Mai spuse că, atunci când a murit, Catherine era un bărbat tânăr.

Ochii lui Iris se împăienjeniseră când, îm continuare, o descrisese pe Catherine ca fiind un tânăr îmbrăcar în uniformă de marină, purtând pantaloni negri, scurți, și pantofi cu catarame ciudate pe ei. Dintr-o dată, Iris își prinse mâna stângă, simțind o durere chinuitoare și exclamând că ceva ascuțit îi intrase în mână și i-o rănise, loc în care rămăsese o cicatrice permanentă. Se

duceau mari bătălii pe mare, iar locul era lângă coasta Angliei. Continuă cu descrierea vieții pe mare.

Iris descria mai multe fragmente din viețile anterioare. A existat o scurtă viață la Paris, unde Catherine fusese din nou băiat și murise tânăr, în sărăcie. Altă dată fusese indiană de origine americană, pe coasta de sud-vest a Floridei. În timpul acestei vieți fusese vindecătoare și mergea cu picioarele goale. Avea pielea neagră și ochii ciudați. Aplica unguente pe răni și dădea medicamente preparate din ierburi. În plus, era un foartre bun medium. Îi plăcea să poarte bijuterii din pietre albastre, mult lapis, împletit cu o piatră roșie.

Într-o altă viață, Catherine fusese prostituată în Spania. Numele ei începea cu litera L. Trăise cu un bărbat mai în vârstă.

Într-o altă viață, fusese fiica nelegitimă a unui tată bogat care avea multe titluri. Iris văzuse blazonul familiei pe cănile care se găseau la conac. Spunea că ea, Catherine, era foarte blondă și avea degetele foarte lungi și subțiri. Cânta la harpă. Căsătoria i-a fost aranjată. Catherine iubea animalele, în special caii, și se purta mai frumos cu ele decât cu oamenii din jurul ei.

Într-o scurtă viață fusese un tânăr marocan care a murit de o boală în tinerețe. Odată trăise în Haiti unde vorbea limba locului și se ocupa de practici magice.

Într-o viață trăită în Egiptul antic se ocupa cu ritualurile de înmormântare ale acelei culturi. Era femeie și purta părul în cozi.

Trăise de mai multe ori în Franța și Italia. În una dintre aceste vieți a trăit în Florența și s-a ocupat de religie. Mai târziu, s-a mutat în Elveția unde a avut legături cu o mănăstire. Era femeie și avea doi fii. O pasionau aurul și sculpturile din aur, și purta o cruce din aur. În Franța a fost închisă într-un loc rece și întunecos.

Într-o altă viață, Iris a văzut-o pe Catherine – bărbat într-o uniformă roșie, între soldați și cai. Uniforma roșie cu auriu, probabil rusească. Într-o altă viață fusese o sclavă nubiană în Egiptul antic. La un moment dat a fost prinsă și aruncată în temniță. Iar în alta a fost bărbat, în Japonia, un om foarte învățat care se ocupa de cărți și predare. Lucra în școli și a trăit până la o vârstă foarte înaintată.

Și, în sfârșit, într-o viață mai recentă fusese un soldat german, ucis într-o luptă.

Eram fascinat de precizia detaliată a acestor evenimente aparținând unor vieți anterioare. Asemănarea cu propria evocare a lui Catherine din timpul regresiunii hipnotice era uimitoare – rana de la mâna lui Christian, căpătată în timpul bătăliei pe mare, descrierea hainelor și pantofilor lui; viața Louisei, spaniola prostituată, Aronda și ritualurile egiptene de înmormântare, Johan tânărul corsar al cărui gât fusese tăiat de Stuart într-o încarnare anterioară, în timp ce satul în care locuia acesta ardea; Eric, pilotul german blestemat; și așa mai departe.

Existau și corespondențe cu viața actuală a lui Catherine. De exemplu, lui Catherine îi plăceau bijuteriile cu pietre albastre, în special lapis lazuli. Cu toate că nu purta o astfel de bijuterie în timp ce se afla la Iris. Întotdeauna a iubit animalele, în special câinii și pisicile, simțindu-se mai în siguranță cu ele decât cu oamenii. Iar dacă ar fi trebuit să aleagă un loc din lume pe care să-l viziteze, ar fi ales Florența.

Nicidecum nu aș fi considerat această experiență drept o experiență științifică valabilă. Nu avem nici o posibilitate de a controla variabilele. Dar, s-a întâmplat, și consider că este important să relatez acest lucru aici.

Nu pot fi foarte sigur cu privire la ceea ce s-a întâmplat în acea zi. Poate, Iris a folosit telepatia în mod inconștient și a „citit" gândurile lui Catherine, deoarece viețile anterioare existau deja în subconștientul acesteia. Sau poate că Iris era într-adevăr capabilă să vadă date din viețile anterioare folosind facultățile ei psihice. Totuși, a fost posibil, amândouă obținând aceleași informații prin mijloace diferite. La ceea ce Catherine ajunsese prin regresiune hipnotică, Iris ajunsese prin canalele ei de medium.

Foarte puțini oameni ar putea face ceea ce a făcut Iris. Mulți oameni care se consideră mediumuri profită pur și simplu de frica celor care îi solicită precum și de curiozitatea lor privind necunoscutul. În prezent, escrocii care se consideră „mediumuri“ par a fi niște produse de tâmplărie. Popularitatea unor cărți cum ar fi cea a lui Shirley McLaine, „Pe un limb“, a scos la iveală un torent de noi „mediumuri în transă.“ Mulți bat drumurile făcându-și reclamă la fața locului, stând în „transă“ și comunicând unui public extaziat și cuprins de frică banalități cum ar fi „Dacă nu ești în armonie cu natura, natura nu va fi în armonie cu tine.“ Aceste sentințe sunt în general intonate printr-o voce total diferită de cea proprie „mediumurilor“, adeseori atinsă de un ușor accent străin. Mesajele sunt vagi și se pot aplica la un număr mare de oameni. De obicei, mesajele tratează în principal dimensiunile spirituale care sunt foarte greu de evaluat. Pentru ca acest domeniu să nu fie discreditat, este foarte important să se separe ceea ce este fals de ceea ce este adevărat. Oamenii de știință serioși, de bună credință, sunt chemați să facă acest lucru. Psihiatrii sunt necesari în stabilirea diagnosticului, eliminarea bolilor mentale, a tendințelor de simulare a unei boli sau a celor sociopate.

Statisticienii, psihologii și medicii au o importanță vitală în aceste evaluări, precum și în munca de cercetare ulterioară.

Numai prin folosirea unei metodologii științifice se vor putea face pași importanți în acest domeniu. În știință, o ipoteză, care este o presupunere preliminară la care s-a ajuns în urma unui șir de observații, este inițial creată

pentru a explica un fenomen. De aceea, ipoteza trebuie verificată în condiţii dirijate. Rezultatele acestor teste trebuie probate şi repetate înainte ca teoria să fie formulată. O dată ce oamenii de ştiinţă deţin ceea ce ei consideră a fi o teorie solidă, aceasta trebuie verificată de nenumărate ori de către alţi cercetători iar rezultatele trebuie să corespundă.

Studiile detaliate şi acceptate din punct de vedere ştiinţific ale dr. Joseph B. Rhine de la Universitatea Duke, dr. Ian Stevenson de la Universitatea din Virginia, Departamentul de psihiatrie, dr. Gertrude Schmeidler de la Colegiul oraşului New York şi ale multor altor oameni de ştiinţă dovedesc că acest lucru poate fi realizat.

CAPITOLUL XVI

Trecuseră aproape patru ani de când eu şi Catherine trăiserăm împreună această experienţă incredibilă, care ne marcase profund pe amândoi.

Din când în când, îmi face câte o scurtă vizită la cabinet pentru a-mi spune „Hello" sau pentru a discuta vreuna din problemele ei. Nu a mai avut niciodată nevoie şi nici nu s-a mai arătat dornică să fie supusă din nou vreunei regresiuni, fie pentru vreun simptom, fie pentru a afla în ce relaţii s-a aflat în vieţile anterioare cu oamenii noi care apăruseră în viaţa ei. Munca noastră era încheiată. Acum, Catherine era liberă să-şi trăiască pe deplin viaţa, fără a mai fi schilodită de simptomele ei chinuitoare. Ea descoperise o fericire şi o mulţumire pe care nu le credea posibile. Nu-i mai era teamă de boală sau moarte. Acum, pentru ea, viaţa avea un sens şi un scop. Era echilibrată şi în armonie cu ea însăşi. Radia o pace interioară pe care mulţi o doresc dar foarte puţini o obţin. Se simţea mult mai plină de spirit. Pentru Catherine, tot ceea ce s-a întâmplat era foarte adevărat. Ea nu punea la îndoială veridicitatea nici unui eveniment, acceptând totul ca pe o parte integrantă a ceea ce era ea. Nu a arătat nici un interes în privinţa continuării studierii fenomenelor psihice, deoarece simţea că „ştie" într-un mod care nu poate fi învăţat din cărţi sau din tratate. Oamenii care se aflau în pragul morţii, sau care aveau un membru al familiei ce îşi aşteptau sfârşitul, o căutau adesea. Ei se simţeau atraşi spre ea. Ea stătea şi le vorbea, iar aceştia, treptat, se simţeau mai bine.

Viaţa mea se schimbă aproape tot atât de spectaculos ca şi a lui Catherine. Devenisem mai intuitiv, mai conştient de părţile ascunse, secrete, ale pacienţilor, colegilor şi prietenilor mei. Se părea că ştiam foarte multe despre ei chiar înainte de a şti ceva concret. Valorile şi scopurile mele în viaţă îşi mutaseră centrul, devenind mai umaniste şi mai puţin acumulative. Mediumurile, vindecătorii şi alţii de acest fel apăreau tot mai mult în viaţa mea şi am început în mod sistematic să le apreciez capacităţile. Carole evoluase o dată cu mine. Ea devenise deosebit de pricepută în a da sfaturi privind moartea şi procesul morţii, iar în prezent conduce grupurile care acordă ajutor pacienţilor bolnavi de SIDA.

Am început să meditez, ceva ce până nu demult consideram că este practicat numai de hinduşi sau de californieni. Lecţiile transmise prin Catherine au devenit o parte conştientă a vieţii mele zilnice. Amintindu-mi înţelesul adânc

al vieții, și al morții, ca parte naturală a vieții – am devenit mai răbdător, mai decis și mai afectiv. De asemenea, simt că sunt mult mai răspunzător de acțiunile mele, atât de cele negative cât și de cele pozitive, înălțătoare. Știu că voi avea de plătit un preț. Ceea ce se schimbă cu adevărat, se schimbă în bine.

Continuu să scriu lucrări științifice, discursuri pentru întâlnirile profesionale și să conduc Departamentul de psihiatrie. Dar acum oscilez între două lumi: lumea fenomenală a celor cinci simțuri, reprezentată de trupurile nostre și nevoile fizice; și lumea mai largă a planurilor non-fizice, reprezentată de sufletele noastre și de spirite. Știu că între aceste două lumi există o legătură, că totul este energie. Totuși ele adeseori par a fi destul de îndepărtate. Datoria mea este să unesc aceste două lumi, să documentez atent și în mod științific unitatea lor.

Familia mea a cunoscut o adevărată înflorire. Carole și Amy s-au dovedit a avea capacități psihice peste medie, iar noi, glumind, am încurajat dezvoltarea pe viitor a acestora. Jordan a devenit un tânăr puternic, de legendă, un conducător înnăscut. Iar eu devin tot mai puțin serios. Și uneori am vise foarte neobișnuite.

De-a lungul multor luni după ultima ședință cu Catherine, somnul meu a început să prezinte o anumită tendință. Obișnuiam uneori să am un vis foarte viu, în timpul căruia fie ascultam un discurs, fie puneam întrebări lectorului. Numele profesorului din vis era Philo. Când mă trezeam, uneori îmi aminteam o parte din materialul discutat și îmi notam. Am inclus câteva exemple aici. Primul a fost o conferință și am recunoscut influența mesajelor de la Învățători.

„... Înțelepciunea se dobândește foarte încet. Aceasta se întâmplă deoarece cunoașterea intelectuală, ușor de atins, trebuie transformată în cunoaștere «emoțională» sau subconștientă. O dată transformată, imprimarea este permanentă. Practica unui comportament adecvat este principiul catalizator al acestei reacții. Fără acțiune, conceptul se va usca și va dispărea. Cunoașterea teoretică fără o aplicare în practică nu este suficientă.

Echilibrul și armonia sunt neglijate astăzi, și totuși ele reprezintă elemente fundamentale ale înțelepciunii. Totul se face fără măsură. Oamenii sunt obezi pentru că mănâncă excesiv. Joggerii neglijează aspectul lor și al celorlalți, deoarece singurul lor scop este să alerge. Se pare că majoritatea oamenilor sunt excesiv de mediocri. Ei beau prea mult, fumează prea mult, petrec prea mult sau prea puțin, vorbesc prea mult fără sens, își fac prea multe griji. Gândesc prea pesimist sau prea optimist. Totul sau nimic. Nu astfel se întâmplă însă în natură.

În natură există echilibru. Animalele distrug în proporții reduse. Sistemele ecologice nu sunt eliminate în masă. Plantele sunt consumate și apoi cresc. Sursele de subzistență se afundă pentru a se reumple. Floarea este admirată, fructul mâncat, rădăcina păstrată.

Omenirea nu a învățat despre echilibru și totuși l-a practicat singură. Este condusă de lăcomie și ambiție, cârmuită de frică. În acest fel, în cele din urmă, se va autodistruge. Dar natura va supraviețui; cel puțin plantele.

Fericirea își are rădăcinile în simplitate. Tendința spre excesivitate în gândire și acțiune diminuează fericirea. Excesele adumbresc valorile de bază. Oamenii religioși ne spun că fericirea vine în momentul în care îți umpli inima cu iubire, vine de la credință și speranță, ca urmare a practicării binefacerilor și a răspândirii bunătății. De fapt, au dreptate. Asumându-ne aceste atitudini, echilibrul și armonia vor veni de la sine. Toate la un loc reprezintă o stare de existență. În zilele noastre ele sunt într-o stare de conștiință alterată. Ca și când omenirea nu ar fi în starea ei naturală, în timpul existenței sale pe pământ. Trebuie să atingă o stare modificată pentru a se umple cu iubire, dragoste față de semeni, simplitate, pentru a simți puritatea, pentru a se elibera de spaima sa cronică.

Cum atinge individul această stare modificată, acest alt sistem de valori? Și, o dată atins, cum poate fi menținut? Răspunsul pare a fi simplu. Este numitorul comun al tuturor religiilor. Omenirea este veșnică, iar ceea ce facem noi acum este să ne învățăm lecțiile. Suntem toți la școală. Este atât de simplu, dacă poți crede în nemurire.

Dacă o parte din omenire este eternă, și există destule dovezi și o întreagă istorie care ne fac să credem acest lucru, atunci de ce continuăm să ne facem rău nouă înșine? De ce călcăm peste alții pentru „câștigul" nostru personal, când de fapt rămânem repetenți la această lecție? Se pare că toți mergem în final spre același loc, indiferent de viteză. Nici unul nu este mai important decât celălalt.

Țineți seama de lecții. Din punct de vedere intelectual, răspunsurile au fost întotdeauna acolo, dar această nevoie de a actualiza prin experiență, de a face permanentă imprimarea subconștientă prin «emoționalizare» și practicarea conceptului reprezintă cheia. A învăța pe dinafară pentru Școala duminicală nu este suficient. Vorbele goale fără fapte sunt lipsite de valoare. Este ușor să citești sau să vorbești despre dragostea față de semeni și credință. Dar a le pune în **aplicare**, a le **simți**, în mod sigur presupune o stare de conștiință modificată. Nu starea trecătoare provocată de droguri, alcool sau emoții neașteptate. Starea permanentă este atinsă prin cunoaștere și înțelegere. Este susținută prin comportare fizică, prin acte și fapte, prin practică. Înseamnă a prelua ceva aproape mistic și a-l adapta familiarității cotidiene prin practică, a-l transforma într-un obicei.

Înțelegeți că nici unul nu este mai important decât altul. Simțiți aceasta. Faceți o practică din a ajuta pe altul. Noi toți vâslim în aceeași barcă. Dacă nu tragem împreună, plantele noastre vor rămâne cumplit de singure."

Într-o noapte, într-un alt vis, puneam o întrebare. „Cum se face că afirmi că toţi suntem egali, şi totuşi contradicţiile evidente ne izbesc în faţă: inechităţi în virtuţi, în cumpătare, în finanţe, în drepturi, capacităţi intelectuale şi talente, inteligenţă, aptitudini matematice, ad infinitum?"

Răspunsul a fost o metaforă. „Este ca şi când în fiecare persoană s-ar afla un diamant. Imaginează-ţi un diamant cu o lungime de un metru. Diamantul are mii de faţele, iar aceste faţete sunt acoperite cu praf şi smoală. Este îndatorirea sufletului de a curăţa fiecare faţetă până când suprafaţa va deveni strălucitoare şi va putea reflecta un curcubeu de culori.

În momentul de faţă, unii au curăţat multe faţete, care strălucesc foarte tare. Alţii au reuşit să cureţe numai câteva; ele nu strălucesc prea tare. Totuşi, sub murdărie, fiecare persoană posedă în sufletul său un diamant strălucitor cu o mie de faţete scânteietoare. Diamantul este perfect, fără nici o fisură. Singura diferenţă dintre oameni este numărul de faţete curăţate. Dar fiecare diamant este la fel, şi este perfect.

Când toate faţetele au fost curăţate şi strălucesc într-un spectru de lumini, diamantul se reîntoarce la energia pură care a fost la origine. Rămân luminile. Este ca şi cum procesul care are loc la producerea diamantului este inversat, iar toată această presiune – eliberată. Energia pură există în curcubeul de lumini, iar luminile posedă cunoştinţe şi cunoaştere."

„Şi toate diamantele sunt perfecte."

Uneori întrebările sunt complicate iar răspunsurile, simple.

„Ce trebuie să fac?" am întrebat eu într-un vis. „Ştiu că pot trata şi vindeca oameni aflaţi în durere. Ei vin la mine într-un număr care depăşeşte puterile mele. Sunt foarte obosit. Totuşi, pot eu să-i refuz când sunt atât de desperaţi, iar eu aş putea să-i ajut? Este oare corect să spun «Nu, este deja suficient.»?"

„Rolul tău nu este de gardă personală", sună răspunsul.

Ultimul răspuns pe care-l voi cita a fost un mesaj către alţi psihiatri. M-am trezit în jurul orei şase dimineaţa, dintr-un vis în care ţineam o conferinţă, de date aceasta în faţa unui vast public format din psihiatri.

„În goana spre medicalizarea psihiatriei, este important să nu abandonăm tehnicile tradiţionale, deşi uneori destul de vagi, ale profesiei noastre. Noi suntem cei care încă vorbim cu pacienţii noştri, cu răbdare şi compasiune. Noi încă ne rezervăm timp pentru aceasta. Noi promovăm înţelegerea conceptuală a bolii, mai degrabă vindecarea prin înţelegere şi autocunoaştere, decât prin raze laser. Noi folosim încă speranţa în vindecare.

În zilele noastre, alte ramuri ale medicinei descoperă că aceste abordări tradiţionale în vindecare sunt prea ineficiente, iau prea mult timp, şi sunt lipsite de substanţă. Ei preferă tehnologii în locul discuţiei, reacţii chimice ale sângelui oferite de computer în locul chimiei personale doctor-pacient, care vindecă pacientul şi oferă satisfacţii medicului. Poziţia ideală, etică, cea care oferă satisfacţii personale, tinde să cedeze în faţa celei economice, eficiente, care distruge satisfacţia. Drept rezultat, colegii noştri se simt tot mai izolaţi şi mai înstrăinaţi. Pacientul are sentimentul că este grăbit şi golit, că nu i se poartă de grijă.

Trebuie să evităm să fim seduşi de înalta tehnologie. Noi ar trebui mai degrabă să reprezentăm nişte modele pentru colegii noştri, să demonstrăm cum răbdarea, înţelegerea şi compasiunea ajută atât pacientul cât şi medicul. Acordând mai mult timp discuţiei, învăţării, trezirii speranţei în vindecare – aceste calităţi pe jumătate uitate ale medicului în calitatea lui de vindecător – ar trebui să facă din noi un exemplu pentru colegii noştri de breaslă.

Tehnologia înaltă este minunată în cercetare şi în scopul promovării înţelegerii bolilor omeneşti. Poate constitui un instrument clinic de o valoare deosebită, dar nu va putea înlocui niciodată acele caracteristici personale şi metode ale unui medic adevărat. Psihiatria poate fi considerată cea mai demnă dintre ramurile medicinei. Noi suntem profesorii. Noi nu trebuie să abandonăm acest rol de dragul asimilării, mai ales acum.

Mai am încă astfel de vise, deşi numai ocazional. Adeseori, când meditez, sau când conduc pe o şosea, sau pur şi simplu când visez în timpul zilei, fraze, gânduri şi imagini se strecoară în mintea mea. Acestea par adeseori foarte diferite de modul meu obişnuit şi conştient de gândire sau conceptualizare. Ele vin de obicei la momentul cel mai potrivit şi îmi rezolvă problemele sau întrebările pe care le am atunci. Le folosesc în terapie şi în viaţa mea de zi cu zi. Consider aceste fenomene drept o extindere a capacităţilor mele intuitive, iar ele mă însufleţesc. Pentru mine, ele reprezintă semne clare că mă aflu pe drumul cel drept, deşi este un drum lung.

Eu ascult de visele şi intuiţiile mele. Iar când procedez astfel, totul se petrece exact cum trebuie. Iar când nu fac acest lucru, în mod inevitabil ceva iese greşit.

Încă mai simt prezenţa Învăţătorilor în jurul meu. Nu ştiu cu siguranţă dacă visele şi intuiţiile mele sunt influenţate de ei, dar aşa bănuiesc.

EPILOG

Cartea s-a terminat dar povestea continuă. Catherine este vindecată, fără nici o reîntoarcere la simptomele din trecut. Am fost mai prudent în privința aplicării regresiunii la alți pacienți. Mă ghidez după constelația de simptome specifică pacientului, după rezistența pe care o manifestă la alte tratamente, după capacitatea pe care o are de a fi ușor hipnotizat, după deschiderea pe care o are pacientul spre o astfel de abordare, precum și după o intuiție a mea că acesta este adevăratul drum pe care trebuie să-l urmez. De la Catherine încoace, am efectuat regresiuni dataliate în viețile anterioare ale multor pacienți. Nici unul dintre acești pacienți nu era vreun psihopat, nu avea halucinații și nu prezenta multiple personalități. Toți s-au refăcut în mod spectaculos.

Toți cei doisprezece pacienți erau de formație diferită și aveau personalități distincte. O casnică, evreică, din Miami Beach, și-a reamintit foarte clar cum a fost violată de un grup de soldați romani, în Palestina, la scurt timp după moartea lui Iisus. A condus un bordel în New Orleans, în secolul al XIX-lea, a trăit într-o mănăstire în Franța, în Evul Mediu, și a dus viața tristă a unei japoneze. Ea este singura dintre toți pacienții, în afară de Catherine, care a putut să transmită mesaje din starea intermediară. Mesajele ei erau extrem de spirituale. Și ea cunoștea fapte și evenimente din viața mea. Avea o ușurință în a prezice cu mare precizie evenimente viitoare. Mesajele ei veneau de la un anumit Spirit, iar în prezent mă aflu în faza de a cataloga cu atenție ședințele efectuate cu ea. Am rămas totuși un om de știință. Tot materialul pe care ea l-a oferit trebuie cercetat, evaluat și validat.

Ceilalți nu au putut să-și amintească decât de momentul morții, părăsirea trupului și starea de plutire spre lumina strălucitoare. Nici unul nu a putut să transmită mesaje înapoi spre mine. Dar toți aveau amintiri foarte vii despre viețile anterioare. Un acționar foarte inteligent a trăit o viață plăcută dar plictisitoare în Anglia victoriană. Un artist a fost torturat în timpul Inchiziției spaniole. Proprietarul unui restaurant nu putea să conducă peste poduri sau prin tunele și și-a amintit cum a fost îngropat de viu când trăia în Orientul Apropiat, în una dintre civilizațiile străvechi. Un tânăr medic și-a amintit de o traumă pe care a suferit-o pe mare pe când era viking. Un lucrător la televiziune a fost torturat cu șase sute de ani în urmă, la Florența. Lista pacienților continuă.

Acești pacienți și-au amintit și alte vieți. Simptomele lor se rezolvau pe măsură ce viețile se derulau. Fiecare dintre ei are acum certitudinea că a trăit înainte și că va trăi din nou. Frica lor de moarte s-a diminuat.

Nu este deloc necesar ca toată lumea să efectueze terapia regresiunii, să viziteze mediumuri sau să mediteze. Cei care manifestă diverse simptome pot alege această cale. Pentru restul, păstrarea unei minți treze este cea mai importantă datorie. Conștientizați-vă faptul că viața este mai mult decât se poate vedea cu ochii. Viața există și dincolo de cele cinci simțuri. Fiți receptivi la noile cunoștințe și la noile experiențe. „Datoria noastră este să învățăm, să devenim prin cunoaștere asemeni lui Dumnezeu."

Nu mă mai preocupă efectul pe care îl va avea această carte asupra carierei mele. Informațiile pe care le-am obținut sunt mult mai importante și, dacă se observă cu atenție, vor fi mult mai mult spre binele omenirii decât orice aș face eu pe plan individual în cabinetul meu.

Sper ca ceea ce ați citit aici să vă ajute, că propria voastră frică de moarte a scăzut și că mesajele oferite vouă despre adevăratul sens al vieții vă vor elibera și vă veți putea trăi propria voastră viață pe deplin, căutând armonia și pacea interioară, ajungând la oameni prin iubire.

Despre Autor

După ce a absolvit Universitatea Columbia cu Magna cum laudae și i s-a conferit titlul de doctor la Școala de medicină din Universitatea Yale, Brian L. Weiss, doctor în științe medicale, și-a efectuat stagiul la Centrul medical Bellevue din cadrul Universității New York, pentru ca apoi să devină medic șef intern la Departamentul de psihiatrie de la Școala de medicină din cadrul Universității Yale. În prezent, dr. Weiss este președintele Departamentului de psihiatrie de la Centrul Mount Sinai, din Miami Beach, Florida, și profesor asociat la Școala de medicină din cadrul Universității Miami, la Departamentul de psihiatrie. El se specializează în studierea și tratarea stărilor de depresie și anxietate, tulburărilor provocate de abuzul de medicamente, bolii Alzheimer și chimiei creierului.

Au apărut în colecția LOTUS:

KARMA-YOGA

de Swami Vivekananda

Karma-Yoga este Yoga cauzei și a efectului, a modului în care noi înșine ne construim destinul, fericit sau nefericit.

VIAȚA DINCOLO DE MOARTE

de Yog Ramacharaka

Cuprinde fazele evoluției umane în astral și modalitatea de reîncarnare, pregătită din viața precedentă.

O MĂRTURIE A REÎNCARNĂRII

de dr. Brian L. Weiss

Lucrarea confirmă din punct de vedere medical filosofia hindusă cu privire la reîncarnare și viața de dincolo de moarte; printr-un procedeu original de transpunere în viețile anterioare prin hipnoză, o pacientă este purtată pe parcursul celor 86 de vieți ale sale pe Pământ.

YOGA, MEDITAȚIA ȘI JAPA SADHANA

de Swami Krishnananda

Cartea tratează disciplina meditației în Yoga – meditația creează în ființa umană o armonie între sine și Divinitate. Puterea rugăciunii creștine sau a mantrei hinduse urnește munții din loc și constituie legătura directă dintre om și Dumnezeu.

HATHA-YOGA

de Yog Ramacharaka

Neavând pretenția de a fi un tratat despre vindecarea afecțiunilor, scopul autorului este să indice calea spre sănătate, prin prevenirea bolilor. Îndrumările sale ajută la restabilirea funcțiilor anormale, procedeele prezentate mărind gradul de control asupra trupului.

KRIYA-YOGA

de Swami Ramaianda

Studiind Kriya-Yoga, acordați o deosebită atenție purificării fizice, mentale și psihice.

Kriya-Yoga este considerată a fi treapta pregătitoare, a cărei studiere este absolut necesară și care conduce către ramurile superioare ale sistemului Yoga.

BHAKTI-YOGA

de Swami Vivekananda

Numeroase și variate sunt formele și înfățișările adoptate de Iubire în dezvăluirile sale, însă aceasta, în esența sa, este de natură divină; este domnitorul Universului, umplând lumile cu creațiile sale. Acest volum despre Bhakti-Yoga – Yoga iubirii supreme – ne dezvăluie faptul că exprimarea nemijlocită a iubirii, forța ei primordială, constă în atotcuprinzătoarea iubire cosmică a lui Dumnezeu față de tot ceea ce a fost creat.

MARII INIȚIAȚI

de Edouard Schure

RAMA-KRISHNA-HERMES-MOISE-ORFEU-PITAGORA-PLATON-IISUS

Această capodoperă tratează esența evoluției omenirii din punctul de vedere al ezoterismului comparat, cuprinzând istoria interioară, cunoașterea adâncă, doctrina secretă ce fac obiectul activității oculte a Marilor Inițiați, Profeți sau Reformatori, care au creat, susținut și răspândit spiritul viu al religiei unice, eterne și universale. Mileniile istoriei sunt prezente în lucrare prin figurile marcante pe care Divinitatea a considerat necesar să le trimită pe Pământ, pentru a canaliza evoluția spirituală pe drumul către dezvăluirea esenței existenței noastre.

LIBERTATE ÎN EXIL

Autobiografia lui DALAI LAMA

„În primul rând, ca ființă umană, vorbesc despre ceea ce eu am numit Responsabilitate Universală. Prin aceasta înțeleg responsabilitatea pe care o avem cu toții unii față de ceilalți și față de toate viețuitoarele, precum și față de întreaga Natură.

În al doilea rând, ca preot buddhist, încerc să contribui cât pot la o mai bună armonie și înțelegere între diferitele religii. După cum am afirmat, am credința fermă că toate religiile au ca scop să facă din oameni niște ființe mai bune și aceasta în ciuda diferențelor de ordin filosofic, unele dintre ele fundamentale, toate tinzând să ajute umanitatea să găsească fericirea.

În final, ca tibetan, și mai ales ca Dalai Lama, vorbesc despre patria mea, oameni și cultură, ori de câte ori cineva se arată interesat de aceste probleme. Totuși, deși sunt mult încurajat când oamenii manifestă interes pentru patria și compatrioții mei aflați în suferință în Tibetul ocupat, conferindu-mi energie în hotărârea de a continua lupta pentru dreptate, nu-i consider pe cei ce susțin cauza noastră a fi pro-Tibet. Îi consider, în schimb, a fi pro-dreptate."

ÎNȚELEPCIUNEA SUPRAEULUI

de Paul Brunton

- Conceptul de mentalism
- Nașterea Universului
- Studii despre vise
- Metafizica somnului
- Secretul Eului
- Scorpionul morții
- Supraeul nemuritor
- Umbrele răului și ale suferinței
- Războiul și lumea
- Mintea universală
- Dezvăluirea realității
- Inițiere în experiența mistică
- Yoga minții discriminatoare
- Fenomenul mistic al meditației

MEDIC DE TREI CORPURI

de dr. Janine Fontaine

Lucrarea este deosebită prin nivelul său inițiatic și complexitatea problematicii pe care o abordează: marile principii cosmice etern valabile, esența unor tehnici medicale ca homeopatia, auriculomedicina, acupunctura, ajutorul astrologiei în tratarea bolnavului. Acestea conduc la concluzia că omul trebuie studiat ținând seama de cele trei corpuri ale sale: fizic, energetic și spiritual.

MEDICINA CORPULUI ENERGETIC – o revoluție terapeutică

de dr. Janine Fontaine

„Voi încerca să împărtășesc cititorului descoperirea acestui corp – de aici decurge o revizuire a patologiei medicale. Această lucrare este rodul studiului medicinei clasice, ce mi-a conferit simțul observației analitice, aplicate unor percepții subtile, dezvoltate de către Maestrul meu, Antonio Agpaoa. (...) Putând fi recunoscut atât ca formă, cât și în simbolismul său, corpul subtil este țesut din fire invizibile, considerate a fi alcătuite din razele curcubeului care se încrucișează între cer și pământ, urmărind o tramă reglată de cele cinci elemente și a cărui schiță este conferită de amprentele planetare lăsate în momentul nașterii. Bogăția broderiei va depinde de bogăția vieții interioare."

Autoarea descrie anatomia, fiziologia, patologia și tratamentul corpului subtil, făcând dovada existenței lui prin exemple clinice.

Bucureşti, 8 martie 2007

p120
p123

CELE TREI CORPURI ȘI CELE TREI LUMI

de dr. Janine Fontaine

„Astăzi, când fizicienii au evidențiat legile ce conduc particulele „vibratorii", este inadmisibil ca medicina să nu țină cont de aceste date care deschid calea unui nou câmp de studiu. Pentru a-mi explica bolile ce afectează acest corp vibratoriu – atât succesele terapeutice, cât și eșecurile – am ales să mă bazez pe ipoteza de lucru a celor trei corpuri: fizic, energetic și spiritual. Celor trei corpuri le corespund trei Lumi: una materială – ce exprimă calitățile particulei, celelalte două aparținând invizibilului – ce exprimă calitățile vibrației. (...) Aceste trei corpuri se integrează în trei Lumi, totul realizând Unitatea cosmică. Fiecare Lume are propriile sale legi, care influențează funcționarea corpului corespunzător."

A PATRA NOASTRĂ LUME

de dr. Janine Fontaine

Lucrarea prezintă relațiile între corpul material și „Corpul-Undă" (Corpul Energetic + Corpul Spiritual), precum și fenomenele ce se petrec în momentul în care acestea se separă. Corpul-Undă este Spiritul nostru, eternitatea noastră. După o experiență legată de contactarea Spiritelor, autoarea a studiat în Brazilia ființe umane capabile să-și schimbe starea fizică, să treacă dintr-o lume în alta, să materializeze obiecte – trăire capabilă să modifice concepția materialistă despre om și să reînnoiască ideea cu privire la medicina tradițională.

LECȚII PRACTICE DE YOGA

de Swami Sivananda

- Yoga și scopurile sale
- Yoga Sadhana
- Regimul alimentar yoghin
- Obstacole în Yoga
- Asane
- Pranayama
- Concentrarea
- Meditația
- Samadhi
- Puterea șarpelui
- Vibrațiile spirituale și aura

Am întâlnit-o pe Catherine pentru prima dată în 1980. Venise la cabinetul meu cu speranța de a găsi un ajutor împotriva anxietății, a stărilor de panică și a fobiilor ei. Aceste simptome, care se manifestaseră încă din copilărie, se înrăutățiseră mult în ultimul timp.

Timp de 18 luni am folosit metodele terapeutice tradiționale pentru a o ajuta să-și învingă simptomele. Neobținând nici un rezultat, am recurs la hipnoză. În decursul unor stări de transă, Catherine a readus în prezent memorii ale vieților ei anterioare, care s-au dovedit a fi factorii care îi cauzaseră simptomele. În același timp, ea s-a dovedit capabilă să acționeze ca un canal de informații de la „entitățile spirituale“ superioare, dezvăluind prin acestea multe dintre secretele vieții și ale morții.

ISBN 973-9095-02-X
9 789739 095020

Lei 18 000

